ΕΤΟΣ ΣΤ'

Αρ. 28 Δ.

ΕΒΔΟΜΑΣ

285
Γ.Δ.Ε.Τ.
Ο κυριακάτικος
ζωή μέχρι σήμερα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ · ΕΘΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΙΑΚΟΠΤΙΚΩΝ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρᾶ 15,—Ἀθῆναι
Τηλέφωνον 24—947

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.—Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣ
Ἐσωτερικοῦ δρ.
Ἐξωτερικοῦ Σελλίνια
Ἀμερικῆς Δολλάρια

Ἑβδομάς ἀπ' ὅ,τι βλέπεις

Παρασκευή
17
Μαρτίου
1933

Ἑλληνική φαντασία

Τὸ δραματικὸ εἰκοσιτετράωρο ποὺ ἔζησε ἡ πρωτεύουσα τὴν ἑπομένη τῶν ἐκλογῶν, ἀπέδειξε μὲ τὸν πιὸ ἀναμφισβήτητο τρόπο, ὅτι ἡ φαντασία τοῦ Ἕλληνος ὑπερβαίνει καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα δρια. Ἐὰν ὅ,τι ἔλεγαν πώς εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους ἡ χιλιάδες τῶν θερμοαίμων ποὺ ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους, εἶχε συμβῆ πραγματικά, αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐλαττωθῆ τουλάχιστον κατὰ τὸ ἕν τρίτον...

Ὅλοι εἶδαν σκοτωμένους, ὅλοι ἔτυχαν μπροστὰ σὲ θεριστικὲς βολὲς πολυβόλων — ποὺ εὐτυχῶς, ἐθέριζαν μονάχα τὸν ἀέρα—ὅλοι ὑπῆρξαν αὐτόπται μάρτυρες τραγικῶν σκηνῶν, ἀνωτέρων πάσης περιγραφῆς. Κάθε ἀθηναῖος ποὺ εἴτε ἦταν παρών, εἴτε ἦταν κλειδωμένος στὸ σπίτι του, μόλις ἡμέρωσε ἡ πρωΐα τῆς Τρίτης, καὶ τὰ πράγματα ἦταν ἥσυχα, εἶχε μεταβληθεῖ καὶ σὲ πολεμικὸ συγγραφέα, μπροστὰ στὸν ὁποῖον ὁ Ἔριχ Ρεμάρκ, ποὺ ἔγραψε τὸ «Οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ Δυτικόν» δὲν πιάνει μπάζα, κατὰ τὸ λεγόμενον.

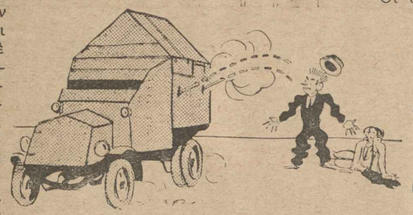

= □ =

Καὶ τώρα, γιὰ νὰ ἔρθουμε καὶ στὰ ἱστορικὰ γεγονότα: Ὅταν τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀδρόοι οἱ πυροβολισμοὶ ἀπὸ τουφέκια, τάνκς καὶ πολυβόλα, ὁ κόσμος στὶς συνοικίες ἀνησύχησε. Ἡ πιὸ τρομακτικὲς διαδόσεις ὡργίαζαν, καὶ κυκλοφοροῦσαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἐεόντως βελτιωμένες καὶ ἐπηυξημένες:

—Στὴν Ἀθήνα σκοτώνονται!

—Τὰ πολυβόλα χτυπᾶνε στὸ ψαχνό.

—Τώρα ἄρχισαν καὶ τὰ κανόνια τοῦ Λυκαβηττοῦ.

—Στὰ πυροβολικὰ πιάστηκαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ σκοτώθηκαν οἱ μισοί!

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ψέμματα εὕρισκαν πρόθυμους ἀνθρώπους νὰ τὰ πιστέψουν. Ἐξ ἄλλου, οἱ συνεχεῖς πυροβολισμοὶ ἦσαν τόσο πυκνοί, ὥστε δικαιολογοῦσαν καὶ τὴς πιὸ ἀπίστευτες διαδόσεις. Ποιὸς μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι ὅλες αὐτὲς ἡ σφαῖρες—ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων—ἔπεφταν στὸν ἀέρα; Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, μὴ θέλοντας νὰ σκοτώσουν τοὺς ἀθῶους πολίτας, εἶχαν γίνει ὁπαδοὶ τοῦ Μαρινέττι, ἐφαρμόζοντες τὸν... ἀεροπυροβολισμόν!

Ἐπίσημες πληροφορίες ἔλειπαν. Κατὰ τὸ βραδάκι ὅμως ἄρχισαν νἀρχωνται κι' αὐτές. Οἱ ἀθηναῖοι, ποὺ ἔτυχαν στοὺς κεντρικοὺς δρόμους ὅπου γινόταν ἡ ἀερομάχη, γυρίζοντας στὰ σπίτια τους, σταματοῦσαν στοὺς δρόμους κι' ἔδιναν πληροφορίες μὲ τὸ τσουβάλι.

—Τί νὰ σᾶς πῶ, βρὲ παιδιά! Ἔχω πάει σὲ δυὸ πολέμους, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ κακὸ πρώτη φορὰ τὸ βλέπω...

—Δηλαδή;

—Τί δηλαδή! Αὔριο θὰ κλάψουνε μαννάδες!

—Εἶναι πολλοὶ σκοτωμένοι παιδί μου; ρωτοῦσε μιὰ γρηοῦλα.

—Ποὺ νὰ τοὺς μετρήσης, κυρά μου. Ἐγὼ εἶδα μπροστά μου τρεῖς, στὸν τόπο. Πώς γλύτωσα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω! Εὐτυχὸς ποὺ ξαπλώθηκα χάμω....

Πρὶν περάσῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἐρχόταν δεύτερη:

—Αὐτὴ τὴ στιγμὴ καίγεται τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν

—Πῶς τὸ ξέρεις;

—Ἀφοῦ ἤμουνα κι' ἐγὼ μέσα σ' αὐτοὺς ποὺ βάλανε τὴ φωτιά!... Μᾶς ρίξανε ὅμως καὶ φύγαμε.

—Σκοτώθηκε κανένας;

—Κανένας λέει; Πέντε ἐμέτρησα ἐγώ... Ἄσε τοὺς τραυματίες πιά...

Οἱ αὐτόπται μάρτυρες ἔφευγαν γιὰ νὰ .... καθησυχάσουν ἄλλους, πιὸ κάτω. Καὶ τότε στὸν πρῶτο ὅμιλο ἔτρεχαν ἄλλοι, ποὺ εἶχαν καθυστερήσει, νὰ πληροφορηθοῦν:

—Τί σᾶς εἶπανε βρὲ παιδιά;

—Τώρα ἦρθε ἕνας καὶ μᾶς εἶπε ὅτι ἐμέτρησε ὀχτὼ σκοτωμένους.

Ἐκεῖνος ποὺ ἔπαιρνε τὴν πληροφορία, ἔτρεχε πιὸ κάτω:

—Μόλις εἶδα ἕνα φίλο μου! Δέκα πέντε σκοτωμένους εἶδε μπροστὰ στὰ μάτια του! Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀκόμα!

= □ =

Ἔτσι, ὁ ἀριθμὸς τῶν σκοτωμένων αὔξαινε συνεχῶς κι' ἔπαιρνε ἀστρονομικὲς διαστάσεις. Καθένας ποὺ ἄκουγε τὴς ἀφηγήσεις τῶν αὐτοπτῶν, δὲν ἤθελε νὰ ὑστερήση σὲ ἡρωϊσμό. Γιατὶ νὰ μὴν ἦταν κι' αὐτὸς αὐτόπτης;

—Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου σοῦ λέω! Μπροστὰ στὸ Πανεπιστήμιο. Ὁ ἕνας μάλιστα, ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά μου, φωνάζοντας: «Ζήτω ἡ ἐλευθερία»!

Ἐτύχαιναν ὅμως καὶ μερικοὶ ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν μὲ κανένα τρόπον νὰ παραδεχτοῦν ἀνεξελέγκτως τὴς πληροφορίες ποὺ ἐφουρνίζοντο μὲ τόση σπατάλη. Μιὰ τέτοια κουβέντα γινόταν ἔξω ἀπὸ ἕνα καφενεῖο. Κάποιος διηγόταν πρωτοφανεῖς σὲ ἀγριότητα σκηνές. Ὅλοι εἶχαν σκοτωθῆ γύρω του καὶ μόνο αὐτὸς εἶχεν ἐπιζήσει.

—Τὸ αἷμα εἶχε γίνει ποτάμι κι' ἔτρεχε στοὺς δρόμους...

Βρέθηκε ὅμως κάποιος ποὺ δὲν κατάπινε εὔκολα αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ χάπια.

—Μήπως ἤτανε τὸ νερὸ τῆς ἀντλίας, μωρὲ Γιάννη, καὶ τὸ πέρασες γιὰ αἷμα;

Ὁ αὐτόπτης ὅμως διαμαρτυρήθηκε ἔντονα: Τολμοῦσαν νὰ τοῦ διαψεύσουν τὰ ἴδια του τὰ μάτια:

—Δὲν φταίτε σεῖς. Φταίω ἐγὼ ποὺ σᾶς τὰ λέω! Ἀφοῦ ὅλοι ἐπέσανε χτυπημένοι γύρω μου. Τέσσερες σκοτωμένοι ἦταν δίπλα μου.

—Καλά, ἐσένα πώς δὲν σὲ πῆρε καμμιὰ σφαῖρα;

—Ξέρω κι' ἐγώ! Μυστήριο! Ἐσώθηκα ὡς ἐκ θαύματος.

—Καὶ πότε ἔγιναν ὅλ' αὐτά;

—Μόλις πρὸ εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως, ποὺ ἡ ἀξιοπιστία τοῦ μάρτυρος εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐπανακτᾶ τὴν κλονισθεῖσαν ἀξίαν της, ἀπὸ τὸ καφενεῖο πετάχτηκε κάποιος καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἄντε μωρὲ Γιάννη, θἄρθῆς νὰ τελειώσουμε αὐτὴ τὴν

πρέφα; Δυὸ ὧρες τώρα σὲ περιμένω...

Ἡ πρόγκα ποὺ ἐπηκολούθησε, δὲν εἶνε ἀνάγκη βέβαια νὰ περιγραφῇ.

= □ =

Τὴν νύκτα ὅλοι ἐκοιμήθηκαν ἕναν ἀνήσυχο ὕπνο. Ἡ ἀφηγήσεις τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔλαβον μέρος στὴς μάχες, ἔπαιρναν σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ ἐνεφανίζοντο ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ὀνείρου στὴν φαντασία ἐκείνων ποὺ δὲν εὐτύχησαν νὰ παραστοῦν. Νεκροὶ καὶ τραυματίαι ὅπλα καὶ μυδραλλιοβόλα, κανόνια καὶ ἀεροπλᾶνα, ὅλ' αὐτὰ χοροπηδοῦσαν μέσα στὸν ταραγμένο νοῦ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν ἤξευραν τὶ ἀκριβῶς εἶχε συμβεῖ στὸ μέτωπο 'Ομονοίας—Σταδίου—Πανεπιστημίου. Τὸ πρωῒ ἐξύπνησαν νωρὶς-νωρὶς γιὰ νὰ πάρουν τὴς ἐφημερίδες νὰ μάθουν τὰ νέα. Ἄνοιξαν, λοιπὸν, ὅλες τὴς σελίδες, ἔψαξαν ἐδῶ, ἔψαξαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἰδοῦν πόσες χιλιάδες εἶχαν σκοτωθεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶδαν παρὰ μονάχα τὸ ὄνομα ἑνός! Ἐνόησαν τὶ εἶχε γίνει. Καὶ τότε ἄρχισεν ἡ γενικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τῶν διαδοσιῶν, μὲ τὸ ἀκαταμάχητον ὅπλον τῆς εἰρωνείας:

—Βρὲ Κῶστα τὶ γίνανε αὐτοὶ οἱ πέντε σκοτωμένοι ποὺ ξεψυχήσανε στὰ χέρια σου; Ἡ ἐφημερίδα λέει ὅτι ἕνας μόνο σκοτώθηκε. Οἱ ἄλλοι;

Ὁ Κώστας ξεροκατάπινε καὶ ἀπαντοῦσε:

—Ξέρω κι' ἐγὼ τὶ νὰ σοῦ πῶ; Φαίνεται ὅτι τοὺς κρύβουνε! Τολμᾶνε νὰ τοὺς φανερώσουνε; Δὲν καταλαβαίνεις τώρα;

Εὐτυχῶς—γι' αὐτοὺς—ποὺ εἶχε σκοτωθεῖ ἕνας καὶ μποροῦσαν νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν ὡς σανίδα σωτηρίας.

—Τὶ πέντε, τὶ ἕνας! αὐτὸν εἶδα.

—Ποῦ σκοτώθηκε αὐτός;

—Στὸ 'Αράκειο ἀπ' ἔξω.

—Ἡ ἐφημερίδα, ὅμως, λέει ὅτι σκοτώθηκε στὴν 'Ακαδημία.

—Μὰ τὴς ἐφημερίδες πιστεύεις τώρα καϋμένε; Αὐτὲς γράφουν ὅ,τι τοὺς συμφέρει!

Ἄλλοι ὅμως εὕρισκαν διαφορετικὴ δικαιολογία, ὅταν τοὺς ὑπέβαλαν τὸ τραγικὸν ἐρώτημα:

—Τὶ γίνανε αὐτοὶ οἱ ὀχτὼ ποὺ πέσανε δίπλα σου;

—Μιὰ φορὰ ὅτι πέσανε, πέσανε ἀπαντοῦσαν. Τώρα σκοτωμένοι ἤτανε, εἴχανε πέσει γιὰ νὰ φυλαχτοῦν ἀπὸ τὴς σφαῖρες, δὲν ξέρω!

= □ =

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πολεμικοὺς ἀφηγητὰς, τὴς στιγμὲς τῆς δράσεως, βρισκόντουσαν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν γραμμὴ τοῦ πυρός. Ἐκείνη ὅμως ποὺ δὲν ἔλειψεν, καὶ ποὺ δὲν λείπει ἀπὸ κανένα τέτοιο πανηγύρι, εἶναι ἡ συμπαθητικὴ ἀθηναϊκὴ μαρίδα, ποὺ ἦταν ἡ πρωτοπορία κάθε διαδηλώσεως. Γεμάτη πνεῦμα καὶ ἐξυπνάδα, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία της σὲ καμμιὰ στιγμή. Ἕνα μικρὸ χαμίνι μάλιστα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ ἀντλία κατάβρεχε ἄγρια τὸν κόσμο, στάθηκε κοντὰ καὶ εἶπε στὸν πυροσβέστη:

—Δὲν μοῦ πιάνεις ἕνα ποτηράκι νερό, σὲ παρακαλῶ;

Παν. Πάπ.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὑπὸ Γιάνν.

Τί γεγονότα!.. Ἡ παρελθοῦσα ἑβδομὰς
Μᾶς ἔδωσε ὄχι ὀλίγας συγκινήσεις:
Στῶν νικητῶν τὰς ἐκδηλώσεις τὰς θερμὰς
Οἱ νικημένοι, δίχως ἄλλας ἀφορμάς,
'Απήντων... μ' ἐκπυρσοκροτήσεις!...

Ἔδρασαν πάλιν τρομεροὶ καπεταναῖοι
Μὲ τάνκς, μὲ πολυβόλα καὶ ὀβίδες
Κι' ἐρεῖς οἱ ἄλλοι, ὀλιγώτερον γενναῖοι
Κλεισθήκαμε στὰ σπίτια μας
Σὰν βέροι 'Αθηναῖοι
Καὶ εἴδαμε τὴς συμπλοκές...
....'Απ' τὴς ἐφημερίδες!!...

Τὰ εἶχε πιάσει, ὡς εἰκὸς
Τὰ πλήθη, μέγας πανικός!....
Καὶ μόνον, ἀπ' τὴς πιστολιές,
Ἐκάμανε χρυσὲς δουλειὲς
Ὅπως καὶ ἦτο φυσικόν....
...Οἱ ἔμποροι τῶν πανικῶν!....

= □ =

Καὶ ὅμως μέσ' στὰ τόσα γεγονότα μας,
Ἦλθε καὶ κάποια εἴδησις στὰ ὦτα μας,
Λίαν σπουδαία εἴδησις, ἐπίσης,
Ὅτι ἀφίχθη ὁ μπαμπᾶς τῆς ἀπαχθείσης...
Ὁ Σὸρ μὲ ἄλλους λόγους, ὁ 'Ισραηλίτης,
Πλὴν ὅμως, δὲν ἐπεκοινώνησε μαζύ της.

Διότι ὁ κύριος Παππᾶς
Εὑρών τὴν εὐκαιρίαν
Κάποια γλυκειὰ ἐρωτικὴ βραδυά,
'Εκήρυξε... δικτατορίαν
Εἰς τῆς κοπέλλας τὴν καρδιά...
Κι' ὡς ἄνθρωπος ποὺ ξέρει τὴν δουλειά του,
Τὴν ἔχει τώρα... ὑπὸ κράτησιν... στὴν ἀγκαλιά του!..

= □ =

'Ελλήνων κόραι, ἴτε!...
Ὁ Βίλλυ Φρὶτς μεθαύριον
Στὴν πόλιν ἀφικνεῖται
Ὑποδοχὴν τοῦ ἔχουν στὰ σκαριά
Τὰ θηλυκὰ τῶν 'Αθηνῶν ἐν σώματι.
Θὰ τρέξῃ κι' ἡ Κουτσή—Μαρηὰ
Νέες, γρηὲς καὶ ἄσχημες
καὶ κόμματοι.
Ἡ ἀφιξίς του ἀσφαλῶς.
θὰ ἐοοτασθῇ μὲ κρότον.
Οἱ 'Αθηναῖοι σύζυγοι
θὰ σπεύσουν ἐκ τῶν πρώτων,
Κι' ἰδιαιτέρως ὁ καθεὶς
θὰ τὸν παοακαλῇ:
—Ἡ σύζυγός μου Βίλλυ Φρίτς,
σᾶς ἀναπᾷ πολύ.....
Γιὰ σᾶς μονάνα μοῦ μιλεῖ.
Ὅλο γιὰ σᾶς μοῦ λέει,
Καὶ νύχτα μέσα σὰν τρελλὴ
Μαραίνεται καὶ κλαίει....
'Ελᾶτε εἰς τὸ σπίτι μου
Εἰς τὴν ὁδὸν Μεθώνης
Νὰ ἰδοῦμε τὴν συνέχειαν

Καί... ἐπὶ τῆς ὀθόνης!...

ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΚΥΡ...

Κυρία μου,
Οἱ Ἕλληνες οἱ συγγ...
Τὸ ὄνομά Σας τὸ ἐγνώριαν, ἀφ' τ...
Τὴν καλωσύνην εἴχατε
Μὲ τόσον σνομπισμὸν
Νὰ προκηρύξετε δραματικὸν δικ...
Ὑπὲρ τῆς Τέχνης κοπτομένη κα...
Καὶ μὲ βραβεῖα, οὐκ ὀλίγας... ...νείους λίαν
Τί διθυράμβους τότε σᾶς ἐφέλ...
Ὡρίσατε κι' ἐπιτροπὴν, ἐν βίᾳ
Τὰ ἔργα μας ἀμέσως ὑπεβάλαμεν
Καὶ ὅλοι, ὠνειρευώμεθα... βραβεῖ...
'Αλλ' ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμὴ
Νὰ δώσετε τὰς λίρας
'Αγαπητὴ Κυρία μου...
...'Ενίψατε τὰς χεῖρας!...

Πλὴν, δὲν παραπονούμεθα,
τὰς λίρας Σας, ἂν γάνω...
Ἡμεῖς πτωχοὶ ἐγεννήθημεν,
πτωχοὶ καὶ θ' ἀποθάνωμεν
Καὶ τ' ὄνομά Σας, σεβαστὸν
σ' ἐμᾶς θὰ εἶν' αἰώνια
Διότι μᾶς ἐτρέφατε....
...μ' ἐλπίδας, δύο χρόνια!

ΓΙΑΝ...

'Εβραϊϊκες ἱστορίες

ΑΔΙΑΘΕΤΟΣ

Δυὸ ἑβραῖοι συναντῶνται στὸν δρόμο γίνεται μεταξύ των ἡ ἑξῆς συζητ...

—Πῶς εἶσαι κ. Κάγ;

—Ὄχι καὶ πολὺ καλά.

—Τὶ ἔχεις;

—Νά! Μὲ πονοῦν τὰ νεφρά μου, τ... μάγε μου εἶναι ἄνω κάτω, τὸ ἀκ... ἀνάβει, οἱ σουγκοί μου ὁλόκλ... σθενέστεροι, τὰ πόδια μου εἶναι... μὲ μιὰ λέξη εἶμαι ἀδιάθετος!

= □ =

ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙΡΟ

Ὁ Τζουκεομάντελ λέει στὸν Ρίτ...

—Ἐπὶ τέλους πάντοτε θὰ τὸ... κοείσει.

—Τὰ ἐγκάοδιά μου συγκαστ... ἠσυχ... πιά.

—Μὴ διάβασα, φίλε μου. Τὰ τ... γαλύτερα εἶνε ἀκόμη ἀνύπαρκτα.

— □ —

ΠΩΣ ΘΑ ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ

Ὁ Ρότ, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς συ... κίας, σκότωσε τὸν θεῖο του.

Πρὸ τῆς ἀγχεσιδόσεώς του, ὁ θεῖος του, κ' αὐτὸς Ἑβραῖος, ἔπιασε τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

—Δὲν σκότωσες παρὰ μόνον τὸν ἐ... σου;

—Ναί, ἀπαντᾷ ἐκπλήκτως ὁ κατηγ... μενος.

—Τί κρίμα! Ἂν εἴχες σκοτώσει τὸν ἰδ... οἰκογένειά του, θὰ μποροῦσα νὰ ἐπι... σῶ μιὰ κρίση παραφροσύνης ὡς ἐλ... τικὸ στὴν ἀγόρευσή μου!

Ἐπιστημονικὲς ἐπικαιρότητες

Ὁ κινηματογράφος τοῦ μέλλοντος

Πῶς θὰ παρακολουθοῦμε τὴς ταινίες ἀπὸ τὰ σπίτια μας. — Τὰ θαύματα ποὺ κάνει τὸ «τηλοραμόφωνον».—Θ' ἀντικατασταθῇ ὁριστικῶς τὸ ζωντανὸ θέατρο;

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πὼς ὁ ὁμιλῶν δὲν ἦταν τὸ τέρμα τῶν προσπαθειῶν τῶν σκαπανέων τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης. Καὶ ἐνῷ εἰς τὰ διάφορα στούντια τῶν μεγάλων ἑταιριῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς 'Αμερικῆς οἱ σκηνοθέται καταγίνονται στὴν παραγωγὴ τῶν περιφήμων «ταϊλάν» εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν ἰδίων ἑταιριῶν λεγεῶνες μηχανικῶν ἐργάζονται γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ νέου. Τίνος νέου; Δὲν ὑπάρχει καθαυτὸ τίποτε ὡρισμένο. Τὰ ζητοῦν ὅλα καὶ εἶναι εὐτυχεῖς ὅταν βροῦν τὸ ἐλάχιστο. Φθάνει αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο νὰ εἶναι κάτι νέο, κάτι ποὺ θὰ καταπλήξῃ, ποὺ θ' ἀνασταπώσῃ, ποὺ θὰ ἐνθουσιάσῃ τὸν κόσμο καὶ, κατὰ συνέπειαν, θὰ δημιουργήσῃ εἰσπράξεις γιὰ τὴν ἑταιρία.

Νὰ πιστέψωμε ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παγκοσμίου κοινοῦ γιὰ τὸν «ἀμιλοῦντα» ἔχει καλαμωθῇ κατὶ ἐπειδὴ προβλέπεται ἡ προσεχὴς ἀλῆς τῆς ἀχαλείας του, ἐντείνουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι τὴς προσπάθειές τους γιὰ νὰ ἔχουν κατὰ τὴν κρίσιμη στιγμὴ, πρόχειρο τὸ καλλιτεχνικὸ ἐτρίκ» μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τὸν ἀντικαταστήσουν; Ἢ νὰ παραδεχθοῦμε τὴν γνώμη τῶν φανατικῶν «ὀθονιστῶν» οἱ ὁποῖοι προβλέπουν τὴν καθολικὴ καὶ ὁριστικὴ ἀντικατάστασι τοῦ θεάτρου ἀπὸ τὸν ὁμιλοῦντα τοῦ λίγω προσεχοῦς μέλλοντος, στὴν τελειοποίηση τοῦ ὁποίου ἀποβλέπουν ἡ σημερινὲς προσπάθειες;

Ὅπως κ' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, εἶναι γεγονὸς πὼς συντελεῖται μιὰ σπουδαία ἐργασία ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς μηχανικοὺς τοῦ ἤχου καὶ τοῦ φωτός, τοὺς γιατροῦς, τοὺς φυσικοὺς καὶ ὅλους ἐκείνους τῶν ὁποίων ἡ ἔμπνευσις καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ κατάρτισις ἀνεκρίθη σὴν ἐξευρέτησι τῶν αἰσθητικῶν ἀπολαύσεων τοῦ Κοινοῦ καὶ τῶν... συμφερόντων τῆς 'Εταιρίας.

Κινηματογράφος ... κατ' οἶκον.

Εἰς τὴν Γαλλία, γιὰ ν' ἀογίσωμε ἀπὸ τὰ πιὸ κοντινά σας κράτη, ἔρχονται τελευταίως ἡ δοκιμὲς ἐνὸς νέου συνδυασμοῦ τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ ραδιοφώνου. Καὶ ὅσοι παρακολούθησαν καὶ ἄκουσαν μέσα στὰ ζεστὰ τους σαλονάκια ὁλόκληοη τὴν κινηματογραφικὴ ταινία «14 Ἰουλίου» μὲ τοὺς διαλόγους καὶ τὰ τραγουδάκια τῆς ἦλθαν ἀπορὰ νὰ... συμπληοώσουν τὴν φαντασία τους καὶ τὸ ὀπτικὸν μέρος τοῦ ἔργου, γιὰ νὰ μείνουν τέλείως ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν καινοτομία.

Ὁ συνδυασμὸς εἶναι εὐκολώτατος. Εἰς τὰ σπίτια καὶ τὰ πλάγια μέρη τοῦ πλαισίου τῆς ὀθόνης τοποθετοῦνται μικρόφωνα, τὰ ὁποῖα παραλαμβάνουν τὴν φωνὴ ἀπὸ τὴν αἴθουσα καὶ τὴν μεταφέουν στὸν πομπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔμμεσος ἀήχης. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἄμεσος ἀήχης τῆς φωνῆς, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται μὲ διπλῆν προβολὴν τοῦ ἤχου μέσα εἰς τὴν κασετίνα τοῦ κινηματοθεάτρου ὅπου παίζεται ἡ ταινία. Ἔτσι, ἐνῷ ἡ μία προβολὴ τῆς κινητικῆς τοῦ ἤχου» ἐρεθίζει τὸ «φωτοηλεκτρικὸ κύττρο» καὶ μεταφέρεται ὡς ἠλεκτρικὸ ἐρέθισμα—ρεῦμα αὐξομειουμένης ἐντάσεως—στὰ μεγάφωνα τῆς ὀθόνης, ἡ ἄλλη προβολὴ ἐρεθίζει ἀπ' εὐθείας τὸν δέκτην εἰδικοῦ μικροφώνου καὶ ἀποστέλλεται στὸν ποιπὸν τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ πολὺ μεταβιβάσιν.

Ἡ ἄμεσος ἀήχης μεταδίδει πιστότερα καὶ ἐκφραστικότερα τὴν φωνή, φαίνεται δὲ ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ, ἐκτὸς ἂν δοκιμές της ἔδωσαν θαυμαστὰ ἀποτέλεσματα. Καὶ θὰ μποροῦν εἰς τὸ ἑξῆς οἱ Παρισινοὶ νὰ παοακολουθοῦν ἀπὸ τὰ σπίτια τους τὰ κινηματογραφικὰ ἔρογα ὅχι μόνον κατὰ τρόπον ἀπολαυστικὸν, ἀλλὰ καὶ... ἐνέξοδον. Ἤδη μάλιστα ἑτοιμάζονται καὶ εἰδικὲς ταινίες, τῶν ὁποίων ὁ διάλογος θὰ περιλαμβάνῃ πλήρως τὸ ἔργον καὶ δὲν θὰ μένουν κενὰ ἐκ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τοῦ ἤχου καὶ τοῦ δράματος.

Τί εἶνε τὸ «τηλοραμόφωνον».

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν οἱ Γάλλοι ν' ἀναγγείλουν τ' ἀποτελέσματα τῶν πρώτων δοκιμῶν τοῦ ραδιοκινηματογράφου καὶ νὰ οἱ 'Αμερικανοὶ ποὺ φιλοτιμοῦνται νὰ τοὺς ξεπεράσουν καὶ μᾶς πληοοφοροῦν ὅτι γίνονται κατ' αὐτὰς σὲ εἰδικὰ ἐργαστήρια τῆς «Τζένεραλ ἐλέκτριχ Κόμπανι» καὶ τῆς «Ἀμέρικαν Τελεβίζιον» δοκιμαὶ τοῦ νέου καταπληκτικοῦ μηχανήματος ποὺ ἑλληνικὰ θὰ ἐπιχειρήσωμε νὰ ὀνομάσωμε «Τηλοραμόφωνον» (Ἂς μᾶς συγχωρηθῇ ἡ κατασκευὴ τῆς λέξεως, ἡ ὁποία ὅμως νομίζομε ὅτι ἀποδίδει τὸ πρᾶγμα). Ἔτσι δὲ τὸ «πρᾶγμα» μηχάνημα, τὸ ὁποῖο θὰ μεταφέρῃ εἰς τὰ σπίτια τῶν ἀμεριαγῶν ὄχι μόνον τὸ ἀκουστικὸν μέρος μιᾶς ταινίας ἢ ἑνὸς θεατρικοῦ ἔρογου, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀπτικόν. Θὰ μποροῦν δηλαδὴ οἱ εὐτυχεῖς κάτοικοι τῆς χώρας τῶν μηχανικῶν θαυμάτων, νὰ ἀκούουν καὶ συγχρόνως νὰ βλέπουν μέσα σὲ εἰδικὸ πλαίσιο τοῦ τηλοραμοφώνου τὴν ταινία ποὺ θὰ παίζεται σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ κινηματοθέατρα τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ μέσα σὲ εἰδικοὺς θαλάμους τῶν μεγάλων ραδιοφωνικῶν σταθμῶν.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος θ' ἀκούῃ καὶ θὰ βλέπῃ συγχρόνως μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι του, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ «τηλοραμοφώνου», ὁποιαδήποτε ταινία ἢ θεατρικὸ ἔργο θελήσει.

Τὸ «τηλοραμόφωνον» ἦταν ὡς τώρα ἐν χρήσει στὴν 'Αμερικὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ρανιτελεβίζιον» ἀλλὰ ἐγκρισιμοποιεῖτο μόνον γιὰ νὰ φαίνωνται οἱ καλλιτέγναι ποὺ ἐτραγουδοῦσαν στὰ ραδιοφωνικὰ προογράμματα, ἢ δὲ εἰκόνες ἐποοβάλλοντο ἀτελῶς ἐπάνω σὲ μία πλάκα ποὺ ἔπαιρνε ἕνα γενικὸ βαθὺ χρῶμα καὶ συγχρόνως ὑφίστατο καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν παρασίτων, τὰ ὁποῖα παρουσιάζαν οἰκτρὰ τὸ εἴδωλον, ἀποσάλλακτα ὅπως οἱ παράσιτοι ἤχοι καταστρέφουν τὸ τραγοῦδι.

Τὸ σημερινὸ ὅμως «τηλοραμόφωνον» εἶναι ἐντελῶς νέο μηχάνημα καὶ στηρίζεται στὴν μετατοπὴ τῶν ἀκτίνων εἰς ἤγους καὶ πάνω-πάλιν. Θὰ παοαλαμβάνεται δὲ ἀπὸ τὸ μηχάνημα αὐτὸ εἰς εἰδικὸ μήκους κῦμα ἡ φωτεινὴ ἀκτὶς, εἰς ἀπειρίαν τόνων—ποὺ θὰ ἀντιποοσωπεύωνται ἀπὸ τὴν διάφορον ἔντασιν τοῦ ἐρτζιανοῦ κύματος— καὶ θὰ μετατρέπεται εἰς κανονικὸν εἴδωλον κατὰ τὴν προβολὴν ἐπάνω στὸν κουστάλλινο δέκτη. Συγχρόνως μὲ τὴς εἰκόνες, θὰ παοαλαμβάνεται καὶ ἡ φωνὴ καὶ ἔτσι θὰ γίνεται πλήρης ἡ ἀναπαράστασις τοῦ κινηματογραφικοῦ ἔρογου.

Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν οἱ ἀμερικανοὶ θὰ ἔχουν τὸν κινηματογράφο μέσα στὸ σπίτι τους. Ξαπλωμένοι σὲ μιὰ πολυθρόνα μέσα στὸ ζεστὸ σαλόνι τους θὰ μποροῦν νὰ παακολουθοῦν τὴς τελευταίες ταινίες τῶν διαφόρων στὰο «ἐν σμικρῷ», νὰ κάνουν τὴν ἐκλογὴ τῆς καλυτέρας καὶ νὰ τὴν ξαναβλέπουν κατόπιν ἀνετώτερα στὸ μενάλο πλαίσιο τῆς ὀθόνης τοῦ κινηματοθεάτρου...

Ἡ «στερεοσκοπική» ταινία.

Ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἴπαμε παραπάνω, θὰ μποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι τὰ κινηματοθέατρα, μετὰ τὴν γενίκευσι τῆς χρήσεως τῶν τηλοραμοφώνων, θὰ εἶχαν ν' ἀντικρύσουν μιὰ τοομερὴ οἰκονομικὴ κρίσι. Καί, φυσικά, ποιός θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνῃ μὲ τὴν ἴδια συχνότητα στὸν κινηματογράφο, ἀφοῦ θὰ μποροῦσε νὰ παοακολουθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι του ὁποιαδήποτε ταινία;

Ναί, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ σημερινὲς ταινίες θὰ μείνουν μόνο γιὰ τὰ τηλοραμόφωνα. Εἰς δὲ τὴς αἴθουσες τῶν Κινηματογράφων θ' ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ τὴς «στερεοσκοπικές» ταινίες, τὴς ὁποῖες ἡ 'Εταιρίες Φὸξ καὶ Γουῶνερ Μπρόδερς ἀπὸ πέοισι ἔχουν δοκιμάσει, ἐπιφυλάσσονται δὲ νὰ γενικεύσουν τὴν κατασκευή τους. ὅταν τὰ τοοινὰ μηχανήματά τους θὰ ἔχουν ἐκπληρώσει τὴν θητεία τους καὶ ἡ ἀντικατάστασή τους δὲν θὰ εἶνοι ἐπιποόσθετη δαπάνη, ἀλλὰ ἡ κανονικὴ τῆς ποοβλεπομένης φθοᾶς τῶν ἐγκαταστάσεων. Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ στερεοσκοπικὲς ταινίες θ' ἀπαιτήσουν τὴν ἀντικατάστασιν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων, καθὼς καὶ τῶν μηχανημάτων λήψεως καὶ προβολῆς, καταλαβαίνει εὔκολα κανεὶς νιατὶ ἡ παοαπάνω ἑταιρεῖες δὲν βιάζονται νὰ θέσουν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν νέα σπουδαιοτάτη ἐφεύρεσι.

Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ «στερεοσκοπικὴ» ταινία;

Εἶναι τὸ μηχανικὸν θαῦμα τοῦ αἰῶνος. Μὲ αὐτὴν καταργεῖται ἡ ὀθόνη, τὰ δὲ πρόσωπα θὰ φαίνονται—καθὼς καὶ τὸ περιβάλλον τους—ζωντανὰ καὶ μὲ ὁλόκληρον τὸν ὄγκον τους — καὶ ὄχι ἁπλῶς μὲ τὴν σκιά τους, δηλαδὴ τὴν ἐπάνω σ' ἕνα ἐπίπεδο προβολὴ— ὡς ἂν βρισκόνταν στὴ σκηνὴ ἐνὸς θεάτου. Θὰ γελάσῃ κανεὶς ὅτι θέλει ἐπιποός του ποαγματικοὺς ἀνθοώποὺς νὰ παίξουν καὶ ὄχι τὰ εἴδωλά τους, ὅπως γίνεται σήμερα...

Ἡ γεα ταινία θὰ εἶναι πολὺ πιὸ πιστεκὴ ἀπὸ τὴ σημερινή, στηρίζεται δὲ ἐπάνω σὲ ἐντελῶς νέα ἐπιστημονικὴ ὁάσι. Ἡ κατασκευή της ἀπαιτεῖ πολυπλοκώτερους μηχανικοὺς συνδυασμοὺς καὶ νέο τεχνικὸ σύστημα.

Πάντως εἶναι ἡ ταινία ποὺ θ' ἀλλάξῃ τελείως τὴν ὄψη τοῦ κινηματογράφου. Εἶναι ὁ κινηματογράφος τῆς αὔριον.

Ο. Κ.

Ἑλληνικὲς παροιμίες

—Πόθε νὰ πάσης ἀγινὸ καὶ νὰ μὴ σ' ἀγχολύσῃ;

—Κάλλιο ἄγρα π' ἕνα μάτι παρὰ μ' ἕνα παιδί.

—Κάλλιο νάγῃς δέκα γνωστικοὺς ὀχτοὺς παρὰ ἕναν τρελλὸ φίλο.

Ὁ Φλόξ καὶ τὸ διαζύγιο...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ, ΦΩΤΟ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

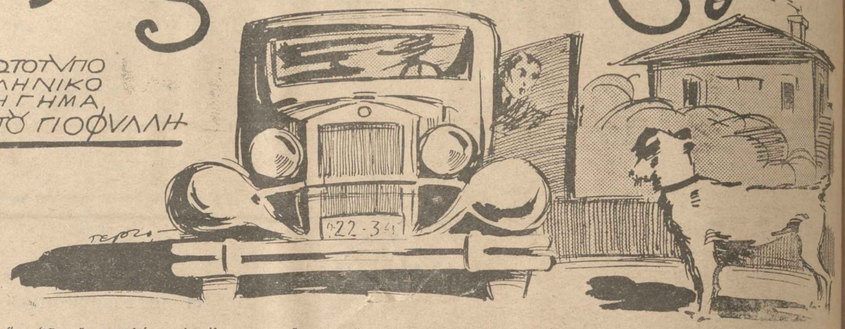

Ἄξαφνα ὥρμησε τὸ σκυλάκι ἀπὸ αὐτοκίνητο

ΤΑΧΑ ἕνα ζῶο, ἕνα σκυλάκι, τί ρόλο μπορεῖ νὰ παίξῃ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ; Τὸ ζῶο, θὰ πῇ ὁ ἀναγνώστης, εἶναι κάτι ποὺ καλὰ-καλὰ δὲν μπορεῖ νὰ συνενοηθῇ μὲ τὸν ἄνθρωπο, εἶναι κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πλεχθῇ μέσα στὴν ψυχολογία τοῦ ἀνθρώπου, μέσα στὰ αἰσθήματά του. Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ γενικὴ σκέψη εἶναι ἐσφαλμένη. Ἡ ἱστορία τοῦ διαζυγίου τῶν Φουρέκηδων δείχνει πὼς ἕνα ζῶο μπορεῖ νὰ παίξῃ μεγάλο ρόλο στὴ ζωή μας. Προγτὲς ἀκόμα ποὺ τὴ σιξητούσαμε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, βγάλαμε ὅλοι αὐτὸ τὸ συμπέρασμα. Κανένας δὲν ἔφερεν ἀντίρρηση.

Μάλιστα, ἕνας γερο-φιλόσοφος καθηγητὴς ἔβγαλε καὶ τὸ συμπέρασμα :

—Ὅλος ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν ἕνα ὀργανικὸ σύνολο. Ἡ παραστάσεις καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δεμένες μέσα σ' αὐτὴ τὴ συνολικὴ ἐντύπωση καὶ προχωροῦν μὲ συνέπεια ὄχι ἀπάνω στὴν ἀτομικὴ ἄποψη, μὰ σύμφωνα μ' ἕνα λαβύρινθο ποὺ δημιουργεῖ τὸ περιβάλλον...

* * *

Καὶ τώρα, ἔπειτ' ἀπὸ τὸ συμπέρασμα, ἄς ἰδοῦμε καὶ τὴν Ἱστορία.

Ὁ Νίκος κ' ἡ Τασία εἶχαν ἀγαπηθῇ μὲ πάθος. Μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς γεανικῆς τους τρέλλας. Ἐκεῖνος ἦταν δεκαεννιὰ χρονῶν καὶ κεῖνη ἑξικοσι. Πλουσιοκόριτσο ἐκείνη, μ' ὅλες τῆς χάρες, μὰ καὶ κεῖνος ἦταν ἀπὸ καλὸ σπίτι. Ὡστόσο στὴν Τρίπολη, ὅπου ἀοχίζει αὐτὴ ἡ Ἱστορία κ' ἔπου μένανε οἱ δύο νέοι, τὸ σπίτι τῆς Τασίας Ἀμαλοπούλου ἦταν τότες ἀπὸ κεῖνα ποὺ τὰ τιμοῦσεν ὁ τόπος γιὰ ἀριστοκρατικά. Τὸ σπίτι τοῦ Νίκου Φουρέκη ἀνεῖβετα τὸ θεωροῦσαν λίγο παρακατιανό. Ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ διάκριση ἐχώριζεν ἀνόητα τῆς δυὸ φαμίλιες.

Ὡστόσο τὰ παιδιὰ δὲν ἄκουγαν ἀπὸ τέτοια. Καὶ τὰ πράματα εἶχαν προχωρήσῃ. Ἀγάπη φλογερὴ τὰ εἶχε δέσῃ. Ραντεβοῦ καὶ φιλιὰ καὶ ὅλοι ἦταν πράματα καθημερινά.

Νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, ἀποφάσισαν νὰ κλεφτοῦνε. Πρῶτα εἶξανε μερικοὺς ἀκροβολισμοὺς στοὺς γέρους τῆς κόρης. Μὰ ἐκεῖνοι οὔτε νὰ σ' ἀκούσουν ἤθελαν. Ἡ μητέρα τῆς Τασίας εἶπε :

—Ἀκοῦς ἐκεῖ · Δὲν τὴν ἔχουμε τὴν Τασία μας γιὰ τοὺς πλουσο-Φουρέκηδες.

Κι' ὁ πατέρας -ης ἐτόνισε :

—Ἡ κόρη μου θὰ πάῃ ἐκεῖνον ποὺ τῆς ἀξίζει, ὄχι αὐτὸ τὸ παληόπαιδο...

Κατόπιν ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ ἀπαγωγὴ ἀποφασίστηκε.

* * *

Ἕνα βράδυ ποὺ οἱ γέροι τῆς Τασίας λείπανε ἀπὸ τὸ σπίτι, βρέθηκε μόνη της μὲ τὴ δούλα. Ἦταν μοναχοκόρη καὶ κληρονόμα. Ἐκείνη ἡ περίσταση ἦταν κατάλληλη γιὰ τὴν ἀπαγωγή. Ὁ Νίκος τῆς εἶχε τῇ ἔσπια στιγμὴ θέλεις εἶμαι ἕτοιμος». Κ' ἐκείνη σκέφτηκε πὼς δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἀναβολῆς. Γρήγορα-γρήγορα παράγγειλε μὲ τρόπο μὲ τὴν δούλα. Τῆς ἔδωσε μιὰ σημείωση καὶ τὴν ἔστειλε.

Ἡ Τασία πρόσμενε στὸ μεταξὺ μὲ ἀγωνία... Καὶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἔπαιζε μὲ τὸ ἀγαπημένο της σκυλάκι τὸν Φλόξ. Τῆς τὸ εἶχαν φέρῃ μερικοὺς μῆνες πρίν, μικροῦλι καὶ παιγνιδιάρικο. Τώρα θἄταν ὡς ἕξῃ μηνῶν. Ἡ Τασία τ' ἀγαποῦσε πολύ. Καὶ τώρα, ποὶ θὰ τ' ἄφινε, τὸ συλλογιζότανε πολύ... Ὡστόσο ἦταν ἀνάγκη νὰ τ' ἀφίσῃ...

Γύρισε ἡ δοῦλα μὲ τὴν ἀπάντηση :

—Τώρα ἔφτασε !

Σὲ λίγο ἕνα αὐτοκίνητο στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα. Πήδησεν ὁ Νίκος καὶ γοργὰ ἀνέβηκε στὸ σπίτι.

—Ἑτοιμάσου γρήγορα.

Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὅλα τὰ πιὸ ἀναγκαῖα πράματα τῆς Τασίας ἦταν μέσα σὲ μιὰ βαλιτσοῦλα. Ὁ Νίκος κατέβασε τὴν βαλιτσοῦλα κ' ἡ Τασία ἀκολουθοῦσε.

—Ἐσὺ κάτσε σεῖν κουζίνα καὶ πὲ- δὲν ξέρεις τίποτε, εἶπεν ἡ Τασία στὴ δούλα. Καὶ καλὴ νύχτα σου...

Κατέβηκε τὸ ξευγάρι στὴν δξώπορτα. Πήδησε διαστικὰ ἡ Τασία στὸ αὐτοκίνητο καὶ κατόπιν ὁ Νίκος.

Ἄξαφνα ὅμως ὥρμησε τὸ σκυλλάκι στὶ αὐτοκίνητο... Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ γευρικά :

—Γάβ, γάβ, γάβββ...

—Ἄγ ! ὁ Φλόξ... ἔκαμεν ἡ Τασία.

—Κάνει φασαρία καὶ θὰ μᾶς νοιώσῃ ἡ γειτονά, εἶπε ὁ Νίκος.

—Τί νὰ κάμουμε ;

—Τί! πρέπει νὰ κάμουμε ;...

—Νά... Νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας...

—Γιατί ὄχι ; εἶπεν ὁ Νίκος.

Συμμάζεψε τὸ σκυλάκι στὰ γόνατά της ἡ Τασία καὶ ὁ Νίκος ἐφώναξε στὸ σωφέρ :

—Ἐμπρός καὶ γρήγορα ὅσο μπορεῖς !

* * *

Δὲν ἦταν ἀστεῖα πράματα αὐτὴ ἡ ἀπαγωγή. Γιὰ νὰ μὴν τοὺς εὕρουν εὔκολα, ὁ Νίκος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ τοαβήξουν γραμμὴ πιὰ τὴν Ἀθήνα. Τἄνε μλήση ἀπὸ πολὺ καὶ μὲ τὸν σωφέρ ποὺ ἦταν φίλος του. Ἔτσι τοὺς ἔβλεπαν ἀμέσως γιὰ τὸν ποωτεύουσα.

Τὸ νυχτερινὸ ταξεῖδι ἀνάμεσα στὰ βουνὰ καὶ στὶς ἐρημιὲς ἦταν βάσανο. Θὰ κούραζε καὶ τὸν Νίκο καὶ θὰ φόβιζε καὶ τὴν Τασία. Μὰ, ἐπειδὴ ἦταν μαζί, δὲν ἔνοιωθαν οὔτε κόπο οὔτε φόβο...

* * *

Στὴν Ἀθήνα εὐκολα βρήκανε ἕνα σπίτι καὶ τὸ νοίκασαν. Κ' ἐζοῦσαν ἥσυχα...

Γρήγορα ὅμως μερικοὶ πατριῶτες τοὺς ἐπῆραν μυροιδιά. Τὸμαθαν καὶ στὸ σπίτι τῆς Τασίας. Μὰ τώρα πιὰ δὲν ἔφεραν μεγάλες ἀντιστάσεις. Μπήκανε φίλοι στὴ μέση. Αὐτὰ δὰ τὰ καταλαβαίνει καὶ μονάχος σου ὁ ἀναγνώστης. Δώσανε πιὰ στὸ τέλος τὴ συγκατάθεσή τους.

Ὁ γέρος Ἀμαλόπουλος στὴν ἀρχὴ ἔβρισε καὶ δυσκολίες γιὰ τὴν προῖκα. Μὰ ἡ μάνα εἶχεν ἡλικία καὶ δὲν μπόρεσε γ' ἀρνηθῇ... Ἔμπηκε λοιπὸν ὁ γάμος κοὶ τὸ νέο ἀντρόγυνο ἔζησε εὐτυχισμένο.

Κι' ἡ Τασία δὲν ἔπαυε νὰ περιπαίζει τὸν Φλόξ. Θυμόντανε μὲ συγκίνηση τὴν ὥρα τῆς ἀπαγωγῆς.

—Τὸν καϋμένο τὸ Φλόξ ! Θέλεις νὰ τὸν χάϊδευε.

Πέρασε καιρός.

Ἔπειτ' ἀπὸ τὴς γλύκες τῆς ἀνάπαυσης καὶ τὰ βάσανα τοῦ γάμου. Γεννήθηκαν δυὸ παιδάκια. Ἡ ποῖκα τῆς Τασίας ἔπιασε τὸν κατήφορο... Ἐκείνη ἄρχισε νὰ φτωχαίνει.

—Ἀθήνα εἶν' αὐτή, γυναίκα... Φτωχαίνει Νίκο. Ἐδῶ ἡ ζωὴ εἶναι ἀκριβή... Φτωχαίνει χρῆμα...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς κ' ἡ Νίκος ἄρχισε νὰ τελιάσει. Ἔτρωγαν κ' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴ ποῖκα. Μὰ στὸ τέλος τἄπεραν ζόστα. Ἔξοδα τὰ παιδιά. νοῦα, τρόφιμα ἀκριβά...

—Πρέπει νὰ βρῆς μιὰ δουλειά, Νίκο μου... Κάτι τοὺς ἤρθε στὸ νοῦ..

—Ναί, σ' ἀγάπησα πολὺ καὶ σ' ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ Τασία...

Ὁ Νίκος κύτταξε αἰνιγματικὰ στὴν ἀρχὴ καὶ γλυκὰ κατόπι. Ἔτσι καὶ πάλιν ὁ σκύλος ἔκοψε τὸν καυγᾶ στὴ μέση.

* * *

Μὰ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα δὲν παίζουν. Αὐτὰ διευθύνουν τὴν ἀνθρωπότητα κατὰ ἕνα μεγάλο ποσοστό...

Ὅσο λοιπὸν ἐχειροτέρευαν τὰ οἰκονομικὰ τῶν Φουρέκηδων, τόσο ἡ σκηνὲς ἦσαν συχνότερες. Καὶ, κατὰ δυστυχία, ὅλο χειροτέρευαν.

Μιὰ μέρα πὰ ἄλλαξαν μεταξύ τους οἱ Φουρέκηδες ἀρκετὲς κακὲς λέξεις... Ἡ Τασία εἶπε τὴν Νίκο ὄχι μονάχα «ἠλίθιο», μὰ καὶ «βλάκα» καὶ «σπάταλο» καὶ «ἀσυλλόγιστο». Κι' ἐκεῖνος τῆς εἶπε : «δὲν ξέρεις τί λέῃ καὶ «Ζῶον»!...

Στὸ τέλος ἐκεῖνη ἔξω φρενῶν τοῦ φώναξε ἀγριεμμένη :

— Βρὲ παληάνθρωπε, ιλᾶς ἀνόμα, ποὺ μόνιαγες τὴν προῖκα !

—Γάβ, γάβ, γάβ... ἔκαμε καὶ ὁ Φλόξ.

Ἡ ἔγρια φωνὴ τῆς Τασίας τὸν ἐξάφνισε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Νίκος ἔψαξε νὰ βρῆ δουλειά. Καὶ ὡς τὸ βράδυ κατάφερε νὰ βρῆ μιὰ θέση σὲ γραφεῖο. Ὁ μισθὸς δὲν ἦταν μεγάλος, μὰ εἶχαν καὶ κάτι ἀκομη ἀπὸ τὴν προῖκα...

Ἡ Τασία τὴν ἄλλη μέρα ζήτησε ἀπὸ τὸν Νίκο νὰ τὴν συμπαθήσῃ. Καὶ τὰ ξαναφτιάσαν. Ἡ ζωή τους περνοῦσε πάλι ὁμαλά... Ἤταν πάλι σὰν ἐρωτευμένοι...

Μὰ— τί τὰ θέλετε;—ὁ γάμος ἔχει βάσανα. Τὰ παιδιὰ εἶχαν ἔξοδα πολλά. Ἔπειτα ἀρρώστησαν καὶ τὰ δυὸ καὶ μείνανε μῆνες στὸ κρεββάτι. Ὁ Νίκος ἐδούλευε στὸ γραφεῖο, μὰ τὰ ἔξοδα ἦταν πολὺ μεγάλα. Σὲ λίγον καιρὸ εἶχε φαγωθῇ πιὰ καὶ τὸ τελευταῖο ἀπόλειπο τῆς προῖκας.

Γίναν τὰ παιδιὰ καλά, μὰ τώρα ὁ ἀγώνας ἦταν μεγάλος. Ὁ μισθὸς δὲν ἐφτανε καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ κόβουν ὁλοένα ἀπὸ τὰ ἔξοδά τους. Ἡ κυρία ἐφτιανε λιγώτερα φορέματα τώρα, τὰ παιδιὰ τἀντυναν πολὺ οἰκονομικὰ καὶ ὁ Νίκος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συχνάζῃ σὲ ἀριστοκρατικὰ κέντρα....

Ἀρχίζει ὁ ἀσχημος ξεπεσμός.

Καὶ ὁλοένα τὰ ἔξοδα τῶν παιδιῶν ἐγίνονταν περισσότερα, χωρὶς ὁ μισθὸς νὰ μεγαλώνῃ καὶ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ὀρεθῇ ἄλλο εἰσόδημα.

—Ἀχ ! μᾶς ἔφαγε ἡ Ἀθήνα ! ἔλεγεν ὁ Νίκος καὶ χτυποῦσε τὸ κεφάλι του μ' ἀπελπισία ὅταν ἦταν μονάχος του.

* * *

Ἡ Τασία ἦταν κορίτσι μὲ καλὴ ἀνατροφὴ κ' ἔκανε ὑπομονή. Μὰ στὸ τέλος ἐξέσπασε.

—Ἄκουσε, Νίκο, τοῦ εἶπεν ἄγρια καὶ ἀποφασιστικά. Ξέρεις πὼς μᾶς ἐπῆρες στὸ λαμό σου;...

—Καὶ τί φταίω ἐγώ ; εἶπεν ὁ Νίκος. Ἡ περισσάεις...

—Τί περιστάσεις καὶ κολοκύθια ! Ἐσὺ δὲν ἤξερες νὰ κάμῃς τὸ λογαριασμό σου καὶ μᾶς κουβάλησες στὴν Ἀθήνα...

—Μὰ καὶ σὺ δὲν τὸ ἤθελες;...

—Τὸ ἤθελα. Μὰ ἐπίστευα πὼς ἐσὺ εἶχες κάμῃ τὸ λογαριασμό σου. Δὲν ἤξερα πὼς εἶσαι ἕνας ἠλίθιος...

«Ἠλίθιος» ἦταν ἡ πρώτη κακὴ λέξη ποὺ ἀκούστηκε ἀνάμεσα στὸ ἀγαπημένο ἀντρόγυνο. Μὰ ἡ Τασία τὴν εἶπε ἤρεμα, σὰ χάδι...

Ὁ Φλὸξ ἦταν ἐκεῖ κ' αὐτός, μὰ δὲν ἔνοιωθε τὴν λέξη. Δὲν τὴν εἶχε ξαναακούσῃ κ' αὐτός...

Μὰ ὁ Νίκος ἔμεινε κατάπληκτος. Αὐτὸς τὴν ἔνοιωσε, μὰ δὲν τὴν ἐπρόσμενε.

—Ἠλίθιος, εἶπε, ἠλίθιος...

Καὶ συμπλήρωσε μόνος του μὲ ἄγριο φωνή :

—Ναί. Ἤμουν ἠλίθιος γιατί σ' ἀγάτησα !

Ὁ Φλὸξ, μόλις ἄκουσε ἄγρια φωνή, ἀγρίεψε κ' αὐτὸς κ' ἄρχισε :

Γάβ, γάβ, γάβ...

Κι' ὁ Νίκος κ' ἡ Τασία ἐκύτταξαν τὸ σκυλλο... Κάτι τοὺς ἤρθε στὸ νοῦ..

—Ναί, σ' ἀγάπησα πολὺ καὶ σ' ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ Τασία...

Ὁ Νίκος κύτταξε αἰνιγματικὰ στὴν ἀρχὴ καὶ γλυκὰ κατόπι. Ἔτσι καὶ πάλιν ὁ σκύλος ἔκοψε τὸν καυγᾶ στὴ μέση.

* * *

Μὰ καὶ κείνη ξαφνιάστηκε στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τοῦ σκύλου. Πόσα ξαναγύρισαν ἔξαφνα στὴ μνήμη της ! ... Ἡ ἀγάπη ἐκείνη... π ὑ χάθηκε πιά... Μὰ γιατὶ νὰ χαθῇ;...

Καὶ σὲ λίγο πάλι τὸ ἀντρόγυνο συμφιλιώθηκε. Πάλι ἀπὸ ἀφορμὴ τὸν Φλόξ.

* * *

Τὰ χρόνια περνοῦν γρήγορα. Τὰ παιδιὰ μεγάλωσαν καὶ πήγαιναν στὸ σκολειό. Τὰ ἔξοδα ἐκόστηκαν πολύ. Σοφὲς οἰκονομολογικὲς σκέψεις εὕρισκε τὸ ἀντρόγυνο κάθε μέρα καὶ περιώριζε τὰ ἔξοδά του, ἀφοῦ τὰ ἔσοδα δὲν αὔξαναν. Μὰ καὶ τὰ καυγαδάκια δὲν ἔλειπαν. Εὐτύχημα ὅμως εἶναι ποὺ ἦταν ὁ Φλὸξ στὸ σπίτι ! Μόλις τὸν ἄκουγαν καὶ τὸν πρόσεχαν, ὁ καυγᾶς ἔπαυε.. Εἶναι περίεργο τὸ πρᾶμα, μὰ τόσο ἀληθινό...

Ἀληθινὰ τὸν Φλὸξ τὸν ἐπερπιοιοῦντο πολὺ κ' οἱ δυὸ τους. Ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν. Μὰ φαίνεται πὼς γέρασε πιά... Θἄταν δώδεκα χρονῶν σκυλί... Γέρος πιὰ σχεπιὰ μὲ τὴν ζωὴ τῶν σκυλιῶν... Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ποὺ ἔπαθε κ' ἕνα εἶδος ψώρας. Τοῦ γδάρθηκε ἡ ράχη καὶ πονοῦσε ὁ δύστυχος...

Μιὰ μέρα ἄρπαξε ἕνα μπαστοῦνι καὶ τῆς ἔδωσε μερικές.

Ἡ Τασία, ἄν κ' εἶχε τόσα βάσανα, τοῦκανε ὅ,τι μποροῦσε... Τὸν καθάριζε καὶ τοῦδινε νὰ τρώῃ καλά...

Μὰ ὅλα πιὰ ἦταν μάταια. Ὁ Φλὸξ εἶχε γεράσῃ πολύ... Καὶ μιὰ μέρα τοὺς ἄφισε χρόνους. Ψώφισε μέσα στὸ σπίτι... Τὸν πήρανε τὰ παιδιὰ καὶ τὸν πέταξαν σ' ἕνα ρέμμα....

* * *

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ πέθανε ὁ Φλὸξ, ἤρθε πάλι στὴ μέση ἡ συζήτησις γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ τὴν προῖκα.

—Ναί, ἐτόνισε πάλι ἡ Τασία Μοῦ τὴν ἔφαγες τὴν προῖκα... Ἂν δὲν μοῦ τὴν ἔτρωγες, θὰ ζούσαμε ἀκόμη καλὰ μὲ τὰ εἰσοδήματά μας... Δὲν θἄχαμε ἀνάγκη.

—Ἄκου δῶ. Ἐγὼ σοῦ τὴν ἔφαγα τὴν προῖκα ; Ἢ τὰ φάγαμε μαζὶ γιὰ νὰ ζήσουμε καὶ γιὰ ν' ἀναθρέψουμε τὰ παιδιά μας ;

—Ἄστα αὐτά. Εἶσαι τεμπέλης καὶ σπάταλος !

—Δὲν ξέρεις τί λές...

—Ἐσὺ δὲν ξέρεις, βλάκα....

—Ἐσύ, μωρὴ γλωσσοῦ...

Ὁ Φλὸξ δὲν ὑπῆρχε... Κανένας πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ διακόψῃ τὸν καυγᾶ. Καὶ πῆρε κατήφορο... Εἶπαν κ' ἄλλα οἱ δυὸ σύζυγοι. Καὶ στὸ τέλος—θὰ τὸ παστέψετε;—ἀφάνταν στὰ χέρια !.. Αὐτὸ γιγότανε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότες ποὺ ἦταν παντρεμένοι... Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ κανεὶς νὰ τοὺς χωρίσῃ...

Ἡ Τασία τοῦ τράβηξε τοῦ Νίκου μερικὲς νυχιὲς στὸ πρόσωπο. Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἄρπαξε καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα γερὸ ξύλο...

* * *

Μιὰ φορὰ κ' ἔγινε ἡ ἀρχή, τὸ ξύλο ἄρχισε νὰ πέρτῃ συχνά. Ἄρχιζαν πρῶτα οἱ δυὸ τους τὴν συζήτηση ἔπειτα τὴν φιλονικία μὲ λόγια. Καὶ στὸ τέλος ἔπεφτε τὸ ξύλο..

Στὴν ἀρχὴ ὁ Νίκος τὴν ἔδερνε μὲ τὰ χέρια, μὰ μιὰ μέρα ἄρπαξε κ' ἕνα μπαστοῦνι καὶ τῆς ἔδωσε μερικὲς στὴ ράχη... Τὰ πράματα ἀγρίεψαν...

Τὴν ἴδια μέρα ἡ καϋμένη ἡ Τασία πῆγε νὰ ὀρῇ πατριῶτες καὶ φίλους νὰ τοὺς συμβουλευθῇ.

—Πῶς μπορῶ νὰ πάρω τὸ διαζύγιο ; τοὺς εἶπε. Αὐτὸς ὁ τύραννος θὰ μὲ σκοτώσῃ...

Ἐτρεξε, εὕρηκε δικηγόρο, μπήκανε μπρὸς τὰ δικογραφα...

Μένανε ὁ Νίκος κ' ἡ Τασία στὸ ἴδιο σπίτι καὶ δὲν μιλοῦσαν μεταξύ τους. Συνεννοοῦντο μὲ τὴν μεσολάβησῃ τῶν παιδιῶν...

* * *

Στὸ τέλος ἐβγῆκε τὸ διαζύγιο καὶ τὸ ζευγάρι ἐχώρισε «λόγῳ ἀσυμφωνίας χαρακτήρων». Κι' ὅμως δὲν ἐχώρισαν ἀκριβῶς γι' αὐτό. Ὄχι. Ἐχώρισαν γιατὶ ψώφισε ὁ Φλόξ. Μόνο γι' αὐτό !

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Φιλολογικὴ ἄγνοια

(Σκηνὴ σὲ.. πολλὰ μέρη)

ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Ὁ καθηγητὴς. (Ἀποτεινόμενος σ' ἕναν φοιτητή).— Ποιός ἔγραψε τὸν «Ἀμλέτο» ;

Ὁ ἐξεταζόμενος φοιτητής.—Ὄχι ἐγώ !

Τὸ βράδυ ὁ καθηγητὴς εἶναι προσκαλεσμένος σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ βρίσκεται περιστοιχισμένος ἀπὸ ὄμορφες κυρίες. Κρίνει κατάλληλη τὴν στιγμὴ νὰ πῇ τὸ πρωϊνὸ ἀνέκδοτό του. Ἀποτείνεται στὴν ἐκ δεξιῶν του κυρίαν :

—Ἀκοῦτε κεῖ, νὰ μοῦ πῇ πὼς δὲν τὸν ἔγραψε αὐτὸς τὸν «Ἀμλέτο»!..

—Ἄ, ὥστε δὲν τὸν ἔγραψε αὐτός ;

Φουρκασμένος ὁ καθηγητὴς γυρνᾶ ποὸς τὴν ἐξ ἀριστερῶν του κυρία καὶ τῆς διηγεῖται τὸ πρωϊνὸ ἀνέκδοτο, τὴν ἐρώτηση ποὺ ἔκαμε πρὸ ὀλίγου στὴν κυρία καὶ τὴν ἀπάντησι ποὺ πῆρε.

Ἡ ἐξ ἀριστερῶν κυρία.— Ἄ ! Ὥστε ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν ἔγραψε ;

Μετὰ τὸ φαγητό, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ὁ καθηγητὴς ἔχει κατεβασμένα τὰ μοῦτρα του δυὸ πήχες, πλησιάζει τὴν οἰκοδέσποινα καὶ τῆς ἐπαναλαμβάνει τὸ πρωϊνὸ ἀνέκδοτο μὲ τὸν φοιτητὴ, τὴν ἀπάντησι του καὶ τῆς ἀπαντήσεις τῶν δυὸ κυριῶν.

Ἡ οἰκοδέσποινα.— Ὥστε, μ' ἄλλα λόγια, δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ μάθουμε ποιός τὸν ἔγραψε ;

Ἐκνευρισμένος, ὁ δυστυχὴς καθηγητὴς, ὀλίγος νὰ χωρατήσῃ κανένα, φεύγει ἀπ' τὸ σπίτι ποὺ τὸν προσκάλεσαν, κ' ἔτσι λὲς κ' εἶχαν μαζευτῇ ὅς ἐκ συνθήματος ὅλοι οἱ ἀνίδεοι τῆς φιλολογίας. Μαζί του βγαίνει κ' ἕνας καθὼς πρέπει κύριος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό του καὶ τὴν στεγνὴ φυσιογνωμία του φαίνεται πὼς εἶναι Ἄγγλος.

Περπατοῦν μαζὶ σὲν ἴδιο ὁρόμο. Ὁ καθηγητὴς δὲν ἀφστᾶ. Πρέπει νὰ πῇ τὸν.. πόνο του σὲ κάποιον γιὰ νὰ ξεσκάσῃ. Πιάνει λοιπὸν κουβέντα μὲ τὸν Ἄγγλο καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ διηγεῖται τὸ πρωϊνὸ ἀνέκδοτό του μὲ τὸν φοιτητὴ καὶ τῆς ἀπαντήσεις τῶν τριῶν κυριῶν :

—Ὁ φοιτητὴς ὁ βλάκας μοῦ ἀπαντᾶ: «Ὄχι ἐγώ». Ἡ μία κυρία, ὅταν ἀκούει τὴν ἀπάντηση τοῦ φοιτητὴ μοῦ λέει ἀφελέστατα : «Ἄ ! Ὥστε δὲν τὸ ἔγραψε αὐτός». Ἡ ἄλλη ὅταν ἀκουεῖ καὶ τῆς ὀυὸ ἀπαντήσεις, μοῦ λέει ἠλιθίως : «Ἄ ! Ὥστε ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν ἔγραψε;». Τέλος ἡ προκομένη ἡ οἰκοδέσποινα στὴν ὁποία διηγήθηκα ὅλες τῆς ἀσεσίες αὐτὲς ἀπαντήσεις, μοῦ λέει συμπεραματικά : «Ὥστε, μ' ἄλλα λόγια δὲν θὰ μποεσόσουμε νὰ μάθουμε ποιός τὸν ἔγραψε;»

Ὁ Ἄγγλος (Ἀφηρημένα ἢ ὄχι, ἄγνωστον).— Φυσικά !

'Ο διάλογος τῆς ἑβδομάδος — Μπίλλ Ταούνγκεϊ

Μιὰ εὐχάριστη βραδυὰ

(Σήμερα πρόκειται νὰ συμβῇ ἕνα κοσμοιστορικὸ γεγονός : ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία θὰ πάνε στὸ θέατρο ! Ἡ τόσο συνηθισμένη αὐτὴ διασκέδασις ἔχει, γιὰ τὸ ἀνδρόγυνο Τζόνσον, ἐξαιρετικὴ σημασία: ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύθηκαν, ἐδῶ καὶ ὀκτὼ μῆνες, πρώτη φορὰ βγαίνουν ἔξω τὸ βράδυ. Ὡς τώρα προτιμοῦσαν νὰ μένουν κλεισμένοι στὸ σπιτάκι τους, ὅπου ἔκρυβαν τὴν εὐτυχία τους.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐπέτυχε στὴν ἐκλογὴ τῆς βραδυᾶς ποὺ θὰ πήγαιναν στὸ θέατρο. Ὁ κύριος, ἀρκετὰ κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας θὰ προτιμοῦσε νὰ μείνῃ σπίτι του, πλάι στὴ φωτιά, φορώντας -ῆς παντοῦφλες του. Μποροστὰ ὅμως στὴν ἐπιμονὴ τῆς γυναικούλας του, ὑπεχώρησε.

Αὐτὴ τὴν στιγμὴ, ἔχει ἀνοίξει πόλεμο μὲ τὸ κουμπὶ τοῦ ὑποκαμίσου του ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλει νὰ προσφέρῃ τῆς ὑπηρεσίες του).

Ὁ Κύριος.— Καϋμένη Ἔλζα, γιὰ κύτταξε, σὲ παρακαλῶ, τί ἔχει πάθει αὐτὸ τὸ παλιόκουμπο !

Ἡ Κυρία (ποὺ φορεῖ τώρα μόνο τὴν κομπιναζὸν της, εἶναι πραγματικὸ κοινφετάκι) —Τί ἀδέξιος ποὺ εἶσαι τέλος πάντων ! Οὔτε ἕνα κουμπὶ δὲν μπορεῖς νὰ κουμπώσῃς ! Σὲ λίγο θὰ μοῦ ζητήσῃς νὰ σοῦ δέσω καὶ τὴν γραβάτα σου ! (Κάνει μερικὲς προσπάθειες γιὰ νὰ περάσῃ τὸ κουμπί). Ἀ ! κατάλαβα τί συμβαίνει ! Ἔχεις ὀκτὼ μῆνες νὰ φορέσῃς τὸ σμόκιν σου, καὶ τὰ κολλάρα σου σοῦ ἔρχονται μικρά. Παραπαχαίνεις, παιδί μου, μ' αὐτὸ τὸ καθησιό !

Ὁ Κύριος (πειραγμένος).— Ἐγὼ παχαίνω ; Ἔτσι σοῦ φαίνεται ἐσένα καὶ τὸ λὲς γιὰ νὰ δικαιολογηθῇς ποὺ δὲν κατώρθωσες νὰ μοῦ περάσῃς τὸ κουμπί ! Ἔλα, ἄφισέ με, θὰ τὰ καταφέρω μόνος μου. Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ !

Ἡ Κυρία (ποὺ φέρνει κὰν ὄρχισε τὴν τουαλέτα της).—Κύτταξε, κοινήσου λιγάκι, γιατὶ θὰ ἀργήσουμε, καὶ δὲν ἔχω καμμιὰν ὄρεξη νὰ χάσω τὴν πρώτη πράξη.

(Ὁ Κύριος σωπαίνει, κ' ἐξακολουθεῖ τὴν ἀπεγνωσμένη του πάλη ἐναντίον τοῦ κουμπιοῦ. Ξαφνικὰ ἀφίνει μιὰ φωνὴ θριάμβου : μπῆκε τὸ κουμπί ! Σὲ λίγο εἶναι ἐντελῶς ἕτοιμος καὶ γυρνᾶ πρὸς τὴν γυναίκα του : αὐτὴ ἔχει προχωρήσει ὅπως δήποτε στὸ γύτσιμό της : φορεῖ... τὴς κάλτσες τῆς.)

Ὁ Κύριος (μὲ πολὺ κέφι, τώρα ποὺ κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὸ κουμπὶ του).— Ἔλζα μου, ἐσὺ μὲ κατηγοροῦσες ὅτι θὰ γινόμουν αἰτία ν' ἀργοπορήσωμε, κ' ὅμως ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος, ἐνῶ ἐσύ..

Ἡ Κυρία (διακόπτοντάς τον).— Σὲ παρακαλῶ, νὰ λείπουν ἡ παρατηρήσεις ! Βέβαια δὲν μ' ἀφίνεις μιὰ στιγμὴ ἥσυχη : «Ἔλζα, τὸ κουμπί μου ! Ἔλζα, τὴ γραβάτα μου! Ἔλζα, τὸ κολλάρο μου ! » Κι' ὕστερα ἔχεις τὴν ἀπαίτησι νὰ εἶμαι ἕτοιμη !

Ὁ Κύριος.— Μὰ, Ἔλζα μου, ἐγὼ δὲν τὸ εἶπα γιὰ κακό, κ' οὔτε θέλω νὰ συγχίζεσαι γιὰ τέτοια ζητηματάκια.

Ἡ Κυρία.— Ἕνα μόνο πράγμα σὲ παρακαλῶ : κάνε μου τὴ χάρη νὰ μὴν μὲ κυττάζῃς ἐνῶ ντύνομαι. Ὅταν βλέπω στυλωμένο ἐπάνω μου τὸ ἐρωνικό σου βλέμμα, ἐκνευρίζομαι ! Καὶ δὲν θέλω νὰ ἐκνευρισθῶ σήμερα ποὺ θὰ πᾶμε στὸ θέατρο !

Ὁ Κύριος (μέσα στὰ δόντια του, κυττάζοντας τὸ ρολόϊ).— Ἄν θὰ πᾶμε ! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ χτυπᾶ τὸ δεύτερο κουδοῦνι !

Ἡ Κυρία.— Δὲν μοῦ λὲς, τί μουρμουρίζεις ;

Ὁ Κύριος.— Τίποτα, ἀγάπη μου, τίποτα ! Σκεπτόμουν ἂν δὲν θάταν καλλίτερα ν' ἀναβάλωμε τὴν ἔξοδό μας γιὰ ἕνα ἄλλο βράδυ.

Ἡ Κυρία.— Νά τα μας ! Δὲν φτάνει ποὺ μὲ ξεσήκωσες καὶ μ' ἔβαλες νὰ ντυθῶ ! Τὴν τελευταία στιγμὴ (ντύθηκε ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ μένει ἀκόμα ἡ ἱεροτελεστία τοῦ μακιγιαρίσματος) βρίσκεις διάφορες προφάσεις γιὰ νὰ μείνουμε πάλι σπίτι.

Ὁ Κύριος.— Ἐγὼ βρίσκω προφάσεις ;

Ἡ Κυρία. — Καὶ βέβαια ! Ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ : αὐτὰ σὲ μένα δὲν περνοῦν. Ἂν ἐσὺ γέρασες πρόωρα. ἀπὸ τὴν ὀργιώδη ζωὴ ποὺ ἔκανες καὶ ποὺ οὔτε θέλω νὰ τὴν φανταστῶ, καὶ ἔχεις ρευματισμούς, καὶ προτιμᾶς νὰ μένῃς κουκουλωμένος κοντὰ στὴν σόμπα, δὲν φταίω γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐγώ. Ἐγὼ σὲ παντρεύτηκα γιὰ νὰ ζήσω τὴν ζωή μου καὶ ὄχι νὰ σὲ γεροκομήσω. (Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ κύριος εἶναι τριάντα ἐτῶν). Λοιπόν, δὲν μὲ νοιάζει καθόλου ἂν ἔχῃς ὄρεξη νὰ ὀγῆς ἢ ὄχι. Μπορῶ κάλλιστα νὰ πάω στὸ θέατρο καὶ μόνη μου. Καβαλλιέρο δὲν χρειάζομαι.

Ὁ Κύριος (ἀποσβολωμένος).—Μά, Ἔλζα. τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λὲς ; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ὑπερβαίνεις τὰ ὅρια ;

— *Ἐγὼ πηγαίνω, ἂν θέλῃς μὲ συνοδεύεις ..*

Ἡ Κυρία (νευριασμένη).— Μὲ σκότισες ! Ὅλο γκρίνια εἶσαι ! Εἶμαι ἕτοιμη ! Ἂν θέλῃς μὲ συνοδεύεις, ἂν ὄχι, μπορεῖς νὰ μείνῃς ! Ἐγὼ πηγαίνω !

(Βγαίνει, μεγαλοπρεπῶς. Ὁ Κύριος, ἀφοῦ μιὰ στιγμὴ ἔμεινεν ἀναποφάσιστος, τὴν ἀκολουθεῖ).

(Δυὸ ὧρες ἀργότερα, τὸ ἀντρόγυνο ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ θέατρο. Ἡ κυρία, βλοσυρή, δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα της. Ὁ κύριος, ἀπ' ἐναντίας, εἶναι γεμάτος κέφι καὶ σιγανοσφυρίζει τὸ τραγουδάκι ποὺ μὲ τόσο μπρίο τραγούδησε στὴν ὀπερέττα ἡ περίφημη Μάγκντα Χάϊαμς.)

Ὁ Κύριος.— Λοιπὸν, ἀγάπη μου, πρέπει νὰ παραδεχθῶ ὅτι πέρασα μιὰ πολὺ διασκεδαστικὴ βραδυά ! Καὶ αὐτὸ τὸ χρεωστῶ σὲ σένα ποὺ τόσο ἐπέμενες νὰ βγοῦμε σήμερα ἔξω. Σοῦ ζητῶ λοιπὸν συγγνώμη ἂν σὲ ἐξενεύρισα λιγάκι, προτήτερα. (Ἐξακολουθεῖ νὰ σφυρίζῃ τὸ τραγουδάκι).

Ἡ Κυρία.— Μοῦ κάνεις, σὲ παρακαλῶ τὴ χάρη, νὰ πάψῃς νὰ σφυρίζῃς αὐτὸ τὸ ἠλίθιο τραγούδι ;

Ὁ Κύριος. — Δὲν ἔγεις δίκαιο, Ἔλζα. Τὰ λόγια του εἶναι πολὺ ἔξυπνα. καὶ ὁ σκοπὸς πετυχτός. Δὲν εἶδες τί εὔκολα ποὺ τὸ ἔμαθα ;

Ἡ Κυρία.— Δὲν εἶναι λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ μὲ ξεκουφαίνεις ! Ἐξ ἄλλου, εἶναι γνωστὸ ὅτι ἐσένα σοῦ ἀρέσουν καὶ μαθαίνεις ἀμέσως μόνο τὰ ἀνοητα πράγματα !

Ὁ Κύριος (μὲ κέφι). —Τότε, θὰ πῇ, πὼς ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἀνόητος, γιατὶ ὅλοι οἱ θεαταὶ στὸ θέατρο μουρμούριζαν αὐτὸ τὸ τραγουδάκι. Ἐπαίνεσες ὅμως, χρυσῆ μου ; Ἤθελες νὰ πᾶς στὸ θέατρο : πήγαμε ! Μόνο ποὺ γάσαμε τὴν πρώτη πράξη καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς δευτέρας. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Τὸ διασκέδασα πάρα πολὺ καὶ φανταζόμουν ὅτι κ' ἐσὺ δὲν θὰ εἶχες παράπονο. Νά, ἀφοῦ ποὺ μοῦ κάνεις μοῦτρα !

Ἡ Κυρία.— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀκούσω νὰ ἐνθουσιαζεσαι γιὰ τόσο ἠλίθια πράγματα.

Ὁ Κύριος.— Μὰ δὲν ἐνθουσιάζομαι. Ἀπλῶς μοῦ ἄρεσε ἡ ὀπερέττα, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ ἀρνηθῇς ὅτι ἦταν καλὰ ἀνεβασμένη.

Ἡ Κυρία.— Θὰ μοῦ ἀναπτύξῃς τὶς ἀπόψεις σου γιὰ τὴ σκηνοθεσία τώρα ; Ἐὰν δὲν ξεγελιέμαι τόσο εὔκολα, φίλεγαν μαζί.

Ὁ Κύριος (μὴ καταλαβαίνοντας).—Δὲν ξεγελιεσαι τόσο εὔκολα ; ! .. Τί ἐννοεῖς αὐτό ;

Ἡ Κυρία. —Ναί, ναί, μὴν μοῦ κάνετε τὸν ἀνήξερο ! Εἶσαι ἐνθουσιασμένος, τὰ μάτια σου ἀστράφτουν ! Ἡ μῆπως νόμιζες ὅτι δὲν κατάλαβα γιατὶ σοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ ἀυτὸ τὸ ἠλίθιο τραγοῦδι ;

Ὁ Κύριος (ἐντελῶς ἀθῶα).— Μ' ἄρεσε αὐτὸ τὸ τραγούδι γιατὶ τὸ τραγουδοῦσε ἡ πιὸ ὡραία γυναίκα ἡ Μάγκντα Χάϊαμς !

Ἡ Κυρία (θριαμβευτικά).— Ἀ, ἀφοῦ τὸ παραδέχεσαι... Ὥστε παραδέχεσαι ὅτι δὲν θὰ τὸ πρόσεχες αὐτὸ τὸ τραγούδι ἂν τὸ τραγουδοῦσε αὐτὴ ἡ παληογυναίκα... Ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὴν ἄφισες οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια σου ;

Ὁ Κύριος (ἀληθινὰ χαμένος).— Ἐννοεῖς τὰ παραδέχτηκα ὅλα αὐτά ;

Ἡ Κυρία.— Ἔμ ! βέβαια, τοῦ ἀφρίζει ἀπὸ τὸ στόμα ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ὄρεξις νὰ πάῃ στὸ θέατρο, φοβᾶται μήπως χάσῃ τὴν πρώτη πράξη, ἀφοῦ ἀκόμα δὲν ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἀφοῦ ἀκόμα δὲν ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἀφοῦ ἀκόμα δὲν ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, διαλέγει ἐπίτηδες αὐτὴ τὴν σαχλὴ ἀπόψη, ὅπου πρωταγωνιστεῖ αὐτὴ ἡ κατσίκα καὶ ὅπου τὸ γυρνᾶ πρὸς τὸ μέρος τῆς φτωχῆς νύφης μου νακούλας !

Ὁ Κύριος (ποὺ ἀρχίζει κ' αὐτὸς ἐκνευρίζεται).— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ κάθεσαι καὶ λὲς ; Ἐὰν ἔκανες τὸ ρετσινόλαμπο, ἡ φιλολογία ὅμως ἔχει σχέση ἀκόμα καὶ μὲ τὸ... κοκκινοπίπερο !

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἱστορία εἶχεν ἀναστατώσει τὸν φιλολογικὸ μας κόσμο ἐδῶ καὶ 33 χρόνια, κ' ἐσχολιαζετο ὄχι μονάχα στὴν Δεξαμενή, μὰ καὶ στὰ φιλολογικὰ σαλόνια καὶ στὰ ἡμισολογραφικὰ γραφεῖα. Ἡ ἱστορία τοῦ κοκκινοπιπερου ἔκαμε τότε τὸν γῦρο ὅλης τῆς Ἀθήνας καὶ μάλιστα ὁ μακαρίτης Γιαννὴς Κονδυλάκης τὸ ἔκαμε καὶ χρονογράφημα, ποὺ ἐδημοσιεύθη στὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλᾶ τὴν 12 Ἰουλίου 1900, μὲ τὸ ψευδώνυμο «Περφονόσπορος». Μὰ ὁ κ. Κονδυλάκης ἐστόλισε τὰ γεγονότα καὶ μὲ τὸ σχετικὸ ἀλάτι καὶ θέλησε νὰ κρύψῃ τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων ποὺ ἀνακατεύθηκαν σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Τώρα ὅμως, ποὺ οἱ ἥρωες τῆς ἱστορίας μας ἔχουν ἀφίσει χρόνους, μαζὶ μὲ τὸν χρονογράφο, μποροῦμε νὰ τὰ σημειώσουμε χάριν τῆς ἱστορίας τῆς λογοτεχνίας μας.

* * *

Εὑρισκόμεθα στὴν ἄνοιξη τοῦ 1900. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ φιλολογία μας βρισκόταν σε μιὰ κίνηση ζωηρῆς ἀναγέννησης. Κ' ἐπαρουσιάσθηκαν -ότες μερικοὶ τολμηροὶ λογοτέχνες μὰ καὶ ἀρκετὲς παραδοξότητες. Τότες ἤρθαν σὲ δράση οἱ Μαλλιαροί, οἱ Ψυχαρικοί, οἱ Ἀντιψυχαρικοί, οἱ Νιτσεϊστὲς, οἱ Μυστικοπαθεῖς, οἱ Συμβολιστὲς, οἱ Πεσσιμιστὲς, οἱ Γιοματνόπληκτοι.... Τότε παρουσιάστηκαν οἱ ποιητὲς ποὺ ὑμνοῦσαν τὸν Νιτσεϊκὸ Ὑπεράνθρωπο, τὴν Μιράντα, τὴν Μάρθα καὶ τὸ παιδὶ τῆς κ.λ.π.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν διανοητικὴ καὶ λογοτεχνικὴ τρικυμία, κατέφθασεν ἀπὸ τὴν Ρουμανία καὶ ὁ μακαρίτης Ἀχιλλεὺς Καραβίας. Ὁ ἀπομόνητος αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν ἕνας ἔγκριτος καὶ εὐγενικὸς κύριος, ποὺ εἶχεν ἐργασθῇ πολὺ χρόνια στὴν Ρουμανία ὡς ἔμπορος καὶ, ἀφοῦ μὰ ἔκαμεν ἀρκετὰ χρήματα, κατέβηκε στὴν Ἀθήνα, στὴν πόλη τῶν φώτων, γιὰ νὰ ἐφησυχάσῃ... ὡς ποιητής. Πραγματικὰ ὁ μακαρίτης Καραβίας ἔγραφε θεατρικὰ ἔργα καὶ ποιήματα, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ δοξασθῇ στὴν Ρουμανία κ' ἦρθε ἐδῶ νὰ πεθάνῃ ἔνδοξος ! Καὶ ὡς ἄπιλο γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ κυρευσῃ τὴν δόξα φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη καὶ μεσα σακκὰ κοκκινοπίπερο !

Μόλις ὁ Ἀχ. Καραβίας ἦλθε στὴν Ἀθήνα, ἔμαθεν ὅτι οἱ λόγιοι ἐσυχναζαν στὸ καφενεῖο τῆς Δεξαμενῆς καὶ ἀνέβηκε ὡς ἐκεῖ, ἂν καὶ εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὴν Ρουμανία καὶ τοὺς σχετικοὺς φεσιατισμούς... Ἐκεῖ πάνω στὴν Δεξαμενὴ ἐγνώρισε μερικοὺς ποιητὲς μας καὶ λογοτέχνες. Γρήγορα ἐγνωρίσθη καὶ μὲ τὸν ἀγαθότατο ἄνθρωπο καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ποιητὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Στέφανο Μαρτζώκη.

Σιγὰ λοιπὸν ὁ Καραβίας, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν γνωριμία αὐτή, ἐζητοῦσε τὴν γνώμη καὶ τὴν συμβουλὴ τοῦ Μαρτζώκη γιὰ τὰ ἔργα του. Μάλιστα κατόπιν ὁ Μαρτζώκης, πληροφορημένος μὲ γενναῖα γεύματα ἀπὸ τὸν πρώην ἔμπορο Καραβία, ἀνέλαβε ν' ἀκοίῃ καὶ νὰ διορθώνῃ τοὺς στίχους του. Καὶ εἶναι ἀλήθεια εὐπαίδευτος μετὰ ἕνα καλὸ γεῦμα, ν' ἀκούσῃ κανεὶς ἑκατοντάδες στίχους, ποὺ βέβαια εἶναι ἀδόμητοι καὶ τοὺς ἀκούσῃ γηστικός...

Μάλιστα λένε ὅτι, ἐνῶ ὁ Μαρτζώκης ἔτρωγε, ὁ Καραβίας τοῦ ἐδιάβαζε συγχρόνως τὰ ποιήματα καὶ κάποια-κάποιο τὸν ἐρωτοῦσε :

—Ἔ ; Εἶναι καλό ;

Φ. Γιοφύλλη — Τὰ φιλολογικὰ καφενεῖα τῆς Ἀθήνας

Ἡ ποίηση καὶ τὸ... κοκκινοπίπερο

Ἡ περίεργη ἱστορία ποὺ ἀναστάτωσε τὴν λογοτεχνική μας ζωὴ πρὸ 33 ἐτῶν.- Ὁ ὁμογενὴς ποὺ ἦρθε στὴν Ἀθήνα νὰ γίνῃ ὡς ποιητής.- Τὰ γεύματα καὶ ἡ κριτική.- Πῶς ἐμεγάλωναν τὰ ποιήματα κατὰ 300 ἢ 500 στίχους. - Ἡ ἀμοιβὴ μὲ... κοκκινοπίπερο. - Ποῖος τὸ ἔφαγε τέλος πάντων ;

ΣΤΟ φιλολογικὸ καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς ἀπου ἐξετιμήθησαν τόσες περίεργες ἱστορίες σχετικὲς μὲ τὴν λογοτεχνία μας, συνέβη καὶ μιὰ ἐξαιρετικὰ παράξενη. Τὴν ἱστορία αὐτὴ θὰ τὴν διηγηθοῦμε τώρα γιὰ ν' ἀποδειχθῇ πὼς, ἂν ὁ φαντὲς δὲν ἔχῃ καμμιὰ σχέση μὲ τὸ ρετσινόλαμπο, ἡ φιλολογία ὅμως ἔχει σχέση ἀκόμα καὶ μὲ τὸ... κοκκινοπίπερο !

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἱστορία εἶχεν ἀναστατώσει τὸν φιλολογικὸ μας κόσμο ἐδῶ καὶ 33 χρόνια, κ' ἐσχολιαζετο ὄχι μονάχα στὴν Δεξαμενή, μὰ καὶ στὰ φιλολογικὰ σαλόνια καὶ στὰ ἡμισολογραφικὰ γραφεῖα. Ἡ ἱστορία τοῦ κοκκινοπιπερου ἔκαμε τότε τὸν γῦρο ὅλης τῆς Ἀθήνας καὶ μάλιστα ὁ μακαρίτης Γιαννὴς Κονδυλάκης τὸ ἔκαμε καὶ χρονογράφημα, ποὺ ἐδημοσιεύθη στὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλᾶ τὴν 12 Ἰουλίου 1900, μὲ τὸ ψευδώνυμο «Περφονόσπορος». Μὰ ὁ κ. Κονδυλάκης ἐστόλισε τὰ γεγονότα καὶ μὲ τὸ σχετικὸ ἁλάτι καὶ θέλησε νὰ κρύψῃ τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων ποὺ ἀνακατεύθηκαν σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Τώρα ὅμως, ποὺ οἱ ἥρωες τῆς ἱστορίας μας ἔχουν ἀφίσει χρόνους, μαζὶ μὲ τὸν χρονογράφο, μποροῦμε νὰ τὰ σημειώσουμε χάριν τῆς ἱστορίας τῆς λογοτεχνίας μας.

* * *

Εὑρισκόμεθα στὴν ἄνοιξη τοῦ 1900. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ φιλολογία μας βρισκόταν σε μιὰ κίνηση ζωηρῆς ἀναγέννησης. Κ' ἐπαρουσιάσθηκαν -ότες μερικοὶ τολμηροὶ λογοτέχνες μὰ καὶ ἀρκετὲς παραδοξότητες. Τότες ἤρθαν σὲ δράση οἱ Μαλλιαροί, οἱ Ψυχαρικοί, οἱ Ἀντιψυχαρικοί, οἱ Νιτσεϊστὲς, οἱ Μυστικοπαθεῖς, οἱ Συμβολιστὲς, οἱ Πεσσιμιστὲς, οἱ Γιοματνόπληκτοι.... Τότε παρουσιάστηκαν οἱ ποιητὲς ποὺ ὑμνοῦσαν τὸν Νιτσεϊκὸ Ὑπεράνθρωπο, τὴν Μιράντα, τὴν Μάρθα καὶ τὸ παιδὶ τῆς κ.λ.π.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν διανοητικὴ καὶ λογοτεχνικὴ τρικυμία, κατέφθασεν ἀπὸ τὴν Ρουμανία καὶ ὁ μακαρίτης Ἀχιλλεὺς Καραβίας. Ὁ ἀπομόνητος αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν ἕνας ἔγκριτος καὶ εὐγενικὸς κύριος, ποὺ εἶχεν ἐργασθῇ πολὺ χρόνια στὴν Ρουμανία ὡς ἔμπορος καὶ, ἀφοῦ μὰ ἔκαμεν ἀρκετὰ χρήματα, κατέβηκε στὴν Ἀθήνα, στὴν πόλη τῶν φώτων, γιὰ νὰ ἐφησυχάσῃ... ὡς ποιητής. Πραγματικὰ ὁ μακαρίτης Καραβίας ἔγραφε θεατρικὰ ἔργα καὶ ποιήματα, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ δοξασθῇ στὴν Ρουμανία κ' ἦρθε ἐδῶ νὰ πεθάνῃ ἔνδοξος ! Καὶ ὡς ἄπιλο γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ κυρευσῃ τὴν δόξα φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη καὶ μεσα σακκὰ κοκκινοπίπερο !

Μόλις ὁ Ἀχ. Καραβίας ἦλθε στὴν Ἀθήνα, ἔμαθεν ὅτι οἱ λόγιοι ἐσυχναζαν στὸ καφενεῖο τῆς Δεξαμενῆς καὶ ἀνέβηκε ὡς ἐκεῖ, ἂν καὶ εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὴν Ρουμανία καὶ τοὺς σχετικοὺς φεσιατισμούς... Ἐκεῖ πάνω στὴν Δεξαμενὴ ἐγνώρισε μερικοὺς ποιητὲς μας καὶ λογοτέχνες. Γρήγορα ἐγνωρίσθη καὶ μὲ τὸν ἀγαθότατο ἄνθρωπο καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ποιητὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Στέφανο Μαρτζώκη.

Σιγὰ λοιπὸν ὁ Καραβίας, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν γνωριμία αὐτή, ἐζητοῦσε τὴν γνώμη καὶ τὴν συμβουλὴ τοῦ Μαρτζώκη γιὰ τὰ ἔργα του. Μάλιστα κατόπιν ὁ Μαρτζώκης, πληροφορημένος μὲ γενναῖα γεύματα ἀπὸ τὸν πρώην ἔμπορο Καραβία, ἀνέλαβε ν' ἀκοίῃ καὶ νὰ διορθώνῃ τοὺς στίχους του. Καὶ εἶναι ἀλήθεια εὐπαίδευτος μετὰ ἕνα καλὸ γεῦμα, ν' ἀκούσῃ κανεὶς ἑκατοντάδες στίχους. ποὺ βέβαια εἶναι ἀδόμητοι καὶ τοὺς ἀκούσῃ γηστικός...

Μάλιστα λένε ὅτι, ἐνῶ ὁ Μαρτζώκης ἔτρωγε, ὁ Καραβίας τοῦ ἐδιάβαζε συγχρόνως τὰ ποιήματα καὶ κάποια-κάποιο τὸν ἐρωτοῦσε :

—Ἔ ; Εἶναι καλό ;

—Καλό ! Καλό ! ἀπαντοῦσεν ὁ Μαρτζώκης.

Φυσικὰ συνέβαινε παρεξήγηση. Ὁ Μαρτζώκης ἐνόμιζε πὼς τὸν ρωτοῦσε ἂν εἶναι καλὸ τὸ φαΐ καὶ τοῦ ἀπαντοῦσεν εὐχαριστημένος «Καλό ! Καλό ! », ἐνῶ ὁ Ἀχ. Καραβίας τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὸ ποίημα κ' ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Μαρτζώκης τοῦ ἀπαντοῦσεν ὅτι αὐτὸ εἶναι καλό...

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ὁ Μαρτζώκης ἐσχετίσθη πὰ πολὺ μὲ τὸν Καραβία καὶ μάλιστα τὸν ἐσύστησε καὶ σ' ἄλλους λογίους. Ἔπειτα τὸν ἐγνώρισε καὶ μὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ «Ἀττικὴ Ἶρις» μακαρίτην Κονταξάκη, καὶ ἔτσι στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ ἄρχισαν νὰ στεγάζωνται οἱ στίχοι τοῦ ἐκ Ρουμανίας ὁμογενοῦς.

* * *

Ἐνῶ ἐπήγαιναν τὰ πράγματα ὁμαλὰ καὶ ἥσυχα, μιὰ μέρα ὁ Καραβίας συνήντησε στὸ καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς τὸν Μαρτζώκην καὶ τοῦ διάβασε ἕνα χειρόγραφο ποιημάτων ἀπὸ 400 στίχους. Ὁ ποιητὴς τὸ βρῆκε ἐξαίρετο, μὰ παρετήρησεν ὅτι εἶχε μονάχα τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶναι... σύντομο, καὶ τοῦ εἶπε :

—Λαμπρό ! Μὰ μπορεῖ νὰ τραδηχθῇ ἀκόμα ἕως 300 στίχους. Καὶ ἀναλαμβάνω νὰ τὸ ἐπεκτείνωμε μαζί.

Ὁ Ἰωάννης Κονδυλάκης, ἱδρυτὴς τοῦ ἑλληνικοῦ «χρονογραφήματος» καὶ τακτικὸς θαμὼν τῶν τότε φιλολογικῶν καφενείων.

Ὁ Καραβίας ἐδέχθη μ' εὐχαρίστηση τὴν πρόταση καὶ ὑπεχρέθη στὸν Μαρτζώκην νὰ τὸν κόπο του νὰ τοῦ δώσῃ τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως ἑνὸς τόμου ποιημάτων του.

Μὰ ὁ Καραβίας εἶχε γνωρίσῃ συγχρόνως σχεδὸν καὶ τὸν νεαρὸ τότε ποιητὴ Χριστο Βαρλέντη καὶ ἔδωσε καὶ σ' αὐτὸν τὸ ἴδιο ποίημα νὰ τὸ κρίνῃ. Ὁ Βαρλέντης βρῆκε καὶ αὐτὸ τὸ ποίημα λαμπρό, μὰ παρετήρησεν ὅτι μποροῦσε νὰ ἐπεκταθῇ ἀκόμα ἕως 500 στίχους καὶ πρόθυμα προσέφερε πρὸς τοῦτο τὴν συνεργασίαν του.

Ὁ Καραβίας λοιπὸν ἄρχισε νὰ συνεργάζεται καὶ μὲ τοὺς δυό, μὲ καθένα χωριστά, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ποίημά του. Μὰ ὁ Μαρτζώκης ἐκατάλαβε ἢ ἔμαθε τὰ συμβαίνοντα κ' ἐθέωρησε τὸν ἑαυτό του προσβεβλημένον, γιατὶ ἡ ποιητική του ἀξία ἐτοποθετεῖτο στὴν ἴδια μοῖρα μὲ τὴν ἀξία τοῦ νεαροῦ Βαρλέντη. Μιὰ μέρα λοιπὸν παρεπονέθη θυμωμένος στὸν φίλο του Καραβία. Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Καὶ ὁ Μαρτζώκης τότε ἐπωφελήθη τῆς ψυχολογικῆς στιγμῆς καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πρώην ἔμπορο τὴν ἀμοιβὴ ποὺ τοῦ ὑπεσχέθη γιὰ τὴν συνεργασία του, ἐπειδὴ μ' αὐτὴ ἤθελε νὰ ἐκδώσῃ ἕνα τόμον ποιημάτων του.

—Τί θὰ γίνῃ, τοῦ εἶπε, γιὰ τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες ; Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μοῦ τὰ δώσῃς ἀπὸ τώρα ;

—Πρέπει νὰ περιμένῃς, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Καραβίας, διότι κατ' αὐτὰς δὲν ἔχω χρήματα. Ἂν ὅμως διάβασα, ἔχω ἕνα σακκὶ κοκκινοπίπερο, ποὺ μοῦ ἔμεινεν ἀπὸ τὸ ἐμπόριό μου στὴ Ρουμανία. Μπορῶ νὰ σοῦ τὸ δώσω νὰ τὸ πουλήσῃς.

* * *

Ὁ ποιητὴς Μαρτζώκης, ὅταν ἄκουσε τὴν πρότασιν αὐτήν, ἔγινεν ἔξω φρενῶν. Ἐνόμιζε, φυσικά, ὅτι ὁ φίλος του ὁμογενὴς τὸν ἐνέπαιξε καὶ ἔφυγε θυμωμένος. Ἀμέσως δὲ ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ τὸ γεγονὸς στοὺς γνωρίμους του.

—Ἀκοῦτε, ἐμένα, τοῦ Μαρτζώκη, νὰ μοῦ προτείνῃ νὰ μοῦ δώσῃ πιπέρι γιὰ νὰ τὸ πουλῶ πεντάρα-πεντάρα καὶ νὰ βγάλω σὲ δυὸ μῆνες ἕνα ἑκατοστάρικο!... Δὲν εἶναι κοροϊδία αὐτή; Δὲν εἶναι δεινὴ βρισιά, σ' ἐμένα, στὸ Μαρτζώκη, νὰ μοῦ κάμῃ τέτοιαν πρόταση ;

Ὅσοι ἄκουγαν τὸν Μαρτζώκη, ποὺ ἦσαν ὅλοι ποιητὲς, δὲν εἶχαν σπουδαία ἰδέα γιὰ τὴν ἀξία τοῦ πιπεριοῦ, οὔτε καμμιὰ ἐμπορικὴ γνώση καὶ ἐπεδοκίμαζαν τὴν ἀγνάκτηση καὶ τὴν ὀργή του. Κάποιος ὅμως φίλος του ἔτυχε νὰ καταλαβαίνῃ ἀπὸ ἐμπόριο καὶ τοῦ ἐξήγησε :

—Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σακκὶ θ

'Η ἄλλη ὄψις τῆς Θέμιδος

Ἕνα λουτρό

"Οπου ἕνας γυμνὸς ... ἀπογυμνώνεται δημοσίᾳ μέσ' στὸ δικαστήριο !

'Ο ἄνθρωπός μας συγελήφθη καθ' ἣν στιγμὴν, θεόγυμνος, ἀπεπειρᾶτο νὰ... κολυμήσῃ σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ Σηκουάνα κοντὰ στὴν Γαλλικὴ Βουλή. Δὲν ἦταν οὔτε κανένας σάτυρος, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἔνθερμος ζηλευτὴς τοῦ γυμνισμοῦ.

'Απλούστατα ἐπωφελήθη τῆς λιακάδας, καὶ τῆς... διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς γιὰ νὰ πάρῃ τὸ λουτρό του. Μάλιστα γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κάθε δυσάρεστη συνάντηση φρόντισε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀπόφασή του—ἂν καὶ δὲν ἦταν ρωμηός— πρὶν ἀκόμη χαράξῃ.

'Αλλὰ ὁ διάολος δὲν ἔχει—ὅπως τὸ ξέρετε—δουλειά. Καὶ τὰ πράγματα ἤρθαν ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀφ' ὅτι τὰ λογάριαζε.

"Ας ἀκούσωμε ὅμως τὸ κατηγορητήριο τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ πταισματοδικείου τοῦ Σηκουάνα, ὁ ὁποῖος ἐπτίφεται λαύρος κατὰ τοῦ «ἀνθρώπου ποὺ προσέβαλε τὴν δημοσία αἰδῶ» κατὰ τὸν... χειρότερο τρόπο.

—Εἶναι θρασύτατο τὸ τόλμημά σας αὐτό. Νὰ παρουσιασθῆτε μέρα μεσημέρι...

—Δὲν ἦταν μεσημέρι, κύριε πρόεδρε, διακόπτει.

—'Ο λόγος τὸ φέρνει... Νὰ παρουσιαστῆτε, ἐπαναλαμβάνω, μέρα-μεσημέρι θεόγυμνος μέσ' στὸν δρόμο.

—Ὄχι, μέσ' στὸν δρόμο, κύριε πρόεδρε.

—'Αλλά ;

—Πίσω ἀπὸ τὴν Βουλή...

—Τόσο τὸ χειρότερο...

—Διαμαρτύρομαι, φωνάζει ὁ κατηγορούμενος. Δὲν παρουσιάστηκα δίχλου θεόγυμνος. Εἶχα ξεντυθῆ καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ φορέσω τὸ μαγιό μου ὅταν μὲ συνέλαβε ὁ ἀστυνόμος.

—Καὶ γιατὶ δὲν φορούσατε τὸ μαγιό σας ἀπὸ τὸ σπίτι σας, ρωτᾶ ὁ πρόεδρος.

—Γιατὶ τὸ ἀγόρασα στὸ δρόμο, ἀπ' ἕνα κατάστημα.

—"Ἔπρεπε νὰ τὸ φορούσατε τότε μέσα στὸ κατάστημα.

—Μπρὸς στοὺς πελάτες ;

—"Ὄχι, μέσα στὸ διαμέρισμα τῶν... μανεκέν.

—Τόσο τὸ χειρότερο, κύριε πρόεδρε. Θὰ μὲ παρεξηγοῦσαν ἀμέσως.

—Μὰ... γιατὶ δὲν πηγαίνατε τότε νὰ κολυμπήσετε στὰ δημόσια μπάνια, ὅπου ὑπάρχει καὶ ὡραία δεξαμενὴ καὶ καμπίνες.

—Γιατί... γιατὶ αὐτοῦ, κύριε πρόεδρε, μπορεῖ νὰ κολλήσῃ κανεὶς γίλιων εἰδῶν ἀρρώστειες καὶ τὸ χειρότερο περιφυκίτιδα...

—Περιφυκίτιδα ; Τί ἀρρώστεια εἶναι πάλι αὐτή.

—Πολὺ κακή, πολὺ κακή. Φλογώνουν τὰ μάτια καὶ βγάζουν ἔξανθήματα.

—Δηλαδή ;

—Νά, κύριε πρόεδρε. Στὴς δημόσιες αὐτὲς δεξαμενὲς ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἐκτελοῦν μόνον μιὰν σωματικὴν ἀνάγκην των : τὸ λουτρό, ἀλλὰ καὶ ἄλλες χυδαιότερες ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὶς ὀνομάσω ἐδῶ. "Ἐτσι τὸ γερὸ πολλὲς φορὲς δὲν εἶναι τελείως καθαρό...

—Τέλος πάντων, πᾶψτε τὴς φλολογίες. Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς ἐθεάθητε ὄχι μόνον ἐν ἀδαμαία περιβολῇ, ἀλλὰ καὶ ἐκτελῶν διαφόρους ἀκατανομάστους χειρονομίας...

—"Α, νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως, γιὰ νὰ δῆτε πὼς δὲν εἶναι ἔτσι ποὺ τὰ λέτε τὰ πράγματα. Εἶχα λοιπὸν ξεντυθῆ ὁλότελα καὶ ἔκανα νὰ πάσω ἀπὸ χάμω τὸ μαγιό μου μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσα... μπροστά μου τὸ κατέλλο μου, ὅταν ἔλεα ἀπὸ μακρυὰ κάποιον νὰ μοῦ κάνῃ ἀκατανόητα συνθήματα. "Ἔκανα νὰ τοῦ ἀπαντήσω νὰ τραβήξῃ τὸν δρόμο του, καὶ καθὼς σήκωσα ψηλὰ τὰ χέρια μου νὰ τοῦ κάνω νόημα, τὸ κατέλλο μου, καταλαβαίνετε, μοῦφυγε ἀπ' τὸ χέρι καὶ...

—'Η μύνησις ὅμως λέγει ὅτι μείνατε ἔτσι ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα...

—Δὲν φταίω 'γώ, κύριε πρόεδρε. 'Ο ἀστυφύλαξ μὲ τὶς φωνές του μὲ παραζάλισε καὶ τάχασα : δὲν ἤξερα ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ βάλω τὸ μαγιό μου ἢ νὰ ξαναβάλω τὸ παντελόνι μου...

—Φθάνει, φθάνει, καταλάβαμε, τὸν διέκοψε ὁ πρόεδρος, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων. "Οπως καὶ νάχῃ τὸ πρᾶγμα, γιὰ μιὰ ὡρισμένη στιγμὴ, γιὰ ἕνα ἔστω δευτερόλεπτο, δὲν διαφέρατε διόλου ἀπὸ τὸν πρόγονό σας 'Αδάμ. Αὐτὴν ἀφιλοῦς τὴν στιγμὴ τιμωρεῖ καὶ ὁ νόμος.

Τὸ δικαστήριο ἀποσύρεται καὶ ὕστερ' ἀπὸ δεκάλεπτον σύσκεψιν βγάζει τὴν ἀπόφασή του :

—Καταδικάζει τὸν κατηγορούμενον σὲ 12 ὡρον κράτησιν ἐπὶ ἀποπείρᾳ προσβολῆς τῆς δημοσίας αἰδοῦς καὶ... κατάσχει τὸ ἀθῶο μαγιό !

'Η τελευταία αὐτὴ χειρονομία τοῦ δικαστηρίου κάνει τὸ ἀκροατήριο νὰ ξεσπάσῃ σὲ ἀκράτητα γέλια. 'Επειμβαίνουν οἱ κλητῆρες καὶ... πέφτει ἡ αὐλαία.

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

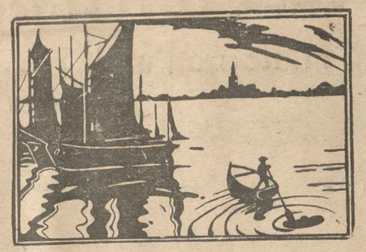

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

'Εσπέρα

"Ἔτσι προχθὲς ἦταν γλυκειὰ ἡ ἑσπέρα...
'Η σκέψη μου νοσταλγικὰ ἐνυχτώθη
στὸν κῆπο, στὴ λιμνούλα καὶ στὴ σέρρα
ποὺ ἐσβύσαγε τριαντάφυλλα σὰν πόθοι
κι' ἐπέθαινε στὰ ζάμια πάνω ἡ μέρα.
"Ἔτσι προχτὲς ἦταν γλυκειὰ ἡ ἑσπέρα...

= □ =

"Ἕνας καϋμὸς ποὺ ἀκόμα δὲν ἐδόθη
γινόταν ἄστρο. Σύνεφο ἀπὸ πέρα
μεγάλωνε, (ἴδιο σάβανο ποὺ κλώθει
μὲ μοχθηρὴ σπουδὴ μοῖρα μητέρα).
"Ἔτσι προχθὲς ἦταν γλυκειὰ ἡ ἑσπέρα...

= □ =

"Οταν τὸ δέος μου ἀξήγητον ἁπλώνει,
τὸ στερνὸ ρόδο θάχανεν ἡ σέρρα
καὶ ἡ λίμνη μὲ νεκρόφυλλα θὰ ἐστρώθη.
Τ'ἄστρα ζυγώνανε, καϋμοί, ἀπὸ πέρα.
"Ἔτσι προχθὲς ἦταν γλυκειὰ ἡ ἑσπέρα.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

('Απ' τὰ «Νηπενθῆ»)

Εὔθυμα

ΚΡΙΤΙΚΗ

—Εἶδα ἕνα σπουδαῖο πρᾶγμα προχθὲς στὸ τελευταῖο φυλλάδιο ποὺ ἐξέδωκες.
—Τί; ρωτᾶ ὁ συγγραφεὺς εὐχαριστημένος.
—Μισὴ ὀκᾶ ταραμᾶ !

= □ =

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ ΧΙΩΤΙΚΑ

"Ἕνας νεαρὸς φοιτητὴς ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν 'Αθήνα στὴν πατρίδα του. Θέλοντας νὰ δείξῃ στὸν πατέρα του τὴν σοφία του, τοῦ εἶπε τὴν ὥρα ποὺ κάθησαν στὸ φαγητό :

—Πατέρα, βλέπω πὼς θὰ φᾶμε σήμερα στὸ γεῦμα δυὸ περιστεράκια. 'Εγὼ μπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς θὰ φᾶμε τρία.

—Μπᾶ ; Καὶ πῶς ;

—Νά ! Αὐτὸ εἶναι ἕνα. Καὶ τὰ δύο μαζὶ εἶναι δύο. Τὸ ἕνα ὅμως καὶ τὰ δύο γίνονται ἓν ὅλῳ τρία.

—Λαμπρά, τοῦ ἀπήντησεν ὁ πατέρας του. 'Εγὼ θὰ φάω τὸ ἕνα, ἡ μητέρα σου τὸ ἄλλο καὶ σὺ τὸ τρίτο.

Κόκκαλο ὁ νεαρὸς φοιτητής.

Ξένα ἀριστουργήματα

Ζέχαν Ντ' 'Ιβραί

Γύρω ἀπὸ μιὰ δίκη

—Μὰ τί ἔχεις λοιπόν, φίλε μου; Εἶμαι βεβαία πὼς πάλιν αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ φόνου εἶναι ποὺ σὲ ταράζει σ' αὐτὸ τὸ βαθμό.

Καὶ φιλοσοφώντας, γωρὶς νὰ νοιώθῃ, ποσσέθετε :

—Κι' ὅμως πρὸ πολλοῦ, θᾶπρεπε νᾶχῃς συνηθίσει σ' αὐτά. "Ολος ὁ κόσμος, τὸ ξέρει πόσο δίκαιος κριτὴς στάθηκες πάντοτε. "Ελα, κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ. Δὲν ἔκαμες παρὰ τὸ γρέος, σὰν δικαστής. Μόνο τὸ γρέος σου.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν φαινόταν πὼς εἶχε πεισθεῖ ἀπόλυτα. 'Η ἀλήθεια ἦταν, πὼς κάθφορὰ ποὺ τοῦ δινόταν περίστασιν, προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ στέκεται στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του. Δὲν θὰ μποροῦσε κανείς νὰ τὸν κατηγορήσῃ γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ἴσως γιὰ τὴν φιλαργυρία του, μ' αὐτό, τὸ κάτω τῆς γραμῆς δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὸ ἐπάγγελμά του. Παντοῦ τὸν θεωροῦσαν σὰν τὸν πιὸ συγκαταβατικό, σὰν τὸν πιὸ ἀνθρώπινο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους συναδέλφους του στὸ δικαστήριο. Κάθε θανατικὴ καταδίκη ἦταν πάντα γι' αὐτὸν ἕνα φοβερὸ μαρτύριο. Σὲ τέτοιο βαθμὸ, μάλιστα, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ τόσα γρόνια πείρας, δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀρίση ἀσυγκίνητο.

Τώρα ἡ Ζενάμπ ἔτρεχε πρὸς τὴν «Ἴσμπα».

Τὸ ἔγκλημα τοῦ 'Αλῆ τὸν εἶχε πολὺ θορυβήσει. Γιατὶ τάχα νὰ σκοτώσῃ ὁ 'Αλῆ; Μήπως ὁ Σαΐδ δὲν ἦταν ὁ καλλίτερός του φίλος;... 'Η Ζενάμπ ἦταν ἡ μόνη αὐτόπτης μάρτυς. "Οταν τὴν εἶδαν νᾶργεται νὰ καταθέτῃ αὐθόρμητα, αὐτὴ ποὺ ὡστόσο μόλις ἐγνώριζε τὸ θῦμα καὶ τὸν ἔνοχο, καὶ οἱ δικαστὲς καὶ τὸ ἀκροατήριο ἔκαναν τὴν ἴδια σκέψη, πὼς ὁ 'Αλῆς ἦταν ἔνοχος. 'Η κόρη αὐτὴ δὲν εἶχε βέβαια κανένα συμφέρον νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν θέση τοῦ 'Αλῆ. Μόνον ἡ συνείδησή της τὴν εἶχε καθοδηγήσει νὰ μαρτυρήσῃ τὴν φοιτεινὴ ἐκείνη μαρτυρία ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ἴσως, θὰ ἐξηρτᾶτο ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου.

Καὶ μ' ὅλο ποὺ ὁ κατάδικος ἐπέμενε στὴν ἀγνοιά του, ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ, ἐν τούτοις τοῦ ἐπεβλήθη ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν. 'Ο 'Αγμὲτ βέης κοιμήθηκε ἄστυμα τὴν νύκτα ἐκείνη. 'Αλλόκοτοι ἐσιάλτες τὸν κάνανε ν' ἀνησυχήσῃ ἀπὸ ὁρίκη, καὶ ἡ ἀγωνία του ἦταν τόσο δυνατὴ ποὺ ἡ γυναίκα του, ξαλλοιωμένη πλά, τοῦ ἀγγιγάστηκε νὰ τὸν σκουνήσῃ, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ:

—Μὰ τί ἔχεις λοιπόν, φίλε μου; Εἶμαι βεβαία πὼς πάλιν αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ φόνου εἶναι ποὺ σὲ ταράζει σ' αὐτὸ τὸ βαθμό.

Καὶ φιλοσοφώντας, γωρὶς νὰ νοιώθῃ, ποσσέθετε :

—Κι' ὅμως πρὸ πολλοῦ, θᾶπρεπε νᾶχῃς συνηθίσει σ' αὐτά. "Ολος ὁ κόσμος, τὸ ξέρει πόσο δίκαιος κριτὴς στάθηκες πάντοτε. "Ελα, κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ. Δὲν ἔκαμες παρὰ τὸ γρέος, σὰν δικαστής. Μόνο τὸ γρέος σου.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν φαινόταν πὼς εἶχε πεισθεῖ ἀπόλυτα. 'Η ἀλήθεια ἦταν, πὼς κάθφορὰ ποὺ τοῦ δινόταν περίστασιν, προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ στέκεται στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του. Δὲν θὰ μποροῦσε κανείς νὰ τὸν κατηγορήσῃ γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ἴσως γιὰ τὴν φιλαργυρία του, μ' αὐτό, τὸ κάτω τῆς γραμῆς δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὸ ἐπάγγελμά του. Παντοῦ τὸν θεωροῦσαν σὰν τὸν πιὸ συγκαταβατικό, σὰν τὸν πιὸ ἀνθρώπινο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους συναδέλφους του στὸ δικαστήριο. Κάθε θανατικὴ καταδίκη ἦταν πάντα γι' αὐτὸν ἕνα φοβερὸ μαρτύριο. Σὲ τέτοιο βαθμό, μάλιστα, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ τόσα γρόνια πείρας, δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀρίση ἀσυγκίνητο.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ 'Αλῆ τὸν εἶχε πολὺ θορυβήσει. Γιατὶ τάχα νὰ σκοτώσῃ ὁ 'Αλῆ; Μήπως ὁ Σαΐδ δὲν ἦταν ὁ καλλίτερός του φίλος;... 'Η Ζενάμπ ἦταν ἡ μόνη αὐτόπτης μάρτυς. "Οταν τὴν εἶδαν νᾶργεται νὰ καταθέτῃ αὐθόρμητα, αὐτὴ ποὺ ὡστόσο μόλις ἐγνώριζε τὸ θῦμα καὶ τὸν ἔνοχο, καὶ οἱ δικαστὲς καὶ τὸ ἀκροατήριο ἔκαναν τὴν ἴδια σκέψη, πὼς ὁ 'Αλῆς ἦταν ἔνοχος. 'Η κόρη αὐτὴ δὲν εἶχε βέβαια κανένα συμφέρον νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν θέση τοῦ 'Αλῆ. Μόνον ἡ συνείδησή της τὴν εἶχε καθοδηγήσει νὰ μαρτυρήσῃ τὴν φοιτεινὴ ἐκείνη μαρτυρία ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ἴσως, θὰ ἐξηρτᾶτο ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου.

Καὶ μ' ὅλο ποὺ ὁ κατάδικος ἐπέμενε στὴν ἀγνοιά του, ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ, ἐν τούτοις τοῦ ἐπεβλήθη ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν. 'Ο 'Αγμὲτ βέης πιεζόμενος μεταξὺ ἀμφιβολιῶν καὶ καθήκοντος, δὲν μπόρεσε νὰ ἡσυχάσῃ, παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ἀνάπαυσι ποὺ ἔδινε ὁ μουσουλμανικὸς νόμος. 'Αφοῦ ὁ μέγας κύριος τῆς θρησκείας ἀπαγόρευε τὸν φόνο, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ὑποταχθοῦν ὅλοι μπρὸς στὸ θέλημά του. Καὶ ἡ ἀγγόνη εἶχε στηθῆ στὴν πλατεία τῆς πολιτείας. 'Ο 'Αλῆς, μὲ δεμένα πιστάγκωνα τὰ γέρια, διέσγισε τὴν μικρὴ ἀπόσταση τῆς φυλακῆς ποὺ ἀπεῖγε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἡ ἀπόσταση τούτη φάνηκε σὰν ἕνας αἰώνας γιὰ τὸ πλῆθος ποὺ μαζεύτηκε ἐκεῖ πέρα. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔδειξε καμμίαν λιποψυγία. Μ' ἕνα τσιγάρο στὰ γείλη, ντυμένος μὲ τὴν ὁμορφότερή του γαμπάλα, μὲ τὴν κασμιρένια κελεμπί α του, ποὺ ἀνεμίζοτανε, ἐσείωνε στὸν θάνατο γωρὶς ἐπίδειξη, ὅπως καὶ γωρὶς συγκίνησι. "Ἀκουσε, γωρὶς δισκοπή, τὴν ἀνάγνωση τῆς ἀποφάσεως. 'Η σάλπιγγες ἠγήσανε. Μέσα στὴν ἡλιόλουστη αὐγή, ἕνας πετεινὸς ἐσχόπισε τὸν σκοπό του. 'Ο 'Αλῆς δοσκέλισε τῆς βαθμίδες τῆς ἀγχόνης καὶ παραδόθηκε μὲ ποσθυμία στὰ γέρια τοῦ δημίου.

"Οταν ἡ θηλιὰ ἔσιξε τὸ λαιμό του, ὁ κατάδικος ἐστρεψε τὴ ματιά του ποὸς τὸν ὄλλο, καὶ ἡ ματιά του, σὰν ἕνα πυρωμένο σίδερο, πῆγε καὶ ἔκαψε τὸ μέτωπο τῆς Ζενάμπ, ποὺ ἦταν γωμένη μέσα στὴν μάζα τῶν περιέργων. Τὸ κοσμὶ τινάγτηκε ἀπὸ τὸ σγοινί, παρουσιάστηκε σὰν ἕνα μοσφάζον κουρέλι καὶ ἐταλαντεύθηκε μέσα στὴν πρωϊνὴ δροσιά.

'Ο 'Αγμὲτ βέης, πολὺ γλωμός, εἶχε παρουσεθῆ στὸ μαστύριο τοῦ νέου, κουμμένος πίσω ἀπ' ἕνα παραθυρόφυλλο τοῦ σπιτιοῦ του. 'Τέντιξε πολλὴν ὥρα μὲ βλέμμα ἀσφηρμένο, τῆς συμπαγεῖς μᾶζες τῶν φελλάγων ὁλόγυρα στὸ πτῶμα. 'Η καρδιά του σουροκοποῦσε μέγγοι δεαρρήξεως. Ποτὲ ἄλλοτε ὅπως τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ἀποστολή του δὲν τοῦγε φανῆ τόσον δουνηρή.

Εὐγότανε λοιπὸν νὰ ξυπνήσῃ γρήγορα ἡ γυναίκα του, καὶ ἀνυπομονοῦσε ν' ἀκούσῃ τῆς γαρούμενες φωνὲς τῶν παιδιῶν του. Μόνο κοντὰ τῆς μέσα στὸ δυσερεὸ γαγιάτι, θὰ ἐανάβρισκε τὴν ἠσυμία τῆς ψυχῆς του. Κι' ὅπως διέσγιζε τὸν διάδρομο ποὺ γώγιζε τὸ γαγιάτι ἀπὸ τὸ γαρέμι, ἕνα μικρὸ γεράκι ἀκουμπήσε πάνω στὸ μπράτσο του, καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σταθῆ.

Μιὰ κραυγή, τοῦ ξέσυνε :

—'Εσύ Ζενάμπ!.. Τί θέ' ἀπὸ μένα... Ποιός σοῦδωσε τὴν ἄδεια νὰ μπῆς ἐδῶ μέσα;...

'Η μικρὴ φελλάγα ἀνασηκώθηκε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της γιὰ νὰ τὴν ἀφρόσῃ καλλίτερα. Καὶ ταβωνᾶς τὸ πέπλο τῆς γιὰ νὰ φρόσῃ τὸ κοντὸ τὸ στόμα της σ' αὐτὸ τὸ δικαστή, τοῦ ἐξωμολογήθηκε :

—'Ο! Σ'ἐπιτὸ εἶπα ψέματα. Δὲν εἶδα τίποτες. 'Ο 'Αλῆ ἦταν ἄθωος!

'Ο 'Αγμὲτ βέης ἐφοκιάστε. Ἕνα δυνατὸ σύγκρουο εἶγε παγώσει τὸ αἷμα στὶς φλέβες του.

—Τί λές καταραμένη! Μὰ γιατὶ νὰ τὸ πῆς αὐτὸ τὸ ψέμα;...

Τότε ἡ φελλάγα μ' ἕνα ἀλόσαρο γαμογέλο ἐπόφασε!

—Γιὰ σένα, σκλησὲ καὶ ἀκαοδε ἀνθρωπε, γιὰ νὰ μὴ μπορῶ πιὰ νὰ βρῆς τὴν γαλήνη ὑπνου νὰ πεθάνῃς. Γιὰ νὰ δεθῆ ὁ ὄσκιος τοῦ πεθαμένου στὰ βήματά σου...

'Ο 'Αγμὲτ βέης σὰν κεραυνοβολημένος στέκοτανε ἀκίνητος γωρὶς νὰ συλλογιστῆ κἀν νὰ συλλάβῃ τὸ πλάσμα αὐτὸ τῆς κολάσεως, καὶ ἡ Ζενάμπ βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ φύγῃ.

Κι' ἐνῶ αὐτὴ γαρούμενη γιὰ τὴν ἐκδίκησή της ἐτσόμπαγε τὴν σουγή της, στὴν πλατεία, ὅπου ὁ ἥλιος τώρα ἔφεγγε τὶς γουσές του ἀγτίδες, τὸ μακάριο ἀνθοσέλκιο σάνταζε σὰν νὰ στροβιλιζότανε ἀχόμη πιὸ δυνατὰ πέρα στὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

ΖΕΧΑΝ ΝΤ' ΙΒΡΑΙ

Ἡ Μαύρη γυναίκα τῆς Ἀφρικῆς

Ἕνα εἰδύλλιο μέσα στὴν ἀφρικανικὴ ζουγκλα. Γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς ἡ στάσις τοῦ εὐτυχισμένου αὐτοῦ ζευγαριοῦ δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἄσημο.

Ἀν ὁ προπάτωρ μας Ἀδὰμ — ὁ ὁποῖος φυσικὰ φέρεται ὡς λευκὸς — ἔβλεπε τὴς κατάμαυρες ἀφρικανικὲς φυλὲς, ὡρισμένως θὰ παραξενευόμαστε ὑπερβολικὰ καὶ θἄσταγε τὸ σορό του κεφάλι γιὰ... τὴν τόση μανοῖλα αὐτῶν τῶν ἀπογόνων του !

Αὐτὸ βέβαια, δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπλήξῃ κ' ἐμᾶς—ποὺ φυσιολογικὰ καὶ ἰατρικὰ παραδεχόμεθα πὼς ἡ φυλὲς αὐτὲς μαύρισαν λίγο-λίγο (σὲ σειρὰ αἰώνων) ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ἔκθεσι ὁλοκλήρου τοῦ σώματός των στὸν τροπικὸν ἥλιο, καὶ ἐξ αἰτίας τῶν διαρόρων συνθηκῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς τροφῆς. Χαρακτηρίζουμε ὅμως τοὺς μαύρους μας ἀδελφοὺς γιὰ ὑτερβολικὰ ἀπολίτιστους καὶ ἐντελῶς ἄγριους στὰ ἤθη καὶ στὰ ἔθιμά τους—ἰδίως δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὴν μαύρη γυναίκα !

Κι' ἐδῶ βρισκόμαστε πραγματικὰ σὲ μεγάλη πλάνη....

Ἡ ἰδανική... καλλιγραμμία στῆς μαῦρες

Ἡ μαύρη γυναίκα τῆς Ἀφρικῆς δὲν στέκει καθόλου σὲ ἐξευτελιστικὰ χαμηλὸ ἐπίπεδο, ἂν συγκριθῇ μὲ τὴν λευκὴ εὐρωπαία ἀδελφή της. Σὲ πολλὰ πράγματα μάλιστα, πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε τὸ ἀντίθετο !

Κι' ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι.

Τὰ μαλλιὰ πρῶτα-πρῶτα :

Πόσο λίγα χρόνια εἶναι ποὺ ἡ εὐρωπαῖες καὶ ἀμερικανίδες ἔπεισαν τοὺς ἄνδρες των ἢ τοὺς γονεῖς των νὰ τὴς ἀφίσουν νὰ κόψουν πόλλα ἢ ἀνδρικὰ τὰ κατάμακρα μέχρι τὴ μέση μαλλιά των ; Ἡ ἀφρικανὶς τἀχει κομμένα καὶ προηγεῖται αἰῶνες ἀπὸ τὴν λευκὴ ἀδελφή της ! Δὲν πρέτει δὲ νὰ μᾶς φανῇ διόλου παράξενο ἂν ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἀκόμη, τὸ περιόνυμο «Κουντ-ἐδ-ἀν» Coup de vent) τῆς γυναικείας ἐδῶ χτενισιᾶς μεταβληθῇ ὁλότελα κατὰ τὸ ἀφρικανικὸ σχέδιο. Δηλαδὴ : Σύρριζα σχεδὸν κομμένα ὁλόσγουρα μαλλιὰ, φουντωμένα λιγάκι στὸ σβέρκο.

Ἂς ἀφίσουμε ὅμως τὰ μαλλιὰ κ' ἂς ἔρθουμε σ' ἕνα ἄλλο σπουδαιότατο κεφάλαιο τῆς γυναικείας καλλονῆς : Τὸ σῶμα !

Πιστεύομε πὼ- ἡ Ἀφρικανὶς ὕστερα ἀπὸ τὰ δεκαοχτὼ της χρόνια ἢ καὶ ἀμέσως κατόπιν ἀπὸ τὸ πρῶτο της παιδί ἀποκτᾶ ἕνα ἀπαίσιο σῶμα, ἰδίως δὲ ἕνα ἀσχημο κρεασμένο μεγάλο στῆθος καὶ μεγάλη κοιλιά ! Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι μας δίδουν ὡρισμένες εἰκόνες περιοδικῶν καὶ κινηματογραφικῶν ἔργων ποὺ μᾶς γνωρίζουν ἀδιάκοπα τὴν ζωὴ τῶν μαύρων τῆς Ἀφρικῆς.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου σωστό.

Ὡρισμένες καὶ πολὺ λιγοστὲς φυλὲς εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἀπὸ νεαρὰ ἡλικία ἀγαπᾶζουν τὴς γυναῖκες—στὴν Ἀφρικὴ— ν' ἀποκτήσουν τέτοια σώματα. Καὶ τοῦτο γιατὶ σύμφωνα μὲ τὴν καλαισθησία τους, αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῆς καλλιγραμμίας ἑνὸς γυναικείου κορμοῦ.

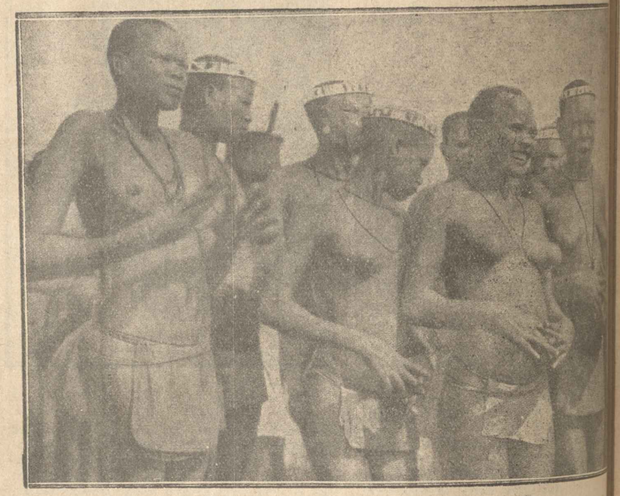

Ἕνας ὅμιλος ἀπὸ χαριτωμένα κορίτσια τῆς ἀφρικανικῆς φυλῆς Κόλον Ρός, ποὺ διακρίνονται στὴν ἰδανική... καλλιγραμμία τοῦ σώματός των.

Ἔτσι τὰ στῆθη τῶν νεαρῶν μαύρων γυναικῶν ..δένονται πρὸς τὴν ὀσφὺ γιὰ ν' ἀποκτήσουν σύντομα τὸ καλλιτεχνικὸ κρέμασμα ! Ἡ κοιλιά τους δὲ μεγαλώνει τεχνητὰ ὕστερα ἀπὸ εἰδικὰ μασᾶζ καὶ ὡρισμένα βότανα ποὺ μεταχειρίζονται καθημερινὰ καὶ ἀπὸ εἰδικὲς τροφές.

Ὁ χορός, ὑγιεινὴ τῆς ὀμορφιᾶς

Στὴς περισσότερες ὅμως φυλὲς, Καβιρόντο, Σοὺλλουκ, Μασάϊς, Κικούγιους, κ.λ.π. ἡ γυναῖκες ἔχουν ἕνα τόσο ἐφηβικὸ σφιχτοδεμένο καὶ ψηλόλιγνο σῶμα ποὺ θὰ τὸ ζήλευε ἐξαιρετικὰ κάθε εὐρωπαία κοσμικὴ καὶ κάθε γνωστὸ ἢ ἄγνωστο ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου!.. Στὴς φυλὲς αὐτὲς ἡ γυναῖκες διακρίνονται ἀπὸ τοὺς ἄντρες μονάχα ἀπὸ τὰ γυμνά τους στήθη γιατὶ καὶ τὰ πόδια τους εἶναι ἀδύνατα καὶ ἡ λαγῶνες εἶναι στενώτερες ἀπὸ τὴς πλάτες—ὅπως στὸν ἄνδρα !

Ἡ διατήρησι αὐτῆς τῆς καλλιγραμμίας δὲν ἀναγκάζει τὴν ἀφρικανίδα νὰ μείνῃ νηστική, νὰ κάνῃ συνηθισμένη γυμναστικὴ καὶ νὰ τυραννιέται γενικὰ ἀπὸ τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ, ὅπως ἡ Τζόαν Κράουφορδ ἢ ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ, γιὰ τὰ σώματά τους ! Κάθε ἄλλο...

Βέβαια— ἡ μαύρη γυναίκα κατὰ γενικὸν σχεδὸν κανόνα τρώγει μονάχα μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα—ἀλλὰ τρώει πολὺ, πάρα πολύ !... Καὶ ὕστερα ἐργάζεται ἐντατικά. Θερίζει, ἀλέθει ἐργασία, στὴ γυναίκα;....

Φυσικὰ στὴν Ἀφρικὴ, ἡ μαύρη εἶναι ἡ δουλη καὶ σκλάβα στὸν ἄντρα της, κ' ἔρχεται σὰν τὸ ζῶο—ὄχι ὅμως σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ φανταζόμαστε ἐμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι... Ἔχει διλαδὴ τὴν πρωτοβουλία τῆς γνώμης κ' ἀρκετὲς ἐλευθερίες !

Ἡ γυναίκα δέν...φοβᾶται τὸν ἄνδρα !

Μιὰ πολὺ περίεργη καὶ ἀγώτερη ἐλευθερία ἀπὸ κάθε λευκῆς συζύγου, εἶναι στὴν Ἀφρικανίδα τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ σπιτιοῦ. Βέβαια εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μαγειρεύῃ ! Ἀλλὰ—εἶναι ἀπόλυτως κυρία τοῦ φαγητοῦ της ! Στὴς περισσότερες φυλὲς ἡ γυναῖκα, μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ φαγητὸ στὸν ἄντρα της καὶ στὰ παιδιά της ! Ἀρκεῖ μιὰ λίγα ποὺ θὰ τὴν προσθάσῃ ὡς νοικοκυρὰ τὸ φαγητὸ δὲν δίνεται. Μπορεῖ κανεὶς νὰ φανῇ πολυουσιώτατος στὴς φυλὲς αὐτὲς, καὶ ἐπὶ ἐξ αἰτίας ἑνὸς καυγᾶ ἡ γυναῖκα του τοῦ ἀνήθηκε τὸ μερίδιό του στὸ φαΐ, νὰ μένῃ ἀχορεσμένος νὰ ζητιανεύῃ κυριολεκτικὰ σ' ὅλες οἰκογένειες κάτι νὰ φάῃ—γιὰ νὰ μὴν φθάνῃ τῆς πείνας, μέχρις ὅτου ξαναφτιάσῃ μὲ τὴν γυναίκα του ! Ἐπίσης μπορεῖ, ἂν ἡ σφάλμα τοῦ συζύγου σράθηκε κατὰ τὴ γνώμη της βαρύτερο, νὰ τὸν διώξῃ κ' ἀπὸ τὴ σκηνή της κλίνη ἀκόμα...

Γιὰ νὰ συμφιλιωθοῦν καὶ πάλι, ἕνας χρεωμένος ὁ σύζυγος—ἂν ἡ γυναῖκα τὸν ἀγαπᾶ σκληνόκαρδη καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾶ πιὰ—πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσῃ μετὰ μιὰ μόνη της, γ' ἀποταθῇ στὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς ! Αὐτὸς δικάζει τὸ ζήτημα καὶ ἀποφασίζει τὸ ἀντρόγυνο ἀφοῦ ὁ ἄντρας ζητήσῃ συγχώρεσι σ' ὅλους τοὺς παριστάμενους ἀπὸ τὴν προσβεβλημένη γυναῖκα του.

Ἂν συμβῇ καὶ διώξῃ τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς ἡ γυναῖκα του ἀπὸ τὴ κρεβατοκάμαρα τῆς κλίνη, τότε ἀναλαμβάνει τὴ συμφιλίωσι τοῦ ζεύγους ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς πατάδες τῆς φυλῆς, ποὺ ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι εἰδωλολάτρες. Ἀλλὰ τώρα τελευταῖα ἀρχίζουν νὰ ἐκφοβίζονται ἀπὸ τοὺς ἱεραποστόλους.

Στὰ παιδιά, μιὰ τέτοια ἀγνῆς φαγητοῦ τὴν μητέρα τους εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη ! Μιὰ ἄλλη οἰκογένεια δὲν θὰ τοὺς δίνῃ φαγητό... Ἀναγκάζονται λοιπὸν νὰ ὑπακούουν τυφλὰ σ' ὅ,τι ἀνάγεται στὴν δικαιοδοσία τῆς μητέρας τους, μέχρι τὰ δεκαπέντε ἢ δεκαξὴ τους χρόνια. Ἀπὸ κεῖ κι' ὕστερα παντρεύονται κ' ἐξαρτῶνται στὸ φαΐ ἀπὸ τὴν δική τους γυναῖκα...

Ἡ ἀγάπη δέν εἶνε ... σφάλμα

Κάθε παιδοῦλα ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ δέκαεντέκα χρόνια της νὰ ἀναπτύσσεται σὲ γυναίκα, εἶναι στὴν Ἀφρικὴ πολὺ πιὸ προσδευμένη στὴς σχεσεις ἀνδρὸς καὶ γυναικος ἀπὸ τὴς λευκὲς δεσποινίδες. Αὐτὴ, δηλαδὴ, ἡ γνῶσις τῆς ὑλιστικῆς ἀγαστῆς, ποὺ τώρα μεταπολεμικὰ συγαντᾶται στὴς εὐρωπαῖες γέες, εἶναι ἀπὸ αἰῶνες συνήθης στὴς μαῦρες φυλές !

Στὴν Ἀφρικὴ ἡ ὥρμη, πεπειραμενη γυναικα γνωρίζει καὶ διδάσκει τὴν ἀθγαλτη ἀκόμα νεαρὴ φίλη της, σύντροφό της ἢ κόρη της ! Ἴσι — στὴς νεαρὲς μαῦρες ἡ πρωτη νυχτα τοῦ γάμου τους — δὲν εἶναι οὔτε μυστηριο οὔτε ἐκπληξις.

Αὐτὴ ἡ γνῶσις καὶ ἡ πεῖρα τῶν παρθένων ἀκόμα γυναικῶν, δὲν πρέπει νὰ νομισθῇ ὡς μιὰ ἐκφυλη συνήθεια, ὡς ἕνα πρόστυχο καὶ χυδαῖο ἔθιμο. Κάθε ἄλλο ! Ἡ μαῦρες φυλὲς ζῶντας πολὺ πιὸ κοντὰ στὴ φύσι ἀπὸ τὶς λευκές, ἔχουν ἀναγκαστικὰ ὡς πρώτιστο σκοπὸ τὴν φυσιολογικὴ αὐτὴ ὑλιστικὴ ἀγάπη, τὴν βάση ὅλωστε τῆς διαιωνίσεως τῶν ζώντων ὄντων.

Ἠθική καί . . . γυμνόν !

Μιὰ ἀπόδειξις τῆς ἠθικῆς κατὰ βάθος ψυχῆς τῶν μαύρων εἶναι καὶ ὁ χορός. Ἕνας χορὸς μισογυμνων ἢ καὶ θεογύμνων κορμιῶν ποὺ θὰ ἐφαινετο ἠθικώτατος μέσα στὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα, ὅταν ἐκτελεῖται στὰ διάφορα γυμνεινα εὐρωπαϊκὰ κεντρα θεωρεῖται αἰσχρὸς καὶ ἀνήθικος, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἠθικὴ τῶν λευκῶν πῆγε πιὰ ἀπὸ καιρὸ περίπατο ! «Honni soit qui mal y pense» λοιπὸν ! Δηλαδὴ περιφρασιστικὰ : «αἰσχρὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σκέπτεται αἰσχρά !...» Καὶ οἱ μαῦροι στὸν χορό τους εἶναι ἠθικοί, παρ' ὅλο ποὺ ἐμεῖς τοὺς χαρακτηρίζουμε ὡς σκανδαλιστικοὺς καὶ ἀνήθικους. Στὴς μαῦρες φυλὲς οὐδέποτε ἄντρες καὶ γυναῖκες χορεύουν μαζί. Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ σὲ θρησκευτικοὺς των χοροὺς, ὀρχοῦνται σὲ μεγάλους κύκλους ἀγαπκατεμμένοι, οὐδέποτε ἕνας ἄντρας θ' ἀγγίξῃ καὶ στὸ ἐλάχιστο μιὰ γυναίκα ! Αὐτὸ εἶναι ἀνήθικο καὶ τὸ θεωροῦν ὡς βεβήλωσι τῆς ἱερότητος καὶ τῆς πατριαρχικῆς σοβαρότητος τοῦ χοροῦ !

Ἐπίσης καὶ οἱ παντρεμένοι οὐδέποτε χαϊδεύονται οὔτε καὶ φιλοῦνται μπροστὰ σὲ τρίτους. Μιὰ ὀλοδήποτε εκδήλωσις ἀγάπης ἐνώπιον ἄλλων θεωρεῖται ἀνήθικη, γατὶ τότε διαλαλεῖ κανεὶς κάθε τι, ποὺ μυστικὰ καὶ κρυφὰ χαρίζει καὶ παίρνει ἀπὸ τὸν σύντροφο τῆς ζωῆς του !

Ἀπὸ αὐτὰ καὶ μόνο μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὴν βασικὴ καὶ ἀνυστερόβουλη ἠθικὴ τῶν μαύρων φυλῶν, ποὺ ἐμεῖς οἱ λευκοὶ, ἀπὸ ἄγνοια καὶ ἐπιπολαιότητα μελέτης τῶν ἐθίμων των, καταλογίσαμε ὡς μιὰ ζωώδη ὑλιστικὴ κοπῆ.

Γάμος μετ' ἐμποδίων !

Ἕνα ὡραιότατο καὶ πρωτότυπο ἔθιμο εἶναι καὶ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου σὲ ὡρισμένες φυλές ! Βέβαια, γνωρίζουμε ὅλοι πὼς στὴς μαῦρες φυλὲς ὁ ἄντρας πληρώνει τὸν πατέρα τῆς κόρης ποὺ παντρεύεται καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ἀκριβὰ πολλὲς φορές...Ναί ! μιὰ τέτοια παραλλαγὴ γίνεται καὶ στὴν φυλὴ τῶν Κικούγιους! Ἀλλὰ σ' ἕναν γάμο δὲν λαμβάνει μέρος ἕνας μνηστὴρ μονάχα—ἄλλα πολλοί ! Ὁ καθένας τους μάλιστα ξορίζει στὸν εὐτυχῆ πατέρα ὡρισμένα ἀντικείμενα, ζῶα, στολίδια, ὅπλα κ.τ.λ. γιὰ νὰ λάβῃ κ' αὐτὸς τὴν ἄδεια νὰ γίνῃ μνηστὴρ τῆς κόρης, ποὺ ἴσως δὲν γίνῃ ποτὲ γυναίκα του!... Κ' ἂς τὸ ἐξηγήσουμε καλλίτερα : Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου παρουσιάζονται ὅλοι οἱ μνηστῆρες στὸ σπίτι τῆς νύφης, ὅπου φτάνονται στὸ χορό καὶ στὸ γλέντι... Μετὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα ὅμως τὸ γλέντι διακόπτεται ἀπότομα, καὶ ἡ νύφη ὁδηγεῖται ἀπὸ τὴν πατέρα της ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ εὐλογία τοῦ πρωθιερέως τῆς φυλῆς στὸ ὑπαιθρο, ἡ νύφη τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ γάνεται στὸ πλησιέστερο γειτονικὸ δάσος... Τί σημαίνει αὐτό;...

Ἀπλούστατα ! Ἡ νύφη φεύγει ἀπὸ τοὺς μνηστῆρες της ! Καὶ ὅποιος ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀνακαλύψῃ πρῶτος, γίνεται καὶ ἄντρας της... Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔθιμο !

Βέβαια, οἱ μνηστῆρες δὲν τὴν παίρνουν ἀμέσως τὸ κατόπι... Κάθε ἄλλο ! Περιμένουν ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ δώσουν καιρὸ στὴν ἀγαπημένη τους νὰ κρυφτῇ. Καὶ μόνο μισὴ ἀπάνω-κάτω ὥρα ἀργότερα, ξεκινοῦν σ' ἀνεύρεσί της — ἄφοῦ τοὺς δώσῃ τὸ σύνθημα ἐκκινήσεως ὁ πατέρας τῆς μελλούσης... συζύγου τοῦ ἑνὸς ἀπ' ὅλους τους !

Αὐτὸ εἶναι ἕνα πρωτότυπο ἔθιμο, καὶ θὰ φανταστῇ κανεὶς πὼς θὰ εἶναι δυσάρεστο, ἂν ἡ κοπέλλα θ' ἀγαπάῃ ἕναν ἀπ' ὅλους αὐτοὺς καὶ θ' ἀνταγαπᾶται, νὰ γίνῃ γυναίκα ἑνὸς ἄλλου ἐπειδὴ αὐτὸς θὰ τὴν ἀνεκάλυπτε πρῶτος...

Σωστά ! Ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅμως πὼς οἱ ἐρωτευμένοι ἔχουν τὴς πονηρίες τους, καὶ τὸ περισσότερο ἡ γυναῖκες—ἂς εἶναι καὶ μαῦρες! Λοιπόν... ἡ κρυμμένη μνηστή, κουκουλωμένη καὶ ἀόρατη μέσα σὲ κανένα πυκνὸ θάμνο τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας, δὲν ἔχει παρὰ νὰ κάθεται ἀμίλητη ἕως ὅτου περάσῃ ἀπὸ κοντά ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς της καὶ τότε μονάχα νὰ παρουσιαστῇ—ἐκτὸς ἂν πιὸ ἐξυπνα ἀκόμα, τὸν ἔχει προειδοποιήσει σὲ ποιὰ μεριὰ θὰ εἶναι κρυμμένη...

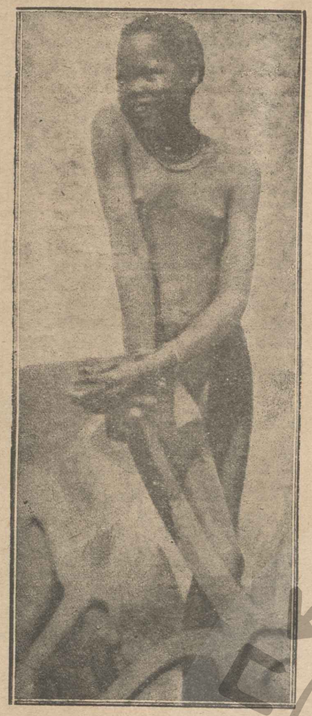

Μιὰ χαριτωμένη ἀφρικανοπούλα ποὺ δὲν νοιώθει καμμιὰ νεροπὴ ποζάρονταις δλόγυμνη στὸν φακὸ ἑνὸς ἄγγλου περιηγητοῦ.

Ὁ πολιτισμός σαρώνει...

Κι' αὐτὴ ἡ πονηρία τῶν ἐρωτευμένων γίνεται τόσο συχνὰ τώρα τελευταῖα, μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ—ὥστε τὸ ἔθιμο αὐτὸ τῆς φυλῆς τῶν Κικούγιους τείνει νὰ ἐκλείψῃ !

Δὲν κινδυνεύει ὅμως μονάχα αὐτὸ τὸ ἔθιμο —εἶναι πολλά, πολλὰ ἄλλα ποὺ ἐκλείπουν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ γοιστιανισμοῦ καὶ τῶν λευκῶν ἀνθρώπων.... Μαζὺ δὲ μὲ τὰ ἔθιμά τους ἀλλάζουν καὶ οἱ ἤθοι. Χιλιάδες μαύρων ἐγκαταλείπουν τὴς ἀφρικανικὲς ζούγκλες κ' ἔρχονται στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ νὰ ἐκπολιτισθοῦν ! Τώρα τελευταία δὲ ἄρχισαν καὶ ἡ γυναῖκες—ἡ μαῦρες γυναῖκες!—νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴς πατρίδες των καὶ νὰ ζητοῦν ἐργασία ἀνάμεσα στοὺς λευκούς. Ποῦ θὰ φτάσῃ αὐτὴ ἡ μετανάστευσις ; Τί ρόλο θὰ παίξῃ στὴν Εὐρώπη ἡ μαύρη γυναίκα;...

Θὰ φανταστῆτε ὅτι δὲν μπορεῖ νἀλλάξῃ τίποτα ; Ἔχετε μεγάλο λάθος ! Σκεφθῆτε γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὅτι ἡ Ζοζεφίνα Μπάϊκερ—ἡ κόρη μιᾶς μαύρης σκλάβας—ἔχει ξετρελλάνει ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη... καὶ πάμπολλοι εὐρωπαῖοι τὴν ἐζήτησαν εἰς γάμον !

Ἡ Ζοζεφίνα Μπάϊκερ— μιὰ μονάχα μαύρη γυναίκα — ἔφερε μιὰ τρελλὴ ἀναστάτωσι σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, φούντωσε ἕναν ἄσβυστο πόθο στὴς καρδιὲς τῶν λευκῶν ἀντρῶν. Στὴν Ἀφρικὴ ὑπάρχουν ἄπειρες, ἀμέτρητες Ζοζεφίνες ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα τὴν τύχη ν' ἀγκαλυφθοῦν ἀπὸ κανέναν θεατρικὸ ἰμπρεσσάριο ποὺ θὰ τὴς ἔφερνε νὰ χορέψουν θεόγυμνες στὰ μεγαλύτερα μιούζικ-χὰλλ τῆς Εὐρώπης!...

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἑβραϊϊκες ἱστορίες

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ἡ κυρία Μάγιερ εἶνε στὴς τελευταῖες στιγμές της. Φωνάζει τὸν σύζυγό της καὶ τοῦ ψιθυρίζει:

—Ἰσάκ, ἔγω νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι πολὺ φοβερό...

—Τί;

—Ὁ γυιός μας δὲν εἶνε παιδί σου...

—Πῶς; Δὲν εἶναι παιδί μου; Τί εἶνε πάλι αὐτὰ ποὺ λές;

—Ναί... Πρὸ ἕξ ἐτῶν ἔλειψες τρεῖς μῆνες καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἴγαμε ἕναν λογιστή, τὸν Χίρσφιλδ...

—Ἀφισε τ' ἀστεῖα. Ροζαλία. Δὲν ξέρεις τὶ λές... Ὁ Χίρσφιλδ... ἕνα τόσο ὡραῖο παλληκάρι, νὰ τὰ φτιάσῃ μὲ σένα.. μὲ μιὰν ἄσχημη... Ἀστειεύεσαι ἀσφαλῶς.

—Μὰ ἄκουσε..τοῦ ἔδωσα δυὸ γιλιάδες φράγκα...

—Ἀπὸ ποῦ τὰ πῆρες;

—Ἀπὸ τὸ γεσηματακιδώπιό σου..

—Ὅστε βλέπω, ἀναφωνεῖ ὁ Μάγιερ πεσιγαρᾶς πὼς ὁ γυιός μου εἶναι πάλι δικός μου!

= □ =

ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΣΕ

Ὁ Σολομὼν γωρίζει τὸ μεσημέρι σπίτι του καὶ λέει στὴν γυναίκα του:

—Ροζαλία, κάλεσα τὸν φίλο μας Βάϊς, θέλντ νὰ φάμε.

—Σολομὼν, εἶσαι τρελλός! Διάλεξες τὴν ἡμέρα νὰ τὸν καλέσῃς: ἡ ὑπηρέτριά μας ἔρχνε σήμερα τὸ πρωΐ, τὰ παιδιὰ εἶνε ἄρρωστα κ' ἔπεσαν γάμω καὶ σὲ λιγάκι ἔρχεται κ' ἡ μητέρα μου.

—Μὰ ἀκούσε γι' αὐτὸ τὸν ἐκάλεσα γίοθῆ.

—Γιατί; Δεν καταλαβαίνω.

—Θέλω νὰ τοῦ δείξω ποιὰ εἶνε ἡ ζωὴ ἑνὸς παντρεμένου. Τὸ ζῶον θέλει νὰ παντρευτῇ!

= □ =

ΤΗΝ ΚΟΡΟΪΔΕΨΑΝ!

Ὁ Σόλαμπ λέει τὰ ὁλόπανά του στὸν φίλο του Βάϊς:

—Σοῦρσοδ ποὺ μὲ βοῆκε. Παρακαλῶ ἡ κόρη μου. Τὴν κοροϊδεψαν τὴν καϋμένη...

—Καὶ τώρα τὶ κάνεις;

—Ζητῶ τὸν πατέρα.

—Τὸν βοῆκες;

—Ὦ τὴν στιγμὴ ἀνεκάλυψε ποιός!

= □ =

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΜΑΣ ΦΙΛΟΙ

Ὁ Μπλὸν κ' ὁ Βάϊς ἦσαν καλοὶ φίλοι καὶ σύντροφοι. Μιὰ μέρα ὁ Μπλὸν λέει στὸν Βάϊς:

—Ξέρεις... Εἶνε καιρὸς νὰ γωρίσῃς τὴν γυναίκα σου.

—Καὶ γιατί;

—Γιατὶ τὴν... ἀποθῆκα!

Σφαιρικά πορτρέτα

Σίνκλαιρ Λίουϊς

Ἕνας ἐπαναστάτης συγγραφεύς.—Οἱ φιλολογικοί καυγάδες του.—Πῶς πῆρε τό Νόμπελ.

Ἡ Ἀμερική μπορεῖ νά θεωρηθῆ σάν τό πιό ἰδεῶδες πεδίο πειραματισμοῦ ποῦ θά μποροῦσαν νά φαντασθοῦν οἱ κοινωνιολόγοι. Σέ διάστημα ἑνός καί μόνον αἰῶνος πέρασαν οἱ κάτοικοι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὅλα τά στάδια τοῦ ὑλικοῦ πολιτισμοῦ ποῦ ἡ γηραιά Εὐρώπη ἔκανε δυό χιλιάδες χρόνια γιά νά τά διανύση. Ὁ ἐντελῶς καθυστερημένος πρό ἑκατόν ἀχμῆ ἐτῶν αὐτός τόπος βρίσκεται σήμερα στήν πρώτη γραμμή τῆς «προόδου».

Κι' ἡ θαυμαστή αὐτή ἐξέλιξις, ποῦ τά τελικά της ἀποτελέσματα δέν μποροῦμε ἀκόμα νά τά σταθμίσουμε μέ ἀκρίβεια, θεωρεῖται ἀπό τούς Ἀμερικάνους (κι' ὄχι δυστυχῶς μόνο ἀπ' αὐτούς) σάν ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνωτερότητός τους.

Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ Ἀμερική, δέν κατώρθωσε νά δώση ἕνα ἔργο, μιά λογοτεχνία, καί γενικά μιά καλλιτεχνική κατεύθυνση. Δέν μπόρεσαν νά «τυποποιήσουν» μιά τεχνοτροπία, αὐτοί ποῦ δώσαν τέτοια τεράστια ὤθηση στήν «τυποποίηση» τῶν ἀγροτικῶν καί βιομηχανικῶν προϊόντων.

Ὡστόσο εἶναι ὑπερήφανοι ποῦ ἔχουν νά παρουσιάσουν ἕναν Ἔντγκαρ—Ἄλλαν Πόε ἕναν μυθιστορηματογράφο τῆς δυνάμεως τοῦ Ναθάνιελ Χώθορν, ποιητές σάν τόν Οὐώλτ Οὐίτμαν καί τόν Οὐίλλιαμ Μπλάϊκ. Ὅλοι ὅμως οἱ παραπάνω συγγραφεῖς ἐπέζησαν καί θά ἐπιζήσουν ὡς προσωπικότητες ποῦ δέν ἔγουν τίποτε τό χαρακτηριστικά ἀμερικάνικο. Εἶναι ἄνθρωποι ποῦ θά ἐπεβάλλοντο ὁπουδήποτε, γιατί ἔγουν καθαρά ἀνθρώπινη καί καλλιτεχνική συνείδηση, καί ποῦ ἔζησαν ἔξω ἀπό τοπικά καί χρονικά ὅρια.

Στήν σύγχρονη Ἀμερική παρατηρήθηκε κάποια καινούργια κίνηση γιά τήν δημιουργία μιᾶς τυπικά Ἀμερικάνικης τέχνης, ποῦ νά διαφέρη κάπως ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή. ("Ας μήν ξεχνοῦμε ὅτι θέλοντας νά δημιουργήσουν κάτι τό ἰδικό τους, οἱ Ἀμερικανοί δέν ἐδίσταζαν νά παρουσιάσουν σάν δικό τους προϊόν, τυπικά ἀμερικάνικο, (τό μόνο γιά τήν στιγμή), τήν νέγρικη μουσική ποῦ διά μέσου τῆς τζάζ—μπάνς κατάκτησε ὅλον τόν κόσμο). Κυριώτεροι ἐκπρόσωποι αὐτῆς τῆς τάσεως εἶναι ὁ Γιοῦτζιν Ὀ'Νεῖλ, στό θέατρο κι' οἱ Θηόντορ Ντράϊζερ. Τζων ντός Πάσος, Ἔπτον Σίνκλαιρ καί Σίνκλαιρ Λίουϊς στό μυθιστόρημα. Ὁ τελευταῖος μάλιστα πῆρε στά 1930 καί τό βραβεῖο Νόμπελ ποῦ γιά πρώτη φορά δινόταν στήν Ἀμερική.

Ὁ Σίνκλαιρ Λίουϊς εἶναι σήμερα σαράντα ὀχτώ ἐτῶν, καί κατάγεται ἀπό μιά νορβηγική οἰκογένεια ποῦ μετανάστευσε ἀπό καιρό στήν Ἀμερική. Γεννήθηκε στήν Πολιτεία τῆς Μιννεσότας, κι' ἔκανε, ὅπως κάθε Ἀμερικανός ποῦ σέβεται τόν ἑαυτό του, τοῦ κόσμου τά ἐπαγγέλματα. Κατά τήν διάρκεια τοῦ πολέμου ἐμφανίσθηκε στά γράμματα μ' ἕνα ἀσήμαντο μυθιστόρημα ποῦ τό ἐδημοσίευσε μέ ψευδώνυμο. Πέρασεν ἐντελῶς ἀπαρατήρητος. Δέν ἀποθαρρύνθηκεν ὅμως καί ξανά, στά 1920, ἐκολλοφόρησε, μέ τ' ἀληθινό του ὄνομα αὐτή τήν φορά, τρία μυθιστορήματα ποῦ κι' αὐτά δέν προσέγτηκαν καθόλου. Τό πέμπτο του ὅμως βιβλίο, τό αὐτοβιογραφικό «Μάϊν—Στρήτ» (κεντρικός δρόμος) τοῦ γάρισεν ἀμέσως τή δόξα.

Στό ρομάντζο αὐτό, ποῦ μπορεῖ νά θεωρηθῆ σάν ἕνα γρονικό τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς στήν Ἀμερική ὁ Λίουϊς παρουσιάζει τήν ἡρωΐδα του, τήν Κάρολ Κένικοτ, ποῦ ἀνέλαβε τόν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς πνευματικῆς ἀδρανείας, τῆς στενοκέφαλης συντηρητικότητος, τῆς τσιγκουνιᾶς καί τῆς μιζέριας ποῦ γαρακτηρίζουν τούς κατοίκους τοῦ «Κεντρικοῦ δρόμου». Σ' αὐτή τήν ἄνιση πάλη ἡ Κάρολ νικᾶται κι' ἀναγκάζεται νά ὑποκύψη.

Τό ἴδιο αὐτό θέμα τοῦ ἀγῶνος μιᾶς ἀνώτερης καρδιᾶς, ἑνός ὑψηλοῦ πνεύματος ἐναντίον τῶν συνασπισμένων δυνάμεων τῆς κοινωνίας ποῦ ἔγει ὡς βάσιν τό συμφέρον καί τήν ὑποκρισία, τό γοησιμοποίησεν ὁ Ἀμερικανός συγγραφεύς στό κατοπινό του μυθιστόρημα τόν «Ἀροοουσμιθ», ὅπου παρουσιάζει τό δίλημμα τοῦ ἀνιδιοτελοῦς, ἐπιστήμονος, ποῦ θέλει νά συνδυάση τῆς

Σινκλαιρ Λίουϊς

ἀγώτερες ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης του μέ τῆς συμφεροντολογικές ὁδέξεις τῆς κοινωνίας. Πρόκειται καί ἐδῶ γιά τήν προσωλνία πάλη μεταξύ τοῦ καθήκοντος καί τοῦ συμφέροντος.

Ὕστερα ἀπό τόν «Ἀροοουσμιθ» ὁ Λίουϊς ἔβγαλε τό «Μαντράπ» ποῦ περιγράφει τή ζωή τῶν ξυλοκόπων τοῦ Καναδᾶ, καί τό «Ἔλμερ Γκάντρυ» ποῦ πολλοί τό θεωροῦν ὡς τό ἀριστούργημά του. Τό βιβλίο αὐτό ὁ κριτικός Λεβήνσον τό ἐγαρακτήρισε ὡς τό μυθιστόρημα τοῦ πουριτανοῦ ταρτούφου.

Μέ ἤρωες ποῦ εἶναι παρμένοι ἀπό τήν ζωή (τά πρωτότυπα εἶναι πρόσωπα πολύ γνωστά στήν Ἀμερική), ὁ Ἔλμερ Γκάντου ἀποτελεῖ μιά καυστικώτατη σάτυρα τοῦ συγγρόνου ψευτογριστιανικοῦ πνεύματος ποῦ, ὑπό τό πρόσχημα κάποιου ἐξαγνισμοῦ, μεταγειρίζεται καί τά πιό πρόστυγα μέσα γιά νά ἐπιτύγη τούς σκοπούς του.

«Ὁ ἄνθρωπος ποῦ γνώρισε τόν Κοῦλιτζ..» Εἶναι ἡ ἱστορία ἑνός ἀνθρώπου ἀποτυγημένου, ἑνός ρατᾶ ποῦ ἄν εἶγε λιγάκι τύγη, θά γινόταν ἕνας Μπάμπιτ...

Ὁ «Μπάμπιτ!... ὁ τύπος τόν ὁποῖο δημιούργησε ὁ Λίουϊς καί ποῦ εἶναι ἀναμφιβόλως σήμερα ὁ πιό ἀντιπροσωπευτικός ὅλης τῆς Ἀμερικανικῆς παραγωγῆς. Ὁ Μπάμπιτ, ἥρως τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος, γιά τό ὁποῖο πῆρεν ὁ Λίουϊς τό βραβεῖο Νόμπελ, εἶναι ἕνας κτηματομεσίτης ποῦ ἀντιπροσωπεύει, σάν ἀνθρώπινος τύπος, τήν μεσαία κοινωνική τάξη τῶν Ἀμερικανῶν. Τό γαρακτηριστικό γνώρισμά του εἶναι ἡ μετριότης σ' ὅλα τά ἐπίπεδα. Θέλει νά κρύβεται κάτω ἀπό τήν ποιότητα τῆς δράσεως καί τῆς ἐνεργητικότητος. Αὐτό ποῦ θά κάνη τόν Μπάμπιτ ἀξιοσημείωτο εἶναι ἡ παντελής ἔλλειψις ἀπομιμήσεως ἢ προσωπικῶν ὀλέψεων καί κατεύθυνσεις. Ὁ Ἀμερικάνος αὐτός μακροστός ζεῖ σάν ἕνα κόσμο τρομερά περιορισμένο καί ἀστικό. Καμμιά ἐσωτερική φλόγα, κανένα ἐπαναστατικό πνεῦμα, Ὠρισμένες κάποιες ἀρχές κανονίζουν ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς σχεδόν ἀνύπαρκτης πνευματικῆς ζωῆς. Τό κάθε πράγμα ἔγει καί τό καλούρι του, τό κάθε αἴσθημα εἶναι ἐτικετσαρισμένο καί ταξινομημένο σύμφωνα μέ τῆς ἀπαιτήσεις μιᾶς ψεύτικης παραδόσεως.

Ἡ μόνη πραγματική προσπάθεια εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ πλουτισμοῦ, ποῦ στό τέλος καταντᾶ κι' αὐτή μιά ρουτίνα. Ὁ Μπάμπιτ, παρ' ὅλη του τήν στενοκεφαλιά, ἀρέσκει μερικά ἔγγη προσωπικότητος τόν κάνουν νά θελήση ν' ἀπολυτρωθῆ τά δεσμά τῆς μονότονης καθημερινότητος: μά θά εἶναι πολύ ἀργά. Ὅταν ἡ ἀστικότης τῆς ἀτομικότητος ξυπνήση καί θά ἔγη ξεμαθεῖ τή γαρά τῆς ζωῆς, μέ τοῦ μείνη πιά παρά νά ἐξακολουθήση δούλο τοῦ ποῦ ἀπό ποῖν ἔξεσι πάρει νά εἶναι πλακατικός.

Ἡ ἐξαιρετική ἐπιτυγία τοῦ «Μπάμπιτ» ξεπέρασε τά ὅρια τῆς λογοτεγνίας· τό βιβλίο αὐτό κατάκτησε ὅλες τῆς γλῶσσες καί μέρα ὅταν λέει κανείς «ἕνα Μπάμπιτ» μπορεῖ πάντοτε τόν Ἀμερικανό νά βρῆ τέρατο ἐκπρόσωπο μιᾶς ὁάσας.

Ἀπ' τήν πρόγιση αὐτή ἀναλυτικά τοῦ γου, γίνεται φανερό ὅτι ὁ Λίουϊς ἀσχολήθηκε μέ τρόπο ἐξαιρετικά κριτικό τά στενοκεφαλιά καί τήν κουφότητα τῶν πατριωτῶν του.

Γι' αὐτό δέν πρέπει νά μᾶς φανῆ καθόλου περίεργο τό γεγονός ὅτι οἱ Ἀμερικάνοι δέν τόν γωνεύουν καθόλου, κι' ὅσοι ἀναγνωρίζουν κάμμιαν ἀξία. Μάλιστα ἀγαστρηθήκες μεγάλος ἀγαβρασμός ὅταν ἔγινε τό βραβεῖο Νόμπελ. Οἱ Γιάνκηδες ἔβλεπαν σάν τήν ἐνέγεια τῆς Σοντόμης μέ μιᾶς σάν μιά ἔμμεση ἐπίδοκιμασία τῶν τούς ἔψαλλε ὁ Σίνκλαιρ Λίουϊς. Ἐκτός ἀπό τήν κριτική τοῦ κινηματογράφου ποῦ παιγέει, ἔγει καί ἕνα... συστηματικό σύστημα, μέ τό ὁποῖο πληροφορεῖ τούς ἀγαγνώστας του περί τῆς ἠθικῆς ἤ ...ἀνηθίκου ποιότητος κάθε ταινίας.

Ἔτσι τό ψηφίο Π. προτασσόμενο τῆς κοινῆς ἑνός φίλμ, σημαίνει πως αὐτό εἶναι κατάλληλο γιά ὅλους. Τό ψηφίο Τ, σημαίνει πως μπορεῖ νά τό παρακολουθήση ἡ ὅλη ἡ οἰκογένεια, τό Ρ. πώς εἶναι κατάλληλο μόνο γιά... ἡλικιωμένους, τό Δ. πως ἔνα... ἐπικίνδυνο καί τό Μ. πώς εἶναι τελείως ἀκατάλληλο!

—Θά μλήσουμε στούς καθολικούς ἐξ ὀνόματος τοῦ κινηματογράφου καί στόν κινηματογράφο ἐξ ὀνόματος τῶν καθολικῶν, εἴπε συνεγίζων τήν συνέντευξή του στόν γάλλο δημοσιογράφο, ὁ πάτερ Ραϋμόνδος. Θά γίνωμε ὁ συνδετικός κρίκος τῆς Χριστιανικῆς πολιτείας τοῦ Κινηματογράφου μέ τήν κινηματογραφική βιομηχανία. Ἤδη αὐτό ἀγίσαμε νά τό ἐπιτυγάνωμε. Οἱ παραγωγοί μᾶς παραγωροῦν τῆς ταινίες των.

Ἡ ἐκστρατεία ἑνός παπᾶ...

Ὁ κινηματογράφος ὑπό...ἀφορισμόν!

Ποιές ταινίες πρέπει νά θεωροῦνται ἠθικές καί ποιές ἀνήθικες...

Ὁ καθολικός ἱερεύς πάτερ Ραϋμόνδος εἶνε ἕνας μεγάλος ἠθικολόγος. Ὁ δέ ζῆλος του περί ἠθικῆς εἶνε τόσο μεγάλος ποῦ ἔγει ἐπεκταθῆ κι' ὡς αὐτόν τόν.. κινηματογράφο. Γιατί ὁ κινηματογράφος κατά τόν πάτερ Ραϋμόνδο ἀποτελεῖ τόν μεγαλείτερο κίνδυνο τῆς δημοσίας ἠθικῆς...

Τό 1927, ὁ πάτερ Ραϋμόνδος, κρίνοντας τήν ἐξέλιξη τῆς κινηματογραφικῆς τέγνης ἄρχισε ἐπιδιαβῆ γιά τά γρηστά ἤθη τῶν πιστῶν του, ἵδρυσε τό περίφημο καθολικό κομιτάτο τοῦ κινηματογράφου, σκοπός τοῦ ὁποίου ἦταν ἡ περιφρούρησις τῆς ἠθικῆς τῶν καθολικῶν οἰκογενειῶν.

—Ὁ κινηματογράφος, εἶπε σέ κάποιον δημοσιογράφο ποῦ τόν ἐπεσκέφθη τελευταίως, εἶνε ὁ μεγαλείτερος διδάσκαλος τῆς νεότητος, ὁ μεγαλείτερος μορφωτής τοῦ πλήθους, ἀλλά καί ὁ πιό ἐπικίνδυνος διαστρεβλωτής τῶν ἁπλαστων συνειδήσεων. Γι' αὐτό πρέπει ἡ νεολαία νά διαφυλάττεται καί νά μήν ἀρίνεται νά πιστεύη στά παλλογα καί πολλές φορές ἀνήθικα διδάγματα ποῦ καθημερινῶς τῆς σεσβίρει ὁ κινηματογράφος ὑπό μορφήν διδακτικῶν ταινιῶν!» Τό κομιτάτο τοῦ κινηματογράφου μετέπειτα μετά τήν ἵδρυσίν του ἐξέδωκε μιά ἐπιθεώρηση μέ σκοπό τήν διάδοση τῶν θεωριῶν του.

Ἄν καί ἐξεδίδετο σέ γαλλική γλῶσσα, ὅλίγο κατ' ὀλίγον ἀπέκτησε κυκλοφορία τεραστία καί εἶγε συνδρομητάς σέ 24 διάφορες γῶσσες. Ἀρνήσεα ἐξέδωκε τήν ἑβδομαδιαία ἐυμαιδία «Ἔλκυστρον» ἡ ὁποία ὑπάρχει ὡς σήμερα καί κυκλοφορεῖ σέ 11.000 ἀντίτυπα!

Ἡ ἐσημερίς αὐτή ἀπευθύνεται στούς γονεῖς τῶν καθολικῶν οἰκογενειῶν καί περιέγει κρίσεις ἐπάνω στά διάφορα φίλμ ποῦ παίζονται σ' ὅλη τήν Γαλλία. Ἕνα ἑκατοντάδα ἀναστρατιά τῆς ἐκδίδεται καί ἀποστέλλεται ἐπίσης κάθε μῆνα σ' ὅλους τούς παπάδες τῆς Γαλλίας. Τό ἔντυπο αὐτό ὁρίζει τοῦ κομιτάτου τοῦ πάτερ—Ραϋμόνδου ἐκδίδεται τετρασέλιδον καί πωλεῖται μόνον πενήντα λεπτά, κάθε Κυριακή, μποστά στίς πόρτες τῶν ἐκκλησιῶν.

Ἐκτός ἀπό τήν κριτική τοῦ κινηματογράφου ποῦ παιγέει, ἔγει καί ἕνα... συστηματικό σύστημα, μέ τό ὁποῖο πληροφορεῖ τούς ἀναγνώστας του περί τῆς ἠθικῆς ἤ ...ἀνηθίκου ποιότητος κάθε ταινίας.

Ἔτσι τό ψηφίο Π. προτασσόμενο τῆς κοινῆς ἑνός φίλμ, σημαίνει πως αὐτό εἶναι κατάλληλο γιά ὅλους. Τό ψηφίο Τ, σημαίνει πως μπορεῖ νά τό παρακολουθήση ἡ ὅλη ἡ οἰκογένεια, τό Ρ. πώς εἶναι κατάλληλο μόνο γιά... ἡλικιωμένους, τό Δ. πως ἔνα... ἐπικίνδυνο καί τό Μ. πώς εἶναι τελείως ἀκατάλληλο!

—Θά μλήσουμε στούς καθολικούς ἐξ ὀνόματος τοῦ κινηματογράφου καί στόν κινηματογράφο ἐξ ὀνόματος τῶν καθολικῶν, εἴπε συνεγίζων τήν συνέντευξή του στόν γάλλο δημοσιογράφο, ὁ πάτερ Ραϋμόνδος. Θά γίνωμε ὁ συνδετικός κρίκος τῆς Χριστιανικῆς πολιτείας τοῦ Κινηματογράφου μέ τήν κινηματογραφική βιομηχανία. Ἤδη αὐτό ἀγίσαμε νά τό ἐπιτυγάνωμε. Οἱ παραγωγοί μᾶς παραγωροῦν τῆς ταινίες των.

Μιά σκηνή ἀπ' ἕνα φίλμ, τήν ὁποία ὁ πάτερ-Ραϋμόνδος θεωρεῖ...ἠσεμνη ! Ἕνα κορίτσι δέχεται νά βγῆ μαζί μέ τόν ἀγαπημένο της περίπατο.

Οἱ συνεγάτες μου τῆς... λογοκρίνουν καί κατά τάς ἐκάστοτε ἀνάγκας ἀπαιτοῦν τό κόψιμο ὡρισμένων ἀνηθίκων σκηνῶν. Ἡ ταινίες αὐτές ἀγορότερα παίζωνται.. ἀκινδύνως στῆς ἰδιόκτητες αἴθουσες προβολῆς τοῦ κομιτάτου μας».

Τό κομιτᾶτο πράγματι διαθέτει γιά τόν σκοπό αὐτό ἀπό μιά μεγάλη αἴθουσα σ' ὅλες σγεδόν τῆς κυριώτερες πόλεις τῆς Γαλλίας, ὅπως τήν Νάντη, τήν Λυών, τήν Μπεσανσόν, τήν Λάγκα κ. ἄ. Συγγρόνως διαθέτει καί δυόμισι γιλιάδες ταινίες.. ἐγκεκριμένες, ποῦ προβάλλονται ἀλληλοδιαδοχικά σ' ὅλες τῆς αἴθουσες τοῦ κομιτάτου.

—Μ' αὐτόν τόν τρόπο νομίζω, πῶς θά κατορθώσουμε σέ μικρό σχετικῶς διάστημα νά ἀντιμετωπίσουμε τό πρόβλημα τῆς ἀνηθικότητος ποῦ ἀπασγολεῖ τήν γαλλική οἰκογένεια ὅσο τίποτε ἄλλο. Τά παιδιά μας δέν θά βλέπουν πιά σκηνές ποῦ ἐξάπτουν τήν φαντασία καί δέν θά μαθαίνουν πράγματα ποῦ μόνο ἡ πεῖρα θά ποέπη νά τούς τά διδάσκη».

Ὁ αὐτόκλητος αὐτός ἀπόστολος τῆς ἠθικῆς καί... ἔνθους τοῦ κινηματογράφου, εἶνε ἡ ἀλήθεια πῶς κάνει πολύν θόρυβον γιά τό τίποτε. Γιατί, τό κάτω—κάτω τῆς γραφῆς κανείς δέν μπορεῖ νά θεωρήση γιά ἄσημνο θέαμα στήν ἐπογή μας μιά γυναίκα μέ... μαγιό— ὅπως τό θέλει ὁ ζηλωτής τῆς ἠθικῆς πάτερ Ραϋμόνδος— οὔτε καί νά παραδεγθῆ ἀσυζητητί πως ὁ κινηματογράφος περισσότερο διαθείρει ἀπό ὅτι μορφώνει.

= □ =

Ὁ...πραγματικός Νοβάρρο

Ὁ Ραμόν Νοβάρρο δέν εἶναι μόνο ἀπαράμιλλος ἠθοποιός, ἀλλά καί... πειραχτήριο. Ἀγαπᾶ νά πειράζη — πάντοτε ἀθῶα — ὅλο τόν κόσμο καί κυρίως τούς ἐνοχλητικούς θαυμαστάς του.

Τελευταίως κάποιος ἔνθερμος θαυμαστής του τοῦ ἔζήτησε ἕνα αὐτόγραφό του.

—Θά σᾶς ἤμουν εὐγνώμων, τοῦ εἶπε, ἄν μοῦ ὑπογράφατε τό αὐτόγραφό σας μέ ὁλόκληρο τό πραγματικό σας ὄνομα, καί ὄχι μέ τῆς στίφρες ποῦ συνηθίζετε.

Ὁ Νοβάρρο τότε μή θέλοντας νά τοῦ χαλάση τό χατῆρι, πῆρε τόν στυλογράφο του κι' ἔγραψε : «Ζοζέ Ρομάν ντέ Σαγράδο Κορζάν ντέ Ζεζοῦ Σαμενέγκως —ι— Χρίλαν —ι— Σιγγέζος —ι— Γκέρερος»!

Ἦταν ἡ πραγματική ὑπογραφή του !

ἀνεκδοτα

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ὁ μέγας ἱεροκήρυξ Γουέσλεῦ συνηντήθη κάποτε σ' ἕνα στενό μονοπάτι μέ τόν δανδῆν τῆς ἐποχῆς Νάς. Ὁ δανδῆς, ὄχι μόνο δέν παραμέρισε, ἀλλ' εἶπε προπετῶς :

—Δέν παραμερίζω ποτέ σέ ἀνόητους.

— Ἐγώ ὅμως παραμερίζω πάντοτε σ' αὐτούς, εἶπε ὁ Γουέσλεῦ καί παραμέρισεν.

= □ =

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ἡ ἀφηρημάδα τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Γούλγιτς τῆς Ἀγγλίας εἶναι παροιμιώδης. Μιά φορά ταξιδευεν μεσα σ' ἕνα τράμ τοῦ Λονδίνου. Ὁ ἐπανεωρητής τοῦ ζήτησε τό εἰσιτήριο του. Ὁ ἐπίσκοπος ψάχνει χωρίς ἀποτέλεσμα. Τέλος ὁ ἐπιθεωρητής τοῦ λεει :

—Δέν πειράζει, φθάνει νά μοῦ πῆτε ὅτι πληρώσατε τό εἰσιτήριό σας.

—Δέν πρόκειται γι' αὐτό, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος. Πρέπει νά τό βρῶ, γιατί ἀλλιῶς δέν ξερω ποῦ πηγαίνω...

= □ =

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ὁ Μέμνων, ἕνας ἀπό τούς στρατηγούς τοῦ Δαρείου, ἀκούγοντας κάποια μέρα ἕναν ὁπλίτη νά βρίζη τόν Μέγαν Ἀλέξανδρο, τόν ράπσε λέγοντάς του :

—Σέ πληρώνω γιά νά τόν πολεμᾶς ἀπό κοντά κι' ὄχι νά τόν βρίζῃς ἀπό μακρυά.

= □ =

ΓΥΡΕΥΕ ΚΑΙ ΡΕΣΤΑ

Κατά τόν πόλεμο γιά τήν ἕνωση τῆς Ἰταλίας, κάποιος γάλλος ἀξιωματικός ἔδωσε τόν ἐλαφρῶς ἀσθενοῦντα ἵππον του σ' ἕναν κτηνίατρο γιά νά τόν θεραπεύση. Μετά τό τέλος τῆς ἐκστρατείας ὁ κτηνίατρος τοῦ ἔστειλε τόν ἑξῆς λογαριασμό :

Γιά θεραπεία ἵππου	Φρ. 500
Μεῖον ἀξίαν δέρματός του	» 10
Ὑπόλοιπον ὀφειλόμενον	Φρ. 490

= □ =

Η ΔΗΚΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΑΛΩ

Δυό ἀδελφοί, ὁ ἕνας ποιητής κι' ὁ ἄλλος τραγουδιστής, ἐξεθείαζαν ἀδιακόπως τά τελέντα των. Ὁ Γάλλος ποιητής Μπουαλώ τούς ρώτησε μιά μέρα :

— Ποιός ἀπό τούς δυό σας γράφει καλύτερα ;

Ὁ τραγουδιστής ἀπήντησεν :

—Ὁ ἀδελφός μου τούς γράφει ἐγώ τούς τραγουδῶ.

—Ἐ, λοιπόν ἐγώ τούς σφυρίζω, ἀπήντησεν ὁ Μπουαλώ δηκτικώτατα.

= □ =

ΚΡΙΤΙΚΗ

Ἕνας νεαρός ποιητής παρουσιάσθηκε μιά μέρα στόν Πιρόν γιά νά τοῦ ζητήση τήν γνώμη του γιά δυό του ἐογνέτα. Τοῦ διάβασε τό πρῶτο.

—Πρωτιμῶ τό ἄλλο, τόν διέκοψε ὁ Πιρόν γωρίς νά περιμένη ν' ἀκούση τό δεύτερο.

= □ =

ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΣ ΕΙΡΩΝΕΙΑ

Κάποιος ἀπό τούς Μογμορανσύ τῆς τελευταίας του στιγμῆς ζήτησε νά φορεσῃ τό ράσο μονασταῦ. Ἕνας εὐπατρίδης, ὀνόματι Μονταγκιοῦ τοῦ εἶπε :

—Κάνετε πολύ καλά, γιατί ἄν δέν μεταμφιεσθῆτε, εἶναι ἀδύνατο νά μπῆτε στόν Παράδεισο.

= □ =

ΑΔΙΟΡΘΩΤΗ ΕΡΩΤΟΜΑΝΙΑ

Στήν περίφημη κυρία Σαμπλιέ γνωστή ἐρωτομανῆ γαλλίδα ἕνας συγγενής της δικαστής ἔλεγε κάποτε :

—Ἐπί τέλους κυρία μου ! Διαρκῶς ἔρωτες καί ἐρωτάς... Ἀλλά καί τά ζῶα ἀκόμη ἔγουν μιάν ὡρισμένην ἐπαγγελία γιά τούς ἐρωτάς των.

—Μά γι' αὐτό εἶναι... ζῶα, ἀπάντησε ἡ ἀδιόρθωτη Σαμπλιέρ.

"Οταν ὁ ἄνθρωπος βαρυέται νὰ ζῇ...

Τὰ περίεργα τῶν αὐτοκτονιῶν

Κανένα θέμα δὲν εἶναι τόσο ἐπίκαιρο ὅσο ἡ ἐπιδημία τῶν αὐτοκτονιῶν ποὺ ἐπέδρασε μετὰ τὸν παγκόσμιο πόλεμο σ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης, μὲ ἰδιαίτερη προτίμηση στὴν Ἑλλάδα. Σήμερα στὸν τόπο μας ὁ κόσμος σκοτώνεται γιὰ τὸ τίποτε, καὶ τὰ αἴτια ὡρισμένων προσφάτων αὐτοκτονιῶν θὰ ἦσαν γελοῖα ἂν δὲν εἶχεν ὁ θάνατος πάντοτε κάτι τὸ τραγικό.

Πολλοὶ κοινωνιολόγοι ὑποστήριξαν ὅτι ἡ αὐτοκτονία ἀποτελεῖ γνώρισμα τῶν προηγμένων κοινωνιῶν, κι' ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστη στοὺς πρωτόγονους λαούς. Ἄλλοι πάλι εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἀπ' ἐναντίας ἡ αὐτοκτονία εἶναι πολὺ διαδεδομένη στὶς ἄγριες κοινωνίες. Κι' ἡ δυὸ ὅμως ἀντίπαλες παρατάξεις ἔχουν ἄδικο, τόσο ἡ μιὰ ὅσο καὶ ἡ ἄλλη. Ἡ αὐτοκτονία εἶναι μιὰ ἀνθρώπινη ἐπινόησις ἀρχαιοτάτη, ποὺ ὑπάρχει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ δημιουργήθηκεν ὁ ἄνθρωπος.

Αὐτοκτονίες ζώων.

Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Δαρβίνου, ποὺ ὑποστήριζαν ὅτι καμμιὰ σχέσις δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων, θεωροῦσαν ὡς σπουδαιότατο ἐπιχείρημα γιὰ τὶς ἀπόψεις τους, τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν παρατηρήθηκε ποτὲ στὰ ζῶα περίπτωσις αὐτοκτονίας. Τὸ ἐπιχείρημά τους ὅμως αὐτὸ καταπίπτει σήμερα, ὕστερα ἀπὸ ὡρισμένα γεγονότα. Ἔτσι, γωρὶς νὰ ἐπιμείνουμε στὶς τόσο γνωστὲς περιπτώσεις σκύλων ποὺ πεθαίνουν θελληματικὰ ἀπὸ ἀσιτία πάνω στοὺς τάφο τῶν κυρίων των, εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ σκορπιός, ὅταν κινδυνεύει νὰ θανατωθῇ ἀπὸ κανέναν ἐχθρό του, προτιμᾷ νὰ δαγκάσῃ μὲ τὸ φαρμακερό του κεντρὶ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ πεθάνῃ μέσα σὲ φοιγτοὺς πόνους. Ἐπίσης ἀναφέρουν τὸ παράδειγμα ἑνὸς πιθήκου ὁ ὁποῖος, πέφτοντας κατὰ τύχη ἀπὸ ἕνα δένδρο, ὑπέστη κάποιον τραυματισμὸν ποὺ τοῦ ἀφήρεσε τὴν ἱκανότητα νὰ βαδίζῃ. Ἀποπηγόρητος γιὰ τὴν ἀνεπανόρθωτη ἀπώλεια, πῆγε κι' ἔπεσε σὲ κάτι λιμνάζοντα νερά, ὅπου καὶ πνίγηκε!

Σπανιότατοι εἶναι οἱ λαοὶ ποὺ δὲν γνωρίζουν τὴν αὐτοκτονία. Ὑπάρχουν ὅμως μερικοί— ἐλάχιστοι, εἶναι ἡ ἀλήθεια— ποὺ δὲν ἔχουν ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὴ τὴν τρομερὴ συνήθεια. Μάλιστα ὅταν κάποιος περιηγητὴς ρωτοῦσε μερικοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς σχετικῶς, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ κοινωνιολογικὲς πληροφορίες, αὐτοὶ ἐστάθηκαν ἀδύνατο νὰ καταλάβουν τί ἐννοοῦσε, γιατὶ δὲν γωροῦσε στὸ μυαλό τους πῶς ἦταν δυνατὸ ἕνας ἄνθρωπος νὰ σκοτώσῃ τὸν ἑαυτό του!

Σὲ ὡρισμένες φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς συμβαίνει πάλι τὸ ἑξῆς: ὅταν κανεὶς αὐτοκτονήσῃ, συνέργεται τὸ συμβούλιο τῶν δημογερόντων καὶ ποσπαθεῖ νὰ ἐξεγιάσῃ τοὺς λόγους τῆς αὐτοκτονίας. Ἂν ἀπὸ τὴν ἀνάκριση φανῇ ὅτι κάποιο πρόσωπο ἔρταιγε γιὰ τὴ μοιραία ἀπόφασι τοῦ αὐτόγειρος, τὸ πρόσωπο αὐτὸ δικάζεται ἀμέσως καὶ ἡ ποινὴ—συνήθως ὁ θάνατος— ἐκτελεῖται ἐπὶ τόπου. Ἀναφέρουν περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποίες, ὡρισμένοι ἐκδικητικοὶ μαῦροι ποὺ μισοῦν θανάσιμα κάποιον ἐχθρὸ ἐναντίον τοῦ ὁποίου φοβοῦνται νὰ ἐπιτεθοῦν, διαπληκτίζονται μὲ τὸν ἐχθρό τους αὐτό, ἐγγονται στὰ λόγια, κι' ὕστερα πηγαίνουν ἥσυγα— ἥσυγα καὶ αὐτοκτονοῦν. Εἶναι βέβαιοι ὅτι οἱ δημογέροντες θὰ ἐπιβάλουν κατόπιν τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου στὸν ἀνόποπτο κι' ἀθῶο ἐχθρό!

Ἄλλοι πάλι, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν κάποιο μισητὸ πρόσωπο, πηγαίνουν καὶ.. κοεμιῶνται στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἐχθροῦ των, γιὰ νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὸ φάντασμά τους τὸ σπίτι ἐκεῖνο καὶ νὰ βασανίζῃ αἰωνίως τοὺς ἐνοίκους του!

Ὁμαδικὲς αὐτοκτονίες.

Στὶς πολιτισμένες χῶρες ἡ αὐτοκτονίες εἶναι πάντοτε μοναχικές. Σπανίως συμβαίνει ν' αὐτοκτονήσουν δυὸ ἄνθρωποι μαζί, συνήθως κανένα ἐρωτευμένο ζευγαράκι, στοὺς πόθους τοῦ ὁποίου ἀντιτίθενται σκληροί, ἀλλὰ συχνὰ προνοητικοὶ γονεῖς. Ὁμαδικὲς ὅμως αὐτοκτονίες δὲν παρατηρήθηκαν ποτέ. Στὴν ἀγαιότητα ὅμως ἡ ὁμαδικὲς αὐτὲς αὐτοκτονίες ἦσαν πολὺ διαδεδομένες, παρατηροῦνται δὲ ἀκόμα καὶ σήμερα στὶς Ἰνδίες, παρὰ τὶς τεράστιες προσπάθειες τῶν Ἄγγλων γιὰ νὰ ξερριζώσουν τὸ βάρβαρο αὐτὸ ἔθιμο.

Ἔτσι, ὅταν κανεὶς μαγαραγιὰς ἐγκαταλείψῃ τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμο, ἡ πιὸ πιστές κι' ἀγαπημένες του γυναῖκες— στὶς Ἰνδίες ἐπιτρέπεται ἡ πολυγαμία— αὐτοκτονοῦν ὅλες μαζὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τελευτῆς ποὺ ἐπακολουθεῖ τὴν κηδείαν τοῦ ἀνδρός καὶ αὐθέντου των!

Εἰδικῶς στὶς Ἰνδίες ἡ αὐτοκτονία δὲν θεωρεῖται ἔγκλημα, ὅπως συμβαίνει σ' ὅλες τὶς γῶρες ποὺ ἀνήκουν στὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Ἀπ' ἐναντίας ἡ αὐτοκτονία εἶναι πράξις ἁγία ποὺ ἀνοιγει τὴν θύρα σὲ μιὰν εὐτυγισμένη μελλοντικὴ ζωή. Ἔτσι, ἕνας Ἰνδὸς εἶναι σίγουρος ὅτι θὰ εὐτυχήσῃ στὸν ἄλλον κόσμο ἂν αὐτοκτονήσῃ, σφάγει ἡ αὐτοκτονία του γὰ γίνῃ κατὰ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἕξῃ ἀκολούθους τρόπους: νὰ πεδάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα, νὰ γωθῇ μέσα στὸ γιόνι, νὰ μπῇ στὸν Γάγγη ποταμὸ γιὰ νὰ.. τὸν φᾶν οἱ κροκόδειλοι, νὰ κόψῃ τὸν λαιμό του κοντὰ στὰ τείγη τῆς ἱερᾶς πόλεως Ἀλλαγαμπάντ, γὰ τὸν πατήσουν οἱ ἱεροὶ ἐλέφαντες ποὺ σύρουν τὸ ἅρμα τοῦ Θεοῦ Γιοογγουοναΐ, καὶ τέλος, νὰ πασαλειφθῇ μὲ.. ξεσὴ κοποιὰ καὶ νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸν ἑαυτό του!

Στὶς χριστιανικὲς ὅμως γῶρες, ἡ αὐτοκτονία θεωρεῖται ὡς μεγάλο κακούργημα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ποὺ ἀρνεῖται στὸν αὐτόγειρα τὴν θεία Μετάληψη, καὶ τὴν ἱεραρχικὴ ἐκφορά, καὶ ἡ Πολιτεία καταδικάζει τοὺς αὐτοκτονοῦντας.

Στὴν προπολεμικὴ μάλιστα Ρωσσία ὁ νόμος δὲν ἐλάμβανε ὑπ' ὄψει τὴν διαθήκη τῶν αὐτοκτονούντων. Ἂν καὶ ἡ τελευταίες θελήσεις τοῦ ἀνθρώπου θεωροῦνται πάντοτε σεβαστές.

"Οπου ὁ Ἰούδας γίνεται... ἅγιος.

Ὁ Χριστὸς δὲν λέει τίποτε γιὰ τὶς ποινὲς ποὺ περιμένουν στὸν ἄλλο κόσμο τοὺς αὐτόγειρας. Οἱ πρῶτοι ἀπόστολοι συνήθως κατεδίκαζαν τὴν αὐτοκτονία, γωρὶς ὅμως νὰ γενικεύουν τὴν ἀπαγόρευσή της. Εἰδικῶς ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπιτετραμμένη ἡ αὐτοκτονία στὶς ἀκόλουθες περιστάσεις: ἂν μ' αὐτὸ τὸ μέσο θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνο ν' ἀλλαξοπιστήσῃ, ἡ ἄκμα ἂν αὐτοκτονοῦσε γαμμιὰ παρθένος γιὰ νὰ διαφυλάξῃ τὴν τιμή της ἀμόλυντη! Ἀργότερα ὅμως, ὅταν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔφθασαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀγνότης δὲν ἔγει καμμιὰ σγέση μὲ ὡρισμένες ἀνατομικὲς λεπτομέρειες, ἡ αὐτοκτονία ἀπαγορεύθηκε ρητῶς, γωρὶς καμμιὰν ἐξαίρεση. Ἔφθασαν μάλιστα σὲ σημεῖο νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Ἰούδας ἔκανε πολὺ μεγαλύτερο ἔγκλημα αὐτοκτονώντας παρὰ προδίδοντας γιὰ τριάντα δηνάρια τὸν Χριστό!

Ἄλλοι ὅμως σχολιασταὶ τῶν Γραφῶν, ποὺ ἔγιναν ἀοχηγοὶ αἱρέσεων, κατέληξαν ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Ἰούδα σὲ τόσο ἀσμα ὅτι ὁ Ἰούδας ἀπέπλυνε τὸ ἔγκλημά του αὐτοκτονῶν! Καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἀποδόξα καὶ τιμή, καὶ τὸν ἐθεώρουν ἀλλοῦ ὡς ἐρχόμενον ἀμέσως μετὰ τὸν Χριστὸ στὴν Χριστιανικὴ ἱεραρχία, ἀφοῦ ἐθυσιάσθη καὶ ἐκινδύνευσε νὰ κολασθῇ μόνος καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Χριστὸς νὰ σταυρωθῇ καὶ νὰ ἀναστηθῇ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν!

Μερικὲς ἱστορικὲς αὐτοκτονίες.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰούδα, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστὸν, ἀπῆγξατο.. ἡ ἱστορία μας φέρει γίλια παραδείγματα ἐξεχωριστῶν σωπικοτήτων ποὺ ἠυτοκτόνησαν κατὰ διαφοετικοὺς τρόπους, γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο.

Ἔτσι ἡ Κλεοπάτρα, ἡ πανέμορφη βασίλισσα τῆς Ἑλληνικῆς Αἰγύπτου, ἐρωμένη τοῦ Μάρκος— Ἀντώνιος ἡττηθεῖσα ἀπὸ τὸν Καίσαρα Ὀκτάβιο, ἐθεώρησε καλὸ νὰ ἀποταθῇ στὸν νικητή, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ νὰ τὸν καταπτήσῃ κι' αὐτόν. Ὁ Ὀκτάβιος δὲν ἔπεσε στὴν παγίδα. Τότε ἡ βασίλισσα διέταξε γὰ τῆς φέρουν μιὰ ἀσπίδα γεμάτη φρούτα, στὴν ὁποία εἶχαν βάλει κι' ἕναν φασμακερὸ ἀστροείδη. Τὴν τὴν ἀγγωστε στὸν κατάλοιπό της μὲ κι' ἡ Κλεοπάτρα κοιμήθηκε τὸν ὕπνο τοῦ αἰώνιο.

Ὁ Πετρώνιος πάλι, ὁ σύνοσμόμενος τῆς τοῦ Νέωνος, βρῆκε τόσο ἄκαμα τὸ πρωτότυπο γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν τὸ μάταιο κόσμο, ἀφοῦ ἐδοκίμασε ὅλες τὶς ἡδονές: μπῆκε σ' ἕνα ζεστὸ μπάνιο, ἀνοιξε ω' ἕνα ζουράφι τῆς φλέβες του καὶ ζεστὸ νερό, ἀνκκατωμένο μὲ τὸ αἷμα τὸ ἔτρεχε ἀπὸ τὶς πληγές δὲν τὸν ἀφανιστῶσῃ πόνους: Πέθανε ἔτσι ἀπὸ μιὰ κρεάνη ἐξάντλησιν!

Ἄλλη, πραγματικὰ μεγαλοπρεπὴς αὐτοκτονία ὑπῆρξε τοῦ δεσπίμου προσωκρατικοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλῆ: ὁ ἐυλογημένος τὸς τὸ εἶγε πάοει τόσο πολὺ ἐπάνω τὸ ποὺ νόμιζε ὅτι ἦταν θεός! Γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ τοὺς μαθητές του γι' αὐτὴ του τὴν ἰδέα, τοὺς εἶπε ὅτι μιὰν ὡρισμένη μέρα θὰ ἐξαφανιζόταν. Καὶ πράγματι, ἐξαφανίσθηκαν. Σκοτώθηκαν οἱ πιστοί του μαθηταὶ κι' ἔζησε τοῦτον, ἄδικα ὅμως, Ἔτσι ἐπεσήμανε ὁ δάσκαλός των ἦταν παγιαπάτη. Μιὰ μέρα ὅμως συνέδη κάποια δυστύχημα στὴν Αἴτνα, τὸ ἠφαίστειο τῆς Σικελίας, μιὰ πόλη τῆς ὁποίας ἔμενε ὁ Ἐμπεδοκλῆς. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν λάβα βγῆκε ἀπὸ τὴν κρατῆρα κι' ἕνα... σανδάλι... τὸ σανδάλι τοῦ Ἐμπεδοκλέους! Ὁ μονομανὴς σοφὸς εἶχε γκρεμισθῆ στὸ ἠφαίστειο, μόνο γιὰ νὰ γιὰ νὰ περάσῃ γιὰ Θεός!

Ὑπάρχει ἐπίσης ἕνας θοῦλος ποὺ λέει ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ πατέρας τῶν ἐπιστημῶν, ηὐτοκτόνησε πέφτοντας στὸ ρεῦμα τῆς Εὐρίπου, στὴν Χαλκίδα, γιατὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν γένεση τῆς παλλόμενης παοατηρεῖται σὲ ἐκεῖνο τὸ μέρος!

ΚΑΚΟΛΟΓΙΑ

—Περίεργο πρᾶγμα νὰ μὴν ἔχουν καὶ τὰ παιδιὰ οἱ Δημητρακόπουλοι, ἔπεστα ἀπὸ τὸ χρόνων γάμο.

—Καθόλου περίεργο γιὰ μένα. Ὁ σύζυγός εἶναι τόσο ζηλιάρης ποὺ δὲν ἀφήνει κανένα στιγμὴ... μόνη τὴ γυναῖκα του.

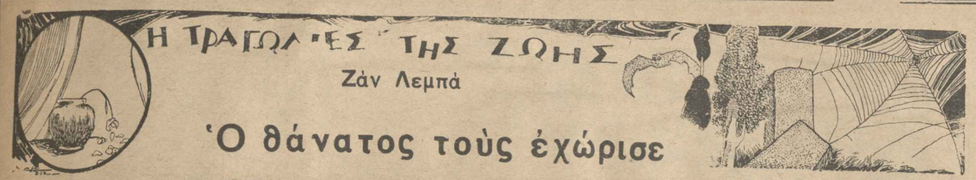

Ὁ θάνατος τοὺς ἐχώρισε

Συντριμμένη ἀπ' ὅσα τῆς εἶχε πῆ, ὁ Ζώοζ ἡ Ὑβόννη γύρισε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό της. Ἤθελε νὰ κρύψῃ τὴν τρομαγτικὴ ἀλλοίωση τῶν γαρακτηριστικῶν της, νὰ ἀντλήσῃ ἴσως, ἀπὸ τὸ κύταγμα τῶν ἠσύχων καὶ γνωσίμων ἀντικειμένων, ἀπὸ τὴν ἀκίνητη ἀβαρσία τους κάτι σὰν ἕνα στήριγμα, μιὰν ἀμφιβολία ἀπὸ τὸν καταλυσμὸ ποὺ σκοποῦσε ὁλόγυρά του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Γιατὶ ἤξερε καλὰ πῶς ἂν τὸν ἐκόυταζε, βέβαιπε πῶς εἶγε τὸ ἄγνωστο καὶ κλειστὸ πρόσωπο, ποὺ συνήθως οἱ ἐρασταὶ δὲν τὸ δεῖγουν παρὰ μόνον σ' αὐτὲς ποὺ θέλουν νὰ ἀποπέμψουν, καὶ ποὺ κανείς, κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ βλέπει ποτέ, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνες. Καὶ ὁ Ζώοζ, ὁ Ζώοζ τῆς, τὸ εἶχε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, αὐτὸ τὸ πρόσωπο τὸ σκοτώνει...

Τί φρίκη! Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ δωμάτιο τῆς φάνκε σὰν νὰ γυρίζῃ. Ἕνα πελώριο βαρέλι ἀνακάτευαν μέσα στὸ γυστό της στήθος, καὶ ὅλη της ἡ ὕπαρξη σὰ νὰ γανόταν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἐξωφρενικὸ κενό.

Ἐγκαταλειμένη... Ἤταν ἐγκαταλειμένη, ὅπως τόσες ἄλλες, σὰν τὴν κοιμισμένη μικροδία τῆς καπελλοῦς ποὺ φαμακώθηκε τὸν περασμένο μῆνα...

Μιὰ ἀόριστη τρέλλας τὴν συνεπῆσε ὁλόκληοτ. Μὰ ὄχι, αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο!... Ὅλα θὰ διοοθώνοναγ ἂν δὲν ἔβγαζε λέξη ἀπὸ τὸ στόμα της ἂν δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε. Ἂν δὲν νόκιζε νὰ τὸν δῇ, Σὲ λιγάκι ὁ Ζώοζ θὰ γίνῃ πάλι ὅπως ἦταν ποίν, λίγο σκεπτικός, λίγο ἀφοηημένος, μὰ πιστός, μὰ πάντα δικός της!..

Πρὸ πάντων, δὲν θἄπρεπε νὰ διαμαρτύρεται, ν' ἀγανακτῇ. Ὅταν ἀγαπᾶς, τὰ ὑφίστασαι ὅλα, ποοκειμένου νὰ γάσῃς αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾶς...

Ἔνας τοαλλὸς ἀνεμοστοόβιλος γόρεψε μέσα στὴ σκέψη της. Μιὰ ταινία ἀσύνδετη ξεδιπλωνόταγε μπρός της, ὅπου ὅμως ὑπόγγαγε κοείως εἰκόνες. ἀπὸ τὰ πεοασμένα: ἔβλεπε τὸν Ζώοζ νὰ τὴν σιωόνῃ, νὰ τὴν κοστάσῃ νὰ τῆς γαμογελάσῃ τὸ πρῶτο φιλί, τὸ πρῶτο δῶοο... Χθές... Ἀχάμη ἡθές... ν' αὐτὴν σὰν νὰ μὴ εἶγεν περάσει κάθλιος ὁ κιαοὸς ἀπὸ τότε· τώοα, ὅλα ἦταν, ὅτι σὰν τὴν πρώτη μέοα, μ' ἀκόμη γαυγάτοεα; μεγαλύτεοο τὸ πάθος της, μεγαλύτεοη ἡ εὐτυγία της, μεγαλύτεοη ἡ ζῆτῆς γι' αὐτόν.. Μὰ γιὰ τὸν Ζώοζ, γιὰ τὸν Ζώοζ ὁ δεσμὸς αὐτὸς ἔγει διακόσεει ἔξῃ μῆνες... Κι' αὐτὸ ἦταν πάοα πολὺ γιὰ ἕναν ἄντοα...

Ἡ Ὑβόννη δὲν ἔβγαζε μιλιά, τυοαννισμένη ἀπὸ μιὰν ἀνταοιασμένη ἀγωνία, ποὺ συνοστοεστε τὰ νεῦοα της. ξετοέλλαγνε τὴν ἀγαλίνωτη καοδιά της, ποὺ ἐτέμιζε μ' αἷμα κεγλαγιωτὸ τὸ σκοτισμένο μυαλό της, καὶ δὲν ἦταν ἄοινα νὰ βλέπῃ τίποτε ἄλλο μποός της, παρὰ μόνον τὸν θανατο. ἂν ἐκείνος ἔγουες. Ἀλλοίμονο! Ἡ Ὑβόννη σιωποῦσε βόγγοντας ἀπὸ τὸ ἔνστικτο τῆς γυναῖκας ποὺ γνωαῖ. σκλάβα καὶ θῦμα αἰώνιο... "Ὁμως αὐτὸς μιλοῦσε. Εἶγεν ἤδη κάνει τὸ πρῶτο ὄτμα, ποὺ ἦταν καὶ τὸ πιὸ δύσκολο Τώοα τίποτα πιὰ δὲν μποοοῦσε νὰ τὸν ἀναγαιστῆσῃ. Συνεπλήοωνε τὴν καταστοοσή. συντοίβοντας κάτω ἀπὸ τὸ σκοοῦνι τοῦ τὸ πλάσμα αὐτὸ ποὺ τὸ εἶγε οἰξει κατανῆς. Ὑβόννε δυνατὰ τὰ λόγια τοῦ ἀπογαιοεστιοιοῦ. Ἡ Ὑβόννη τὸν ἄκουγε. τὸ ἔνοιωθε πως δὲν θὰ τῆς ξαναγύοιζε ποτὲ πλέον: πως ἦταν ἤδη ἀοραβωνιασμένος. καὶ θὰ παντοεύτεγν ἐντὸς ὀλίγου! "Οτι δὲν θἄποεπε νὰ κάγῃ κανένα διάβημα. οὔτε νὰ τὸν ξαναδῇ. οὔτε νὰ τοῦ γράψῃ. οὔτε νὰ ποοσπαθήσῃ νὰ τὸν συγκινήσῃ μ' ὁποιοδήποτε τοόπον.

Ξεδίπλωνε ἐξ ὁλοκλήοου μπρός σ' αὐτὴ τὴν φοικεῶσα γυναῖκα. τὴν ὀοθοὴ ἀσυνειδησία τοῦ ἄντοα. τὴν κυνικὴ ἀγοόδοεια ποὺ φωλιάζει στὰ κατάβαθα τοῦ εἶναι καὶ τοῦ καλλίτεοου.

—Μὴ ξαναοθῆς σπίτι μου. Θὰ λείψω μεοικὲς μέοες. Θὰ πάγω στοὺς γονεῖς μου. Ἄμα γυοίσω ἀπὸ τὸ ταξίδι, θὰ σοῦ στείλω ὅ,τι ἔγεις ἀφίσει ἐδῶ πέσα. Σὲ δυὸ ἑβδομάδες τὸ πολύ..

Κι' ἐπειδὴ δὲν τὴν εἶγε βοηθήσει ποτέ. οἰκονομικῶς. δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς ποοσφέοῃ γοήματα. Ἔπειτα τῆς εἶπε μὲ μιὰ δῆθεν ἀδοότητα. κάμνοντας καὶ αὐτὸς τὴν ἴδια γκάσσα ποὺ κάνουν συχνὰ ὅλοι οἱ ἄντοες σ' αὐτὲς τῆς περιστάσεις:

—Ἄλλωστε. δὲν εἴμαστε ἔγθοοί... Θὰ διατηοήσω μιὰ καλὴ ἀνάμνηση ἀπὸ σένα...

Ἔξω φοενῶν πιὰ ἀπὸ τόσην εἰοωνεία. ἡ Ὑβόννη ἀνασήκωσε ἐπὶ τέλους ἀπάνω του τὰ ἀγοιεμμένα μάτια της. σὰν ἑνὸς χτυπημένου ζώου. καὶ τοῦπε σιγανά:

—Φύγε ἀπὸ ἐδῶ..

Τὸ κεφάλι της ἔτσεμε· μιὰ ὑπόκωση κοαυνὴ ἔπνιγε τὸν λάοιγγά της. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ σηκωθῇ. νὰ τὸν παοακολουθήσῃ κὰν μὲ τὸ δλέμμα τοις.

— *Ἄλλωστε, δὲν εἴμαστε ἐχθροί*

Ἐκείνος ἔβγυεε γωρὶς νὰ τὴν σιλήσῃ. Κι' ὅταν ἔπαυσε πια ν' ἀκούῃ τὰ βήματά τοις. ἐγλύστνσε ἀογὰ ἀπὸ τὴν καοέκλα. Τὰ μέτωπό τῆς γύπῆσε τὸ πάτωμα. καὶ ἔμεινε ἔτσι λιγοθυμισμένη...

Πόσπει νὰ πιστέψῃ κανείς. πῶς ὁ θάνατος εἶναι κάτι τοομεοό καὶ ὅτι κὰ ὁ πιὸ φοικτὸς πόνος εἶναι ἀνίκανος νὰ σκοτώσῃ; Γιατὶ ἡ Ὑβόννη ἔζοῦσε ἀκόμη.. Σὰν ὑπνοβάτης. γαμένη. κοιεσμένη. ἀπὸ τοομαγτικὲς νευοικὲς κοίσεις ποὺ τὴν ἄοιγαν σχεδὸν πεθαμένη πάνω στὸ κοεββάτι τῆς. Ὡστόσο. ζοῦσε! Ὅλα ἔοεσγαν θαοοεῖς. ἀπὸ μέσα της. καὶ ὅμως τῆς ἀπόμενε πάντοτε ἐκείνη ἡ μικοὴ πνοοῦλα μὲ τὴν ὁποία ἡ ζωὴ συνδέεται μ' ἕναν ὀογανισμό.

Ἐκύλησαν μέοες ποὺ φαίνοντουσαν γιὰ γοόνια. Ἀτέλειωτες. πένθιμες μέοες. γωοὶς ἀνακούφιση.. Μέοες ποὺ δὲν εἶγαν ἡ πόδοαδο. καὶ ποὺ τὸ ὠῶς τους. θἄλεγε κανεὶς πῶς ἦταν σκεπασμένο μ' ἕνα θαμπὸ μαγνάδι. Καὶ ὅμως πεονοῦσαν... Εἶγαν περάσει: ὀγτώ... ἔπειτα δεκαπέντε... ἔπειτα τριάντα...

Κι' ἕνα ποωῒνὸ ἡ Ὑβόννη συλλογίστηκε πῶς ὁ Ζώοζ εἶγε φύγει ποὸ δύο μῆνγν. καὶ ὅτι δὲν τῆς εἶγε στείλει ἀκόμη τὸ φτωχὸ πακέτο τῆς. μὲ τὰ σοῦγα τῆς. καὶ τὰ πράγματα τῆς τουαλέτας. Μήπως δὲν τῆς εἶγε πῆ: «Σὲ δυὸ ἑβδομάδες τὸ πολύ...»

Τότε τοῦ ἔγραψε λίγα λόγια σ' ἕνα δελτάριο. Χωρὶς καμμιὰν ἔκφραση τυφεοότητος. Ἁπλῶς καὶ μόνον γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὰ πράγματά τῆς.

Περίμενε καὶ πάλιν ἕνα μῆνα.

Μὴ ἔγοντας καμμιὰν ἀπάντηση. κατευθύνθηκε ἕνα δειλινὸ στὸ σπίτι τοῦ. Ἡ θυρωοὸς τὴν γνώοισε καὶ τὴν ὑποδέγθηκε μὲ τόσην συμπάθεια. ποὸς τῆς ἔκανε μεγάλην ἐντύπωση.

—Μήπως ὁ κύριος ἐπέστοεψε ἀπὸ τὸ ταξίδι; ρώτησε ἡ Ὑβόννη.

Ἡ θυρωοὸς τὴν κύτταξε μ' ἕνα ὕφος ἀποσβολωμένο:

—Καθυέντ μου κυρία... Μά.. Γιὰ ποιὸ ταξίδι μοῦ λέτε;

—Τὴν τελευταία φοοὰ ποὺ τὸν εἶδα, τῆς ἐξήγησε ἡ Ὑβόννη, ὁ κύριος ἑτοιμαζόταγε νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέοα...δὲν ξέοω γιὰ ποῦ καὶ ἀπὸ τότε. δὲν εἶγα εἰδήσεις του.

Ἡ Ὑβόννη. διατηοοῦσε τὴν ψυγοαιμία της. γωοὶς κ' ἡ ἴδια νὰ καταλαβαίνῃ πῶς τὸ κατόοθωνε αὐτό. Μὰ τὸ φέσσιμο τῆς θυρωοοῦ τὴν ἔκανε ν' ἀποοῆ. Φαινόταγνε τόσο. στενογωοημένη... Χωρὶς ἄλλο. δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τῆς ἀναγγείλῃ πῶς ὁ Ζώοζ ἦταν παντοεμένος.

Κύτταξε ποὸς τὴν σκάλα. ποὺ δὲν εἶγε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀνέβῃ. Εἶδε ἐκεῖ καθοὰ μιὰν ἀνάλαγση. εὐτυγισμένη γυναικεία σιλουέττα. ποὺ ἀνέβαινε γοήγοοα ποὸς τὸ τοίτο πάτωμα: ἦταν ἡ ἄλλη...

Τὸ σφίξιμο ποὺ ἔνοιωσε στὴν κοοδιὰ ἄογισε νὰ τῆς γίνεται ἀόοατο. Ἔποεπε νὰ φύγῃ. Τὰ μάτια της ξαναγύοισαν στὴν θυρωοό. Αὐτὴ ἐσκούπιζε μηγανικὰ τὴν ἄκοη τοῦ τοαπεζιοῦ της.

—Ὁ Κύοιος... Μὰ δὲν τὸ ξέοετε λοιπόν;

—Τί; ποᾶγμα τέλος πάντων; ἐφώναξε σγεδὸν ἡ Ὑβόννη.

—Πῶς ἔγει πεθάνει! Τί ἔγετε, κυρία!

Μ' ἕνα πήδημα ἡ θυρωοὸς βοέθηκε κοντὰ στὴν νέα γυναῖκα. καὶ τὴν δέγτηκε στὴν ἀγκαλιά της.

—Καθῆστε... Δὲν ἔκανα καλὰ νὰ σᾶ: τὸ πῶ ἔτσι ἐγκονικά... Θὰ σᾶς δώσω ἕνα κονιάκ...

—Ὀγι; εἶπε ξεψυγισμένα ἡ Ὑβόννη. "Ογι... ὀγυαιστῶ... Πέστε μου πιὸ πολὺ πῶς συνέβηκε αὐτό;

—Πῶς; πέθανε ὁ κύοκος: Ποιος ξέοει τί εἶγε ἐκείνη τὴν ἡμέοα στὸ μυαλό του αὐτὸς ποὺ εἶναι πάντα τόσο ποοσεκτικός...

Τὸν γνόπηπε ἕνα αὐτοκίνητο. "Οταν τὸν φέοανε ἐδῶ, εἶγε ἀκόμη τὴς αἰσθήσεις τοις. Λέγαμε πῶς θὰ τὴν γλύτωνε... Μὰ τὴν ἄλλη μέοα εἶγε πεθάνει.

—Πότε... Πότε ἔγινε αὐτό...

—Μά! Τὸ Σάββατο κλείνουν τοείς μῆνες ἀκοιβῶς.

Ἡ Ὑβόννη μεταῦ τῆς μέοες... Τὸ Σάββατο τοείς μῆνες! Ἀκοιβῶς τὴν ἡμέοα ποὺ τῆς ἔδωσε ἐκείνο τὸ φοικτὸ κούγτυμα. Ὥστε δὲν ποόσοῆκε νὰ τὸν γοοῆ ἄλλη;...

Ἡ Ὑβόννη σηκώνεται γλωοῆ. γωοὶ... Κὰ φέγνει βασανιστικά. φαστιασμένη. μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγγωίαση. Μὰ πάντεγγν. ἐγκάτγγγν ἡ πεταδολὴ ἔγινε μέσα της: ὁ Ζώοζ πέθανε! Δὲν τὴν ἐγγελοιοποίησε ἐνγωοίς τὸν λάοιγγά της. Δὲν πόοσεσε νὰ ζήσῃ μὲ τὴν ἄλλη γυναῖκα. δὲν πόλεσε νὰ τῆς δώσῃ τὸν πανίσγυοο θησαυοό τῆς ἀγάπης. τῆς γαλήνης. τοῦ ποωῒνοῦ πόθου. τὸ πόεμες καὶ γλυκὲς ὄοες κάτω ἀπὸ τὸ ὠῶς τῆς λάμπας τὰ βοάδυα...

Πέθανε! Αὐτὸ τοῦς γνώοισε μονάγα: Ὁ θάνατος!

Τώοα μποοεῖ νὰ τὸν κλάψῃ. νὰ τὸν συλλογίζεται μὲ μιὰν ἀγγὴ ἀνάμνηση. νὰ τὸν θυμᾶται μὲ τὴν πεγαμένη καοδιά τῆς. ποὺ δὲν εἶγε παύσει οὔτε στιγμὴ νὰ τὸν ἀγαπᾷ!...

ΖΑΝ ΛΕΜΠΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΟΛΟΥ ΤΟ ΚΟΣΜΟ

Ἡ Ντανιὲλ Παρόλα, μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες ἑρμηνεύτριες τοῦ μεγαλειώδους φίλμ «Τὸ Ι. F. Ι.», δὲν ἀπαντᾶ», πού ἐπραγματοποίησε τελ·υταίως ὁ διάσημος σκηνοθέτης τῆς «Οὔφα» Ἔριχ Πόμμερ.

Πρὸ ἡμερῶν συνελήφθη κι' ἐφυλακίσθη στὸ Παρίσι ἡ Μιρέλλα Λαφάρζ, μία διάσημες τυχοδιώκτρια καὶ κατάσκοπος, ἐπὶ κλοπῆ διαφ·ρων δημοσιων ἐγγράφων. Ἡ συλλεφθεῖσα εἶχε διαπράξει κατὰ καιρους σωρεία ἀπὸ ἀπάτες. μεταχειριζομένη τὸ ὄνομα μιᾶς διοσήτὸν δικηγόρο της κ. Ντελάτρ, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε ὕστερ' ἀπὸ δεινὴ ρητορικὴ συνηγορία νὰ τὴν... φυλακίσῃ ἕνα μόνον τετράμηνον!

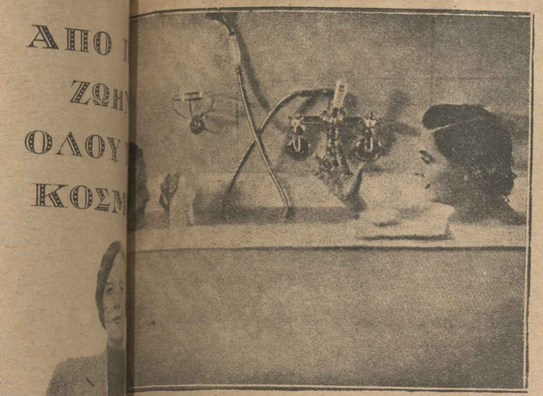

...ρὴ ἀπὸ τὸ νέο φίλμ τῆς Μπριγγίτε Χέλμι «Ἡ κόμησσα ...πο». Μέσα ἀπὸ τὸ μπάνιο διακρίνονται τὰ κομψὰ κε...ια τῆς Μπριγγίτε (ἀριστερὰ) καὶ τῆς συμπαικτρίας της Λούση Ἔγκλιτς.

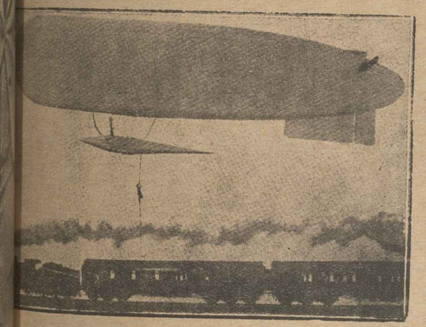

...κτικὸ θεαματικὸ ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνο ἀκροβατικὸ γύμνα...ρόκειται ν' ἀποτελέσῃ μέρος ἑνὸς ἀστυνομικοῦ φίλμ. Ὁ ...ντετέκτιβ κατεβαίνει μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς σχοινιοῦ ...ρος τοῦ πηδαλιουχουμένου ἔτανω σ' ἕνα τραῖνο, εὑρισκό...ν κινήσει καὶ ὅπου βρίσκεται ὁ ἐγκληματίας τὸν ὁποῖον καταδιώκει.

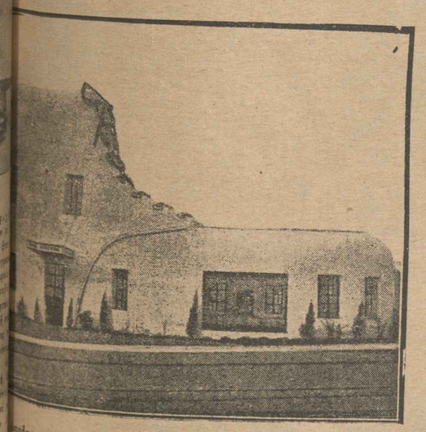

...ματοποιὸς στὸ Πόρτλαντ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν εἶχεν ...ση ἐμπνευση νὰ κτίσῃ τὸ ὑποδηματοποιεῖον του σὲ ...πουτσιοῦ, κάμνοντας ἔτσι μιὰν ἀνέξοδη ἀλλὰ καὶ πρω...τοφανῆ ρεκλάμα τοῦ... ἑαυτοῦ του!

Μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐκφραστικὴ ἀλλὰ καὶ... βλάμικη πόζα τῆς Λιλῆς Νταμιτά, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ μηνὸς στὴν Ἀμερική.

Τελευταίως συνελήφθη στὸ Λονδῖνον ἕνας μυστηριώδης ἄγγλος ἀξιωματικὸς καὶ ἐφυλακίσθη στὸ πανόφχιλον Φρούριον τῆς πόλεως, ποὺ χρησιμοποιεῖται σήμερα ὡς στρατιωτικὴ φυλακή. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τὸ ἔγκλημά του ἐκρατήθησαν μυστικά, μόνον δὲ ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω φωτογραφία ποὺ ἤτοι κατόπιν φωτοφεστιβὰλ, ἀπεκαλύφθη τὸ γεγονός. Ὁ φυλακισμένος φαίνεται τὴν ὥρα ποὺ κάνει περίπατο στὸν περίβολο τῆς φυλακῆς, φρουρούμενος ἀπ' ἕναν δεσμοφύλακα.

ΙΔΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΝΟΥΣΚΡΙΠΤΩΝ

'Η... τράπουλα διὰ μέσου τῶν αἰώνων

'Η ἱστορική σταδιοδρομία τῆς τράπουλας. — Πῶς διεθνοποιήθηκε. — 'Η μετατροπή τῶν ρηγῶν σέ...σοφούς καί σέ...πνεύματα. — Τραπουλόχαρτα...έπαναστατικά καί εἰρηνικά!

Ἐγράψαμεν κι' ἄλλοτε γιὰ τὰ τραπουλόχαρτα. Ὅλες ἡ ὑπάρχουσες ἱστορικὲς ἐνδείξεις φανερώνουν πῶς οἱ Ἄραβες, ποὺ ἐφεῦραν τοὺς ἀριθμοὺς μας, ἐφεῦραν καὶ τὰ τραπουλόχαρτα. Φυσικὰ ἂν γιὰ τὸ πρῶτο εἶναι ἄξιοι εὐγνωμοσύνης, γιὰ τὸ δεύτερο δὲν ξέρει κανεὶς ἂν δὲν ἀξίζουν τὸ παγκόσμιο ἀνάθεμα. Ὡστόσο ἂς μὴν εἴμαστε ὑποσοβολικοί. Ἡ δίψα τοῦ κέρδους εἶναι μιὰ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ἂν θέτε μιὰ ἀνθεώπινη ἰδιότης, ποὺ ὑπῆρχε κι' ἐκδηλωνόταν κατὰ γίλιους δυὸ τρόπους πολὺ πρὶν οἱ Σαρακηνοὶ ἀνακαλύψουν τὰ παιγνιόχαρτα. Καὶ θάταν ἄστεῖο νὰ ὑποστήσῃς κανένας, πῶς ἂν οἱ Ἄραβες δὲν εὗρισκαν αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ νὰ διασκεδάζουν στὴν ἀργὴ κι' ὕστερα γιὰ νὰ δοκιμάζουν τὴν τύχη των, οἱ ἄνθωποι θὰ κάθονταν ὧς σήμερα μὲ σταυρωμένα χέρια. Κι' ἀπόδειξη πῶς πολὺ χρησιμοποιηθοῦν τὰ χαρτιά, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἤξεραν ἕνα σωρὸ τυχερὰ παιγνίδια, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα τὸ πιὸ διαδεδομένο ἦταν οἱ κόβοι, τὰ τόσο περιφρονημένα σήμερα ζάρια. Ἂς ἀρίσωμε λοιπὸν κατὰ μέρος τὴν κριτικὴ κι' ἂς δοῦμε πῶς διεδόθησαν τόσο πλατειὰ στὴν Εὐρώπη τὰ τραπουλόχαρτα καὶ ποιές.. κρίσιμες καμπὲς πέρασαν στὴν ἱστορικὴ σταδιοδρομία των.

Τὰ τραπουλόχαρτα εἰσήχθησαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρώπη τὸ 1379. Ἡ ἰταλικὴ πόλις Βιτέρβα διεκδικεῖ τὴν τιμὴ τῆς πολιτογραφήσεώς των στὴν ψηφιαὶ μας ἤπειρο. Ἀπὸ κεῖ δὲν ἄργησαν νὰ διαδοθοῦν στὴν Γαλλία, ὅπου πολὺ σύντομα ἔγιναν... τῆς μόδας. Ὡστόσο ἡ δυσκολία τῆς κατασκευῆς των ἀποτελοῦσε ἕνα τοβαρώτατο ἐμπόδιο στὴν εὐρύτερη διάδοσή των. Ἡ τράπουλες ἦταν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πολὺ σπάνιες καὶ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ κυκλοφοροῦν παρὰ μόνο μεταξὺ τῶν εὐπόρων κοινωνικῶν τάξεων. Ἦταν πανάκριβες. Ὅπως σήμερα λογαριάζομε τὸ σπίτι, ποὺ ἔχει ραδιόφωνο ἢ καλοριφέρ, ἔτσι λογαριάζαν τότε καὶ τὸ εὐτυχισμένο σπίτι, ποὺ εἶχε μιά... τράπουλα! Μὲ τὴν ἀνακάλυψη ὅμως τῆς ξυλογραφίας, ἡ κατασκευὴ τῶν χαρτιῶν ἔγινε εὐχερέστερη. Ἡ Γερμανία, ποὺ πρωτοστάτησε ὡς γνωστὸν στὴν τυπογραφικὴ καὶ στὴν λιθογραφία, ἀνέλαβε καὶ τὴν πληθωρικὴ κατασκευὴ τῶν χαρτιῶν καὶ σὲ λίγο τὰ πολυτιμότερα αὐτὰ ἔνγραφα καρτονάκια ἔγιναν ποσοτιά σ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ σύντομη ὡστόσο περιγραφή, ποὺ κάναμε, δὲν δικαιολογεῖ καθόλου τοὺς ναοκτηρισμούς, ποὺ δώσαμε στὴν ἀρχή. Εἴπαμε, πὼς ἡ ἱστορικὴ σταδιοδρομία τῆς τράπουλας εἶχε πολλὲς κρίσιμες καμπές. Ἐλλοιπὸν δὲν πρέπει καὶ κανμιὰ φαντασκὴν ὑπερβολή. Πράγματι ἡ τράπουλα πέρασε κι' αὐτὴ τὴν 'Οδύσσειά της. Γιατί ὧς τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα, ἡ στερεότυπες σήμερα φιγοῦρες τοῦ σήμερα, τῆς ντάμας καὶ τοῦ βαλὲ ἦταν ἀδύνατο νὰ σταθεροποιηθοῦν. Σὲ κάθε τόπο οἱ σηνάδες ἔπρεπε νὰ παριστάνουν ὡρισμένους ἱστορικοὺς τύπους. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ντάμα καὶ οἱ βαλέδες. Κάθε τόπος εἶχε τὶς προτιμήσεις του κι' ἡ ἀλλαλὲς τράπουλες διέφεραν ἀπὸ τῆς ἰταλινὲς ἢ ἰταλικὲς ἀπὸ τὶς γερμανικὲς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἡ κάθε χώρα φιλοδοξοῦσε νὰ ἀποθανατίζῃ πάνω στὰ χαρτιά τοὺς δικούς της ἐθνικοὺς ἥρωες καὶ τὴς δικές τη- ἡ- ωοῖδες. Ἂν σήμερα δηλαδὴ μπορεῖν σ' ἕνα ὁπερωκεάνειο νὰ παίξουν πόκερ ὀκτὼ ἄνθρωποι διαφόρων ἐθνικοτήτων, πολὺ ἀπὸ τὴν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ τὰ χαρτιὰ δὲν εἶχαν τὸν ἐνιαῖο διεθνῆ τύπο, ποὺ ἔχουν σήμερα. Ὁ Ἄγγλος δὲν ἤξερε ἂν ὁ Καλουμάγνος ἦταν σήμερα ἢ βαλὲς κι' ὁ Ἰταλὸς δὲν ἤξερε ἂν ὁ Ἀρμένιος, ποὺ δὲν φοροῦσε ἄλλωστε στέμμα, εἶχε τὴν θέση του μέσα στὴν τράπουλα. Τέλος τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα καθιερώθηκε ὁ ἐνιαῖος τύπος τῆς τράπουλας μὲ τὴς... ἀνώνυμες φιγοῦρες. Μὲ φιγοῦρες ἐκτὸς τύπου καὶ γρόνου, κρινὲς γιὰ ὅλους τοὺς χαρτοπαίκτες, ἀδιακρίτως γεωγραφικοῦ πλάτους. Ὁ δέκατος ἕβδομος λοιπὸν αἰὼν εἶναι ὁ αἰὼν τῆς διεθνοποιήσεως τῆς τράπουλας.

Ἀλλὰ καὶ πάλι τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ποὺ ἀναφέραμε, δὲν δικαιολογοῦν τὴν Ὀδύσσεια, γιὰ τὴν ὁποία κάναμε λόγο. Ἡ περιπέτειες τῆς τράπουλας ἀρχίζουν μὲ τὴν πτώση τῶν πρώτων μοναρχιῶν καὶ εἰδικώτερα μὲ τὴν γαλλικὴ ἐπανάσταση. Ἡ πάντα, δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ οὔτε τῆς τράπουλας τὴν χαθεστωτικὴ τάξη. Ἦταν φανερὸ πὼς ἔπρεπε νὰ γίνῃ μιὰ σοβαρὴ ἀναρούθμιση. Ἡ φαντασία δὲν ἐπανάσταση. Κι' ἔτσι οἱ σηνάδες (βασιλεῖς) ἀφεστᾶς καὶ οἱ βαλέδες εἰς... σοφοί, ποὺ ἀντικατέστησαν τοὺς βαλέδες. ἦταν ὁ Μούκιος Σκαβόλας (μπαστοῦνι), ὁ Δέκιος (σπαθί), ὁ Ὀβίδιος (καρρό) καὶ ὁ Ἀννίβας (κούπα). Ἀξιοσημείωτο πὼς ἡ προσωπογράφησις τῶν ἡρωικῶν αὐτῶν καὶ φαντασικῶν τύπων ἀνατεθῆ στὸν περίφημο ζωγράφο Ἀπελλῆ, ἀνατικώτατον ἐπαναστάτη.

Ποῖν ὅμως συνηθίσει ὁ κόσμος καὶ καλὰ τὰ νέα τραπουλόχαρτα, ἔνας τύπος ὁ Σαὶν Σιμὼν Βαλαντοῦά, πῆρε τὸν γρόνο τῆς δημοκρατίας δίπλωμα ἐφευρέσεως γιὰ μιὰ καινούγια εἰκονογραφία τῆς τράπουλας. Αὐτὸς ἀντικατέστησε τὶς σηνάδες μὲ.. πνεύματα. Τὴς τρεῖς μὲ.. ἐλευθερίες καὶ τοὺς βαλέδες μὲ ἰσότητες. Ὑπῆρχαν δηλαδὴ τὸ πνεῦμα κούπα, ἡ ἐλευθερία σπαθί, ἡ ἰσότης τοῦνι κ.λ.π. Βέβαια ὅλα αὐτὰ εἶχαν μιὰ δεύτερη σημασία. Τὸ πνεῦμα ἦταν κούπα, ἦταν τὸ πνεῦμα τῆς πολέμου, τὸ πνεῦμα σπαθὶ τῆς ἐλευθερίας (αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ φανῇ περίεργο, γιατὶ γαλλικὰ δὲν ὑπάρχει «σπαθὶ» ἀλλὰ μόνο λέ), τὸ πνεῦμα καρρὸ τοῦ ἐμπορίου καὶ τὸ πνεῦμα μπαστοῦνι τῆς τέχνης. Ἡ ἐλπίδες πάλι ἦταν: Ἡ ἐλευθερία κούπα, ἡ θρησκεία, ἡ ἐλευθερία σπαθὶ τοῦ τύπου, μπαστοῦνι καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐπαγγέλματος, καρρό. Ἡ ἰσότητες, τέλος, ἦσαν: Ἡ ἰσότης τοῦ πλούσιου κοντος (κούπα), τῶν δικαιωμάτων (σπαθί) τῶν τάξεων (μπαστοῦνι) καὶ τῶν γρόνων (καρρό). Τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς ἐπιφανοῦ εἰκονογραφήσεως τῶν τραπουλόχαρτων μιμήθηκαν σὲ πολλὰ μέρη, ἀκόμα καὶ στὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι, κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλλ. ἀνεξαρτησίας ἐκυκλοφόρησαν τὰ πουλόχαρτα, τυπωμένα στὴν Ὀβγγρία, τὰ ὁποῖα φέρονεα τὴς εἰκόνες τῶν ἐπιστημόνων καὶ ἡρώων τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἄλλες γεγονοτικὲς ἀναστάσεις, ὅπως φαίνονται στὴν εἰκόνα τῶν δημοσιεύουμε.

Ὅταν ὅμως ἦρθε ὁ Ναπολέων στὴ πρωτεύουσα, ἡ συμβολικὲς παραστάσεις τῶν τραπουλόχαρτων τοῦ Βαλαντοῦά ἐπῆγαν περίπατο. Ὁ ἡρωϊκὸς πολέων, προβίδοντας τὴς ἀγὲς τῆς ἐπαναστάσεως γιὰ νὰ γίνῃ ὅπατος καὶ τέλος αὐτοκράτωρ, κατήργησε καὶ τὰ ἐπαναστατικὰ τραπουλόχαρτα κι' εἰσήγαγε νέα μοντέλα φιγοῦρες. Ὁ κόσμος ἀρτίως πιὰ τὰ ἀποδέχτηκε, καὶ νὰ νοσταλγῇ τὸ παλαιὸ καθεστώς. Ἡ τράπουλα ἦταν φανερὸ πὼς ἔπρεπε νὰ τύγῃ κάποιας... ἀσυλίας. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παρακολουθῇ ὅπαν πρὸς ὅπαν τὸ τόσο συγνὲς ἀλλωστε διακυμάνσεις τῆς πολιτικῆς ζωῆς. Κι' ἐπὶ τέλους, ἦταν ἡ παλιὰ παράδοση, ποὺ ἔπρεπε νὰ μείνῃ βαστή. Προτιμότερο νὰ τὴν ἀντικαταστήσαν ὁλότελα, παρὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ θε φορὰ ν' ἀλλάξῃ κι' αὐτή... ἀσυνόδευτα παρακολουθώντας τὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ ρεύματα τοῦ καιροῦ. Κι' ἔτσι τὰ τραπουλόχαρτα ξαναγόρεσε σὲ πολὺ καλὸ τῆς. καὶ ξαναπῆρε τὸν ἐνιαῖο διεθνῆ τύπο τῆς. Αὐτὸν τὸν ἴδιο τύπο διατηρεῖ ἀκόμα καὶ σήμερα. Οἱ θρόνοι τῆς Εὐρώπης ἐπαρουσιάσθηκαν, μὰ ὁ θρόνος τοῦ Ρίγκα τῆς τράπουλας μένει ἀκλόνητος. Κανεὶς δὲν τὸν σκέφθηκε, σὲ μιὰν ἐποχὴ πλήρους ἀναστατικοποιήσεως, νὰ καταργήσῃ τὴν ἀνωτερότητά τῶν.. ρηγάδων. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἀπὸ τοὺς ἀποκαλοῦν... παπάδες. Εἶναι ἀλήθεια ὅμως ἂν τοὺς ἀποκαλοῦν ἔτσι ἀπὸ μιὰ ἀθεολογικὴ ἀδιαλλαξία κι' ὄχι ἀπὸ μιὰ ἀγνθεια, ποὺ διατηρήθηκε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ γαλλικὴ ἐπανάσταση ἀντικατέστησε τοὺς ρηγάδες τῆς τράπουλας μὲ τοὺς ρηγάδες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης. Τὸ ἐνδέγεται νὰ τοὺς ἀποκαλοῦν παπάδες, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς τράπουλας ἔχουν ἀπαραιτήτως... γένεια, πρᾶγμα ποὺ ἀρμόζει καὶ τὸ πιὸ πιθανόν.

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ τραπουλόχαρτα, φέροντα τὴς εἰκόνες ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Σήμερα βρίσκονται στὸ Μουσεῖο τῆς Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας.

Σουζὲτ Μαΐς

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ—γιὰ ν' ἀρχίσωμε ὅπως στὰ παραμύθια—ἦταν ἕνα μικρὸ ἀταστο κοριτσάκι, χαριτωμενο καὶ πάντα γελαστό, ποὺ ἡ μονὴ του ἐπιθυμία ἦταν νὰ γίνῃ... ἠθοποιός του θεάτρου. Κι' ὅσο τὸ ὄμορφο αὐτὸ κοριτσάκι μεγάλωνε, τόσο καὶ ἡ ἐπιθυμία του γίνοταν μεγαλυτερη. Κι' ἐνῷ ὅλα τ' ἄλλα συνομηλίκά του παιδιὰ κυνηγοῦσαν τὴς πιὸ ἐξωφρενικὲς ἐρωτικὲς κατακτήσεις, αὐτὸ ἐπέμενε νὰ κυνηγᾷ τὴν κατάκτηση τοῦ... θεάτρου.

Ὁ πατέρας της ὡστόσο μὴ θέλοντας νὰ ἐνδώσῃ στὴς μεγάλες φιλοδοξίες τῆς κόρης του τὴν ἐστειλε νὰ σπουδάσῃ στὴ Σορβόννη, μόλις τελείωσε τὴς γυμνασιακές της σπουδές.

Ἀλλὰ ὅταν τὸ δαιμόνιο ὑπάρχει μέσα στὴν ψυχὴ ἑνὸς καλλιτέχνου, τίποτε δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

Ἡ Σουζὲτ Μαΐς τὴν ἡμέρα ἀκολουθοῦσε τὰ μαθήματά της στὴν Σορβόννη καὶ τὴν νύχτα ἐπαιρνε ἰδιαίτερα μαθήματα δραματικῆς ἀπὸ τὴν διάσημον ἠθοποιὸν Ντενὶς ντ' Ἰνές.

Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαθήματα τὴν εἶδε ἡ γνωστὴ γαλλὶς ἠθοποιὸς Πωλὲτ Πάξ κ' ἔμεινε καταπλήκτη μὲ τὸ ταλέντο της. Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀρχίζει ἡ καριέρα τῆς μακρυνῆς Σουζὲτ Μαΐς.

Ἡ Πωλὲτ Πὰξ τὴν παίρνει μαζί της στὰς Βρυξέλλας, ὅπου τὴς ἐμπιστεύεται ἕναν ἀπὸ τοὺς δυσκολώτερους ρόλους στὸ περίφημο θεατρικὸ ἔργο τοῦ Πιραντέλλο : «Ὅπως πρίν, καλύτερα ἀπὸ πρίν». Ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία της, τὴς ἐμπιστεύεται ἄλλον ρόλο στὸ ἔργο «Ἀγοράστρια», ὅπου παίζει μαζὶ μὲ τὴν γαλλίδα σᾶς Σιμὼν Σιμόν. Ἐπὶ τρία χρόνια ἡ Σουζὲτ Μαΐς ὑποδύεται στὸ θέατρο τοὺς δυσκολώτερους ρόλους ποὺ τὴς ἀναθέτει ἡ προστάτις τῆς Πωλέτα. Παίζει στὰ ἔργα «Ἐμφρίδα», «Σχολὴ Γυναικῶν», «Ἰκράντ Ὀτέλο», «Ὁ γυμνὸς ἄνθρωπος», «Ἡ κακιὰ γυναίκα», ἀκόμη καὶ στὴς «Σοφὲς Γυναῖκες», τὴν περίφημη κωμῳδία τοῦ Μολιέρου.

Ἡ Σουζὲτ Μαΐς μετεπήδησε στὸν κινηματογράφο μόλις ἐδῶ κι' ἑνάμιση χρόνο. Τὸ γεγονὸς τὴς τὸ ἔκαμε στὴν δουδὴ ταινία «Ζὰν νὲ λὰ Λύν», ὅπου δοκίμασαν τὴν φωτογένειά της.

Ἡ φωτογένειά της φυσικὰ τοὺς θάμπωσε, καὶ ἔκτοτε τὴς ἀνετέθησαν οἱ ρόλοι κατὰ δεκάδας. Τὰ κυριώτερα φίλμ τῆς, ὅπου θριάμβευσε ἦταν ὁ «Ἔρως ἀλ' Ἀμεριχαίν», ὅπου ἔπαιξε μαζὶ μὲ τὸν Νοέλ-Νοὲλ, οἱ «Ἀντίπαλοι τοῦ σπίβου», μὲ τὸν Πρεζὰν καὶ «Τὸ μαρτύριο τοῦ πάχους», μὲ τὸν Ἀντρὲ Μπέρλεύ. Τελευταῖα γίγνισε καὶ τὴν περίφημη κωμῳδία «Ἂς εἶμαστε σοβαροὶ» μὲ τὸν Σίρελ καὶ τὸν Ἀρμὰν Μπεγνάρ.

Ἡ Σουζὲτ Μαΐς εἶναι ἡ μόνη γαλλὶς στὰρ ποὺ μιλεῖ γιὰ τὸ μέλλον τῆς μὲ πρωτοφανῆ αὐτοπεποίθηση :

—Ἀουλεύω ὑπερβολικὰ καὶ κουράζομαι. Ἔχω λοιπὸν στὴν ἀπαίτηση ἀπὸ τὸν ἐχυτό μου νὰ παρουσιάζω κάτι τὸ ἀπολύτως ἄρτιο. Τοὺς τέσσερις τελευταίους μῆνες ἔχω τσακισθῆ στὴν δουλειά. Μεταξὺ δὲ ὅλων τῶν ἀσχολιῶν μου ἔχω τὴν κακὴ—ἂς τὴν ὀνομάσω ἔτσι—μανία νὰ θέλω νὰ τὰ προφταίνω ὅλα. Προσκαλῶ νὰ τελειοποιηθῶ στὸν χορὸ καὶ συγχρόνως παίρνω μαθήματα φωνητικῆς μουσικῆς. Θυσιάζω κ' αὐτὲς τὴς λιγοστὲς ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς μου στὴν μόρφωσή μου.

Ἡ Σουζὲτ Μαΐς δὲν λέει καμμιὰν ὑπερβολή. Εἶναι τέρας... ἐργατικότητος. Δὲν βαδίζει τυφλὰ καὶ στὴν τύχη. Εἶναι θετικὴ καὶ ξέρει τὸ ὁ καθένας εἶναι δημιουργὸς τοῦ ἐαυτοῦ του.

Τελευταία μιὰ μεγάλη κινηματογραφικὴ ἑταιρία—τῆς ὁποίας δὲν θέλει νὰ μᾶς κάνῃ γνωστὸ τὸ ὄνομά της—τὴν ἀγκάλιαζε γιὰ μιὰ ταινία ποὺ πρόκειται νὰ προξενήσῃ μεγάλη αἴσθηση. Σ' αὐτὴ τὴν ταινία ἡ Σουζὲτ Μαΐς, ὅπως λέει, θὰ δημιουργήσῃ μιὰν ἄλλη Ὄυγτρα... Γιατὶ ἄραγε αὐτὴ ἡ προτίμησις στὴν περίφημη τσεχοσλοβάκα στάρ ; Ἐπιμένει νὰ μὴ μᾶς τὸ λέῃ.

Ἡ Σουζὲτ Μαΐς, ἐπιτυγχάνει σ' ὁποιοδήποτε ρόλο τῆς δώσουν. Δὲν ἔχει προτιμήσεις οὔτε κάνει διάκριση εὐθύμου, δραματικοῦ ἢ κωμικοῦ ρόλου.

Ἡ Σουζὲτ Μαΐς, ὅπως ἐμφανίζεται σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ σπίβου»

—«Ἀγαπῶ τὴν ζωὴ ἀπὸ ὅλες τὴς τὴς πλευρὲς καὶ νοιώθω τὸν ἐαυτό μου ἱκανὸ νὰ τὴν ξαναζωντανεύω ἀπὸ σκηνῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν σφυνὴ μὲ τὸν ἴδιο φυσικὸ καὶ ἁπλὸ τρόπο καὶ δίχως τὴν παραμικρὴ προσπάθεια».

Πραγματι ἡ Σουζὲτ ἐχει δημιουργήσει ὑπέροχους ρόλους τοσο σὲ κωμωδιες ὅσο καὶ σὲ δραματικὰ ἔργα.

Εἶναι ἕνα ταλεντο ποὺ δὲν κάνει καμμιὰ διάκριση προκειμενου γιὰ τέχνη. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ χαμογελᾶ, κλαίει. Ὅ,τι ὑποδύεται, φροντίζει νὰ τὸ νοιώθῃ πρῶτα αὐτὴ καλὰ κι ὕστερα νὰ τὸ ἐξωτερικευσῃ... Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα χαρακτηριστικὰ τῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοσυγκρασίας της.

Ἡ Σουζὲτ Μαΐς εἶναι κατάξανθη. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομά της ἔχει πάρει ὅλη τὴν σιμαρένια χλωμάδα τῶν μεσημεριῶν τοῦ Μαΐου.

Κάποιε κάποιος τὴν ρώτησε ἂν πῆρε αὐτὸ τὸνομα ἐξ αἰτίας τῶν ὁλοξάνθων μαλλιῶν τῆς ἢ ἂν ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός της... ἔδαψε ξανθὰ τὰ μαλλιά της.

Στὸν κακόλογο καλαμπουριστὴ τῆς ἡ Σουζὲτ Μαΐς ἀπήντησε.

—Οὔτε τὸ ἕνα ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ ἄλλο συμβαίνει. Γιατὶ ὅποια σχέση μπορεῖν νὰ ἔχουν τὰ μαλλιά μου μὲ τὰ... μυαλά μου, τὴν ἴδια σχέση ἔχει καὶ τὸ χρῶμα των μὲ τὸνομα μου.

Ἡ Σουζὲτ Μαΐς θεωρεῖται σήμερα ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ἀνατελλοντα [illegible] γαλλικοῦ κινηματογράφου. Καὶ εἶναι μόνο ἑνάμιση χρόνος ποὺ φάνηκε στὸ στερέωμα....

= ▫ =

Μικρὰ μυστικὰ

ἀπ' τὸν κινηματογράφο

= Ἡ Λύζ ντὲ Πούτζι, ποὺ πέθανε πέρσι στὴν Ἀμερικὴ εἶχε... πράσινα μάτια !

= Μερικὰ ἀναστήματα ἀγαπημένων σας ἀστέρων: Βίβιαν Γκίμπσον, 1μ. 66. Ζὰν Βέμπερ 1μ. 74, Ρολλὰν Τουταίν, 1μ. 73.

= Ἡ διεύθυνσις τῆς μεγάλης κινηματογραφικῆς ἑταιρίας «Παραμάουντ» εἶναι : RUE DES RESERVOIRS, 7. SAINT—MAURICE (SEINE).

= Ἰδοὺ καὶ μερικά... ἰλιγγιώδη ποσὰ ποὺ κερδίζουν ἐτησίως οἱ πιὸ διάσημοι ἀστέρες : Ὁ Ἀγοὺ Γκαρρᾶ, εἰσπράττει ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα. Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ δύο ἑκατομμύρια. Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ, διακόσιες χιλιάδες δολλάρια ἐτησίως !

= Γυρίζεται στὴν Μόσχα ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο σκηνοθέτη τοῦ κόσμου Ἀϊζενστάϊν ἡ ταινία «Ἐγκλιματίσεις», τῆς ὁποίας ἡ ὑπόθεσις εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ περίφημο ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Γκόρκυ.

= Ὁ Ζωρὺ Μίλτον ἑτοιμάζει ἕνα νέο φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Ἕνας γυμνὸς ἄνθρωπος». Συμπράττουν καὶ ἡ Λίλυ Γκωμπὲρ, ὁ Ἄντρε Νόξ καὶ ὁ Ἀουσὲρ Καλλαμάν.

= Ὁ Ζὰν Μυρὰ ἑτοιμάζει ἕνα νέο φίλμ, ὅπου θὰ ἔχῃ συμπαίκτριά του πάλιν τὴν γοητευτικὴ Καίτε φὸν Νάγκυ.

= Οἱ «Ξύλινοι Σταυροὶ» τοῦ Ντορσὲ ἀπηγορεύθησαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία στὴν Βουδαπέστη.

= Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ γυρίζει τώρα στὸ Χόλλυγουντ ἕνα νέο φίλμ, γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Παραμάουντ», μὲ τὸν τίτλο «Μιὰ ἱστορία γιὰ νὰ κοιμηθῆτε..»

= Ἡ Σοῦζυ Βερνὸν ἀγανέωσε τὸ συμβόλαιό της μὲ τὴν «Παραμάουντ».

= Ὁ Νικόλλας Φαϊρμπάνκς ἔφυγε γιὰ τὴν Ἑλβετία ὅπου ἤρχισαν νὰ τὰ.. χαλεριὰ ἀπὸ.

= Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο γυρίζει ὕστερα ἀπὸ τὴν «Χρηστίνα», ἕνα νέο φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Ἥλιος τοῦ Σαὶντ-Μόριτς».

= Ἡ διεύθυνσις τῆς Δωροθέας Οὐίκς, τῆς γνωστῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ φίλμ «Παρθένες μὲ στολή» εἶναι : DOROTHEA WIECK C/O. CARL FROLICH, FRIEDERICHS - TRASSE, 37. BERLIN.

= Ἡ τουρκικὴ κινηματογραφικὴ ἑταιρία Ἰπεκτσὶ Φίλμ, γυρίζει κατ' αὐτὰς μιὰ χαριτωμένη ὀπερέττα, τῆς ὁποίας ὁ τίτλος κρατεῖται μυστικός. Στὴν ταινία αὐτή, τῆς ὁποίας τὰ ἐξωτερικὰ ἔχουν γυρισθῆ στὰ μαγευτικώτερα τοπεῖα τῶν Πριγκηπονήσων καὶ τοῦ Βοσπόρου, πρωταγωνιστεῖ ὁ νέος τοῦρκος κωμικὸς Βασφὴ Ριζὰ βέης.

ΘΕΟΦΑΝΩ

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Οἱ ὁπαδοὶ τῆς λαϊκῆς φατρίας τῶν Πρασίνων κατορθώνουν, ὕστερ' ἀπὸ σειρὰν μηχανορραφιῶν, καὶ ἀφοῦ δολοφόνησαν τὸν αὐτοκράτορα Πορφυρογέννητον, ν' ἀνεβάσουν στὸν θρόνο τοῦ Βυζαντίου τὴν Ἀναστασία, ἕνα φτωχοκόριτσο ποὺ τὸ παρουσίασαν ὡς ἀπόγονην τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἡ Ἀναστασία μετονομασθεῖσα σὲ Θεοφανὼ παντρεύεται τὸν κληρονόμο τοῦ θρόνου Ρωμανό. Ὡστόσο εἶναι τόσο τρελλὰ ἐρωτευμένη νὲ τὸν νεκρὸ ἐκούϊτο Λαυρέντιο, ποὺ μιὰ μέρα ἐγκαταλείπει τὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο πρὸς χάριν του, παίρνοντα- μαζί της καὶ τὴν γρηὰ προστατιδά της Ὑπατία. Ὁ ἐκούϊτος Λαυρέντιος παίρνει μιὰ μέρα μιὰ μυστηριώδη πρόσκληση. Μετημφιεσμένος σὲ καλόγηρο πηγαίνει ἀνύποπτος στὸμέρος ποὺ τοῦ ὥρισαν, τὸ καταφύγιο τῆς Θεοφανοῦς.)

21 (Ἡ συνέχεια)

—Μιὰ στιγμὴ αὐθέντη μου!.. εἶπε ἡ Ὑπατία στὸν Λαυρέντιο, δίχω- ὅμως νὰ θγάλῃ οὔτε τὸ ράσο της οὔτε τὰ ψεύτικά της γένεια, καὶ μὲ τὴν ἴδια πάντα παραλλαγμένη φωνή.

Ὅταν θρέθηκε μόνος στὸ μικρὸ δωματάκι ὅπου ἔμενεν ἡ Θεοφανώ, ὁ Λαυρέντιος ἐξακολουθώντας νὰ φοῦ πάντα τὸ ράσο του, ξεγύμνωσε τὸ σπαθί του καὶ περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνο. Δὲν τὸν ἄφισαν νὰ περμένῃ πολύ, γιατὶ σὲ λίγο ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα μιὰ νέα κοπέλλα. Ἴσως στὸ μούγροιμα τοῦ δειλινοῦ, ἴσως γιατὶ ἡ κοπέλλα εἶχε σκιμμένο τὸ κεφάλι της, ὁ Λαυρέντιος δὲν μπόρεσε νὰ τὴν δῇ κατὰ πρόσωπο. Τινάγθηκε ὅμως ἔαφνικὰ ὅταν ἐκείνη τοῦ εἶπε :

—Καταδέξου αὐθέντη μου νὰ καθήσῃς ! Ἡ φωνὴ αὐτή, ἡ ταπεινὴ καὶ ἥσυχη δὲν εἶχε θέβαια τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τῆς φωνὲς τῶν κυράδων ποὺ ἦταν συνηθισμένο τὸ παλληκάρι ν' ἀκούῃ στὰ Ἀνάκτορα. Εἶχε ὅμως κάτι καταπληκτικὰ ὅμοιο, μὲ κάποια φωνή... κάποια φωνή...

—Ποιὰ εἶσαι καὶ τί θέλεις ἀπὸ μένα ; ρώτησε ὁ Λαυρέντιος τὴν ἄγνωστη νέα γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως κάπως τρομαγμένος.

—Ἐγώ ; ... εἶπε μ' ἀπλότητα κι' ἀφέλεια ἡ κοπέλλα, σὰν νὰ ἀποροῦσε καὶ ἡ ἴδια γιὰ τὴν ἐρώτηση. Πλησίασε τὸ παράθυρο καὶ μόνο τότε σήκωσε σιγὰ-σιγὰ τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ κυττάξῃ κατάμα τὸν νέο.

Ἡ κατάσληψη τοῦ παλληκαριοῦ ἦταν τέτοια, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ συγκεντρώσῃ δλες του τῆς δυνάμεις γιὰ νὰ συγκρατηθῇ. Καὶ γαὶ μὲν, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ κλίν, πὼς ἡ σεπτὴ Αὐγούστα θὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ κατέβῃ τόσο χαμηλὰ καὶ νὰ καταδεχτῇ νὰ τὸν προσκαλέσῃ μέσα σ' ἐκείνη τὴ χαμοκέλλα ὁποιοδήποτε ὅμως μιὰ τέτοια καταπληκτικὴ ὁμοιότης στὰ κύρια τουλάχιστον χαρακτηριστικὰ, ἦταν τόσο πρωτοφανής, ὥστε ὁ νέος τἀχασε. Κάθησε μηγανικὰ σὰν νὰ μὴν ἤξερε καλὰ-καλὰ οὔτε ὁ ἴδιος τὸ τί ἔκανε.

— Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως ποιὰ εἶμαι αὐθέντη μου : Μιὰ ἀρκουδιάρισσα στὸν Ἱπτόδρομο.

—Κι' ἀπὸ πότε ἡ ἀρκουδιάρισσες τοῦ Ἱπποδρόμου καλοῦν τοὺς παλατιανοὺς στὶς χαμοκέλλες τους ; εἶπε προσπαθώντας νὰ προσδώσῃ ὅση περισσότερην αὐστηρότητα μποροῦσε στὴ φωνή του.

—Ἀπὸ ἀρκουδιάρισσα σὲ ἀρκουδιάρισσα, αὐθέντη μου, ὑπάρχει βέβαια διαφορά... ξαναγελᾶπε ἐκείνη μὲ κάποιο χαμόγελο.

Σώπασε λίγο, μὰ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔπειτα ;

—Ἐξ ἄλλου, ἂν πιστέψῃ κανεὶς τὴς κακὲς γλῶσσες, ἀρκουδιάρισσα χορηάτισε στὰ μικρά της χρόνια καὶ ἡ Σεπτή μας Αὐγούστα !

—Μὴ ὅλασφημῆς τὰ ἱερὰ καὶ σεπτά, ταπεινή !... τὴν ἀποτῆρε ἐκεῖνος, προσπαθώντας νὰ φανῇ ὅσο τὸ δυνατὸ, πὸ θυμωμένος.

—Μὰ οὔτε κι' ἐγώ, μάρτυς μου ὁ Θεός, οὔτε κι' ἐγὼ μπόρεσα ποτέ μου νὰ πιστέψω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα· ἂν θὰ εἶχε συμβῇ αὐτὸ, θὰ τὸ θυμώμουνα μιὰ καὶ ἀπὸ παιδὶ ἐγὼ χορεύω τὴς ἀρκοῦδες. Ἐξ ἄλλου εἴμαστε καὶ συνομήλικες...

—Μὴν κάνῃς ἀνόσιες συγκρίσεις, κόρη !.... τῆς ἔκοψε πάλι τὸν λόγο ἐκεῖνος..

Σὰν νὰ εἶχε ξεχαστῆ, ἡ κοπέλλα ἔκανε ν'ἀπλώσῃ τὸ μπράτσο της γιὰ νὰ καθήσῃ τὸ παλληκάρι. Θυμήθηκε ὅμως γρήγορα πόσο θραλήθεια ἔπρεπε νἀχουν τὰ λόγια αὐτά.

—Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πράμα, τῆς ἀμὲ ὕψος λιγώτερο αὐστηρό, θὰ ἀγαπήσῃ τὴ Αὐγούστα αὐτὸ ποὺ συνέβη !

— Ὦ ! Ὄχι ! πετάχθηκε τρομαγμένα.

—Μὰ τότε τί πρέπει νὰ κάνω ; Πες κάλεσες ;

—Ἄκουσα κι' ἐγὼ νὰ διαλαλοῦν ὁ ἀματοι τελάλῆδες, τὴν ἀφάνταστη μεγαλοχία τῆς Αὐγούστας, ποὺ σὲ διάλεξε νὰ σὲ κάνῃ εὐνοῦχο της. Ξέρω πὼς τὸ ἔπαθε τὸ ἀξίωμα, σοῦ δίνει τὴν χάρη νὰ θρίσκεσαι ὁποιοδήποτε στιγμὴ καὶ ὅρα κοντὰ στὴ σέβαστη.

—Αὐτὸ θέβαια εἶναι ἀλήθεια !

—Κι' αὐτὸ ἀκριθῶς μὲ παρεκίνησε νὰ προσκαλέσω γιὰ νὰ σὲ ρωτήσω νὰ μοῦ νέα ἀπὸ τὴν ἄγνωστη ἀδελφή μου καὶ νὰ σὲ ἱκετεύσω νὰ ἀγωνιγῆς ἐπάνω στὴ

—Ἡ παράκλησή σου εἶναι περιττὴ. Ἐγὼ καὶ δίχως αὐτὴν θὰ κρατήσω τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσα ὡς Ὕπατος Κυνοῦχος. Ὑπὲρ τὰ νέα, ποὺ μοῦ ζητᾶς, μάθε πὼς ἡ ἀδελφή σου ἔχει τὴν ὑγεία ποὺ τῆς ἐπιδαψιλεύει ὁ Θεὸς στὸς γιὰ καλὸ ὅλων μας. Ἀλλὰ γιατὶ θὲς νὰ μάθῃς τὴ ἀναφερῶ στὴν Αὐγούσα τὸ παρακτικὸ τῆς γνωριμίας μας ;

Ἡ κοπέλλα ποὺ περίμενε φαίνεται τὴν ἐρώτηση, εἶχε ἕτοιμη τὴν ἀπάντησή της.

—Γιατὶ ἡ ἴδια ὀπτασία ποὺ μοῦ ἀποκάλυψε τὸ ἀπόστευτο μυστήριο, μοῦ ἀπαγόρευσε πίσης ὅτι ἡ σεπτὴ ἀδελφή μου, ἡ θὰνῃ τρεῖς ἀκριθῶς μέρες ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μάθανε τὴν ἀλήθεια μου.

Ὁ παλατανὸς ἀνατινάχθηκε ἀπὸ τὴ ἀμηχανία του, καὶ μὴ ξέροντας τὶ νὰ κάνῃ, σηκώθηκε καὶ ἀπλωσε μιὰν ἐλαφρὰ ὑπόκλιση, ὅπως ἔκαναν ὁποιοσδήποτε ἱππότης σὲ ἀποκαλυψιγωνία. Ἔπειτα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἀρχικὸ περιθάλλον τῆς χαμοκέλλας, κι' ἔπειτα τὸ χέρι στὸν κόρφο του, παίρνοντας τὴν ἀσοκέντητη σακκούλα του :

—Κυράτσα ! εἶπε σὲ τόνο εὐγενικὸ καὶ ὄχι καὶ ὑποταχτικό. Καὶ μόνο γιατὶ ἡ φωνή σου μοιάζει τόσο καταπληκτικὰ μὲ τὴ φωνὴ Ἐκείνης, καὶ μόνο γιατὶ ὅταν προσέξῃ τὰ εὐγενικά σου χαρακτηριστικὰ, εἶναι ἀκόσμιος καὶ ὁμολογήσῃ μὰ κάποιαν ὁμοιότητα, ὀφείλω νὰ σὲ σεβασθῶ. Κατὰ τὰ λα δὲν μπορῶ θέβαια νὰ ξέρω ἂν ἡ ἀστραπὴ λυπτικὴ σου ὀπτασία ἦταν εὐδοκία τῆς περαγίας ἢ συνεργία οὐ Σατανᾶ. Ἐπὶ τοῦ ὅμως, ποὺ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τηρήσω εἶναι τὸ μυστικό σου. Γιατὶ καὶ μιὰ μόνη θανότητα ἂν ὑπάρχῃ δὲν πρέπει νὰ ἀκυρώσῃ τὴ πολύτιμη ζωὴ τῆς Σεπτῆς, ἧς πολλὰ καὶ πολλὰ τὰ ἔτη !

—Ἀμήν ! εἶπε ἡ νέα, θλέποντας τὴν ἀλλιτινὸ νὰ τῆς δίνῃ τὴν χρυσοκέντητη κοψίλα του καὶ νὰ τῆς λέγῃ :

—Καταδέξου νὰ πάρῃς σήμερα αὐτὸ τὸ λίγα. Γιατὶ ἀπωσδήποτε σοῦ ταιριάζει ἡ καλὴ ζωή.

Ἡ κοπέλλα ποὺ παρατηροῦσε θλὲς τὶς νήσεις τοῦ παλατιανοῦ, προσπάθησε νὰ κρατήσῃ μιὰν ἀπότομη χειρονομία. Κάθησε στα, ἀντὶ νὰ ἀπωθήσῃ, ὅπως θὰ τὸ θελοῦσε ἡ συλλογίστα, τὸ πουγγί, τὸ ὅπερ φαίνεται ἔφερε τοῦ δωρητοῦ. Ὡστόσο, ὅταν τὸ φόρεσε δὲν τὸ παράτησε. Τὸ ἔσφιξε στὴν λαστιχένια παλάμη, καὶ εἶπε :

—Ἀπὸ τὰ λόγια σου, αὐθέντη μου, κατάλαβα πὼς ἔχεις μύτες ἀμφιβολίες γιὰ τὴ δικά μου τὰ λόγια. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ, ἂν δὲν σοῦ δώσω καὶ τὸ τελευταῖο τεκμήριο.

—Ὑπάρχει λοιπὸν καὶ ἄλλη μαρτυρία ἐκτὸς μεγάλης σου καταγωγῆς ; ἐνδιαφέρθηκε ὁ νέος.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση ἄνοιξε τὸ τσιτάκι χ τῆς . . .

σεῖα θὰ μποροῦσε νὰ φανῇ αὐτὴ ἡ χειρονομία καὶ ἀποτροβήχθηκε.

—Ἄφισέ με νὰ σοῦ μιλήσω, τὸν παρεκάλεσε τατεινά, μὰ καὶ καταδέχτηκες νὰ κάνῃς τὸν κόπο νὰ ἔρθῃς.

—Λέγε χωρὶς ἀργοπορία !

—Ἁπλούστατα ! Ἤθελα νὰ δῇς αὐτὸ ποὺ εἶδες καὶ ν' ἀκούσῃς αὐτὸ ποὺ ἄκουσες.

Ταραγμένος ὅπως ἦταν ὁ νέος, δὲν μποροῦσε νὰ μπῇ στὸ νόημα τῶν λόγων τῆς κοπέλλας. Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἐκείνη περίμενε ἄλλη ἐρώτηση γιὰ νὰ τὸν κατατοπίσῃ.

—Ἡ χάρη τῆς Ὑπεραγίας, ἀγαθέ, μοῦ ἀπεκάλυψε κατ' ὄναρ, ὅτι στὴς ταπεινές μου φλέβες, ρέει αἷμα, τόσο γαλάζιο, ὅσο καὶ τῆς Αὐγούστας. Μὴν ἐξοργίζεσαι. Ἀπὸ κάπιο φυλαχτὸ ποὺ εἶχα κρεμασμένο στὸν κόρφο μου καὶ ποὺ δὲν τ' ἄνοιξα παρὰ μόνο ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποκαλυπτικὴν ὀπτασία, βεβαιώθηκα πὼς εἶχα μιὰν ἀδελφή. Ἡ νηστεία, ἡ προσευχὲς καὶ ἡ παρακλήσεις μοῦ ἀπεκάλυψαν κάτι ἀκόμη πὸ θαυμαστό : Ὅτι ἡ ἀδελφή μου αὐτή, ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕτι εἶναι δυὸ συνηθισμένες ἀδελφές. Εἴμαστε δίδυμες...

Ὅσο μιλοῦσε ἡ κοπέλλα, τόσο πὸ ξαφνιασμένος ὁ Παλατιανὸς ἐξέταζε τὰ χαρακτηριστικά της, πρόσεχε τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της, καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀρνηθῇ, πὼς κάποια ἀ-

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

σκὰ ὁ παλατιανός.

—Μάλιστα ! Ὁ Θεῖος ἐνάντιος ποὺ μοῦ ἀπεκάλυψε τὴν ἐξ ὕψους ἀλήθεια, δίχως κἂν νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ αὐτὴν τὴν ὁμοιότητα τῆς φωνῆς καὶ τοῦ προσώπου, μοῦ ἔδωσε ἕνα ἄλλο μαρτυρικό, ποὺ μπορῶ νὰ τὸ θέσω στὴ διάθεσή σου.

Κι' ἡ κοπέλλα ἄρχισε νὰ ξεκουμπώνῃ τὸ φτωχικὸ τσιτάκι ποὺ φοροῦσε.

—Τί κάνεις κόρη ;

—Βγαίνω εὐνοῦχος τῆς Αὐγούστας, καὶ ἡ ἴδια ἡ Σεπτὴ μπορεῖ νὰ παρουσιάζεται μπροστά σου γυμνή. Πολὺ περισσότερο λοιπόν, ἔχεις τὸ δικαίωμα ν' ἀντικρύσῃς τὴν γυμνότητα μιᾶς ταπεινῆς.

Ἡ ροτοῦ προφτάσῃ νὰ τὴν συγκρατήσῃ, ἡ κοπέλλα μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση, ἄνοιξε τὸ τσιτάκι της. Ἕνας κρινόλευκος κόρφος φάνηκε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα. Καὶ καθὼς ὁ νέος ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπότομη τροπὴ ποὺ ἔπαιρναν τὰ πράματα κύτταξε τὴν κοπέλλα σὰν ἀπολιθωμένος, ἐκείνη μὲ μιὰ πολὺ ἐλεύθερη κίνησι, ἔβγαλε τὸ ροῦχό της, δείχνοντας ὁλόκληρη τὴν γύμνια της ὡς τὴν λεπτή της μέση. Ἂν ἦταν λιγώτερο κατάπληκτος καὶ λιγώτερο ζαλισμένος, ὁ νέος θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ νὰ ὑποψιάζεται θλέποντας τὴν κοπέλλα ν' ἀναστρώνῃ τὰ ἴδια ἐκεῖνα μπράτσα, πουθυριασμένα, μυρωμένα ὅπως μονάχα μιᾶς κυρηγευόμενης πατρικίας θὰ μπορούσανε νὰ εἶναι.

—Μὰ τί σημαίνουν λοιπὸν ὅλα αὐτά; εἶπε προσπαθώντας ὁ παλατιανὸς νὰ ξαναθρῇ τὸ αὐτάρκη του θρος.

—Εἶναι τὸ μαρτυρικὸ τὸ ἀλάθευτο... —τοῦ εἶπε ἡ νέα δείγνοντάς του δυὸ μικροσκοπικὲς μαύρες ἐλήτσες στὴν μέση τοῦ σρήθους. Τῆς ἴδιες κι' ἀπαράλλαχτες πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ ἡ δίδυμη ἀδελφή μου... Ἐσὺ ποὺ ἐξὸν ἀπὸ τὸν σρπτό της σίζυγο εἶσαι ὁ μόνος ἄνδρας στὴν σκοσμένη ποὺ μπορεῖς νὰ τὴν δῇς γυμνὴ, ἐσὺ θὰ μοῦ πῇς τώρα ἂν ἡ ὀπτασία ποὺ μοῦ ἔδωσε αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη ἦταν εὐδοκία τῆς Ὑπεραγίας ἢ συνεργία τοῦ διαβόλου... Ἐγὼ ἢ δὲν ἔχει ἡ Αὐγούστα τὰ σημάδια αὐτά ;

Τὸ θλέμμα τοῦ παλατιανοῦ εἶχε θολώσει, κι' ἡ φωνή του ἦταν σχεδὸν θραχνὴ ὅταν κατόρθωσε τέλος νὰ σῇ :

—Μόλις ἀπὸ γθὲς ἔχω ἀναλάθει κατὰ τοὺς τίτους, τὰ ὑψηλὰ καθήκοντά μου. Καταλαθαίνεις, λοιπόν, γιατὶ ἡ Σεπτὴ δὲν εὐδόκησε ἀκόμη ν' ἀποκαλύψῃ στὸ φῶς τοῦ ὀρθαλμιοῦ μου τὰ θεϊκά της θέλγητρα.

—Καταλαθαίνεις, λοιπόν αὐθέντη μου, ξαναγνέτε ἡ νέα, πὼς σὲ κανέναν ἄλλο παλατιανὸ δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ δείξω τὴ γύμνια μου. Ἐσὺ ἔχεις τὸ χάρισμα νὰ μὴν ταράτεσσαι μπρὸς στὶς γυμνότητες τῶν γυναικῶν.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς πραγματοῦς ψυχολουσίας γιὰ τὸν παλατιανό, ποὺ ξαναθυμήθηκε τὴν θέση καὶ τὸν ἐπίσημο ρόλο του.

Μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κατόρθωσε νὰ ξαναθρῇ τὴν ψυχραιμία του, ἐνῶ ἀργὰ-ἀργὰ ἡ κοπέλλα ξαναφοροῦσε τὰ ροῦχα τὴς μὲ προσοχὴ ἀμέλεια ποὺ συντελοῦσε ἀκόμη περισσότερο στὸ νὰ αὐξήσῃ τὴν ταραχὴ τοῦ παλληκαριοῦ.

Προχωρώντας πρὸς τὴν πόρτα, ὁ παλατιανὸς στάθηκε ἀκόμη μιὰν τελευταία στιγμὴ καὶ εἶπε :

—Ἐγ' ὅσον θὰ ἐξακριθώσω τὰ μαρτυρικὰ ποὺ μοῦ ἔδωσες ὦ κόρη, θὰ τὸ θεωρήσω καθῆκόν μου νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ καὶ πάλι, γιὰ νὰ ἐρευνήσω κατὰ ποῦ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ζῇς ὡς ἀδελφὴ δίδυμη τῆς Αὐγούστας. Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως ἀκόμη τ' ὄνομά σου...

—Ἀναστασία ! ἀποκρίθηκε ὅσο μποροῦσε πιὸ γρηγορὰ ἡ νέα, τελειώνοντας τὸ ντύσιμό της.

—Ἀναστασία ; πνάχθηκε ξαφνιασμένος ὁ παλατιανός...

Καὶ μὲ κομμένη ἀνάσα ἐξακολούθησε :

—Τέρα καταλαβαίνω...

—Τί καταλαβαίνεις, αὐθέντη μου;... καμώθηκε πὼς δῆθεν μὲ προσποιητὸ ἐνδιαφέρον, ἤθελε νὰ μάθῃ κι' αὐτή.

Στὴν πραγματικότητα, τὸ ἐνδιαφέρον της δὲν ἦταν τόσο προσποιητὸ ὅσο ἤθελε νὰ τὸ δείξῃ.

—Τί καταλαβαίνεις ;

—Τώρα καταλαβαίνω — ἐξακολούθησε τὸ παλληκάρι, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνει τοὺς ἐπικατάρατους ἐχθροὺς τῆς Σεπτῆς, νὰ ὑποστηρίζουν ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ σκιᾷ, ὅτι δῆθεν ἡ Αὐγούστα πρὶν περιθληθῇ τὸ σαρίκιον, δὲν ὀνομαζότανε Θεοφανὼ ἀλλὰ... Ἀναστασία !

—Γιὰ φαντάσου ὡς πὸ φθάνει ἡ κακία τῶν ἐχθρῶν, κούνησε τὸ κεφάλι της ἡ νέα.

—Χαράν καὶ εἰρήνην ! χαιρέτησε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ παλληκάρι.

—Σὲ παραγγέλλω στὸν Ὕψιστο ! ἀντιχαιρέτησε ἡ νέα, καὶ θγῆκε ὡς τὸ κεφαλόσκαλο.

—Βάλε φύλακη στὸ στόμα σου, γιατὶ ἄλλο!μονό μας ἂν τὸ μάθῃ ἡ Σεπτὴ τὸ αυστικό, ποὺ ἡ ἀποκάλυψή του θὰ τῆς στοιχίσῃ τὴ ζωή..

—Ἔχε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα, ἀποκρίθηκε ὁ παλατιανός, ἀναγκασμένος προφανὼς νὰ καταδάλλῃ νέα προσπάθεια γιὰ νὰ ξεκολλήσῃ τὸ θλέμμα του ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κοπέλλας.

Στὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας περίμενε ἡ Ὑπατία τυλιγμένη στὸ ράσο της, ἔτσι ποὺ δὲν ἤταν δυνατὸ νὰ τὴν καταλάθῃ ὁ νέος. Τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἐκεῖνος θγῆκε τυλιγμένος πάντα στὸ ράσο του. Γύρισε ἀκόμη μιὰ φορὰ καὶ πρόσεξε νὰ θρῇ σημάδια γιὰ νὰ ξαναγνωρίσῃ τὸ σπίτι. Ὅταν γόμισε πὼς θὰ τοῦ ἦταν εὔκολο, προχώρησε μὲ θῆμα θιαστικὸ ἀνάμεσα στὰ σοκκάκια, παραδομένος τόσο στὶς σκέψεις του, ποὺ οὔτε μιὰ φορὰ δὲν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ, νὰ γυρίσῃ νὰ δῇ μήπως τὸν παρακολουθοῦσαν. Ἐν τούτοις, μὲ πολὺ περισσότερες προφυλάξεις ὁ μυστηριώδης ρασοφόρος ποὺ περίμενε στὴ σκιά, τὸν παρακολούθησε πάλι ἀπὸ ἀπόσταση.

Ὁ ἐνδουσιασμός τῆς νεότητος καὶ ἡ πεῖρα τῶν γηρατείων

Τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της χοροπηδοῦσε σὰν μικρὸ παιδί, ὅταν ξανάνοιξε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ μπῆκε ἡ Ὑπατία ἀφίνοντας τὸ ράσο της, καὶ θγάζοντας τὴν ψεύτικη γενειάδα γιὰ νὰ ξεσκάσῃ...

Ἡ νέα ὥρμησε στὴν ἀγκαλιά της.

—Κάθησε τώρα, καλή μου, νὰ στὰ πῶ..

—Περιττὸς ὁ κόπος—τῆς ἔκοψε τὸ λόγο ξηρὰ — ἡ Ὑπατία.

—Γιατὶ ; Δὲν σ' ἐνδιαφέρει :

—Τὰ ἄκουσα ὅλα.

—Κρυφακούς, λοιό.. στὶς πόρτες ;

— Ὅταν κρυφακούει κανεὶς στὶς πόρτες τῆς καρδιᾶς, δὲν πιστεύω ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρυφακούσῃ στὶς πόρτες μιᾶς χαμοκέλλας.

Δίχως νὰ σκοτισθῇ περισσότερο γιατὶ ἡ γρηὰ παραμάνα της τὰ ἤξερε ὅλα, ἡ κοπέλλα ἔξακολουθοῦσε νὰ δείγνῃ τὴ χαρά της. Σὲ μιὰν στιγμὴ σταμάτησε, κι' ἔπιασε τὴ γρηὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους.

—Νεγίκηρα ;

—Ἐσύ ; Ποιόν ; Ποιάν ;

—Νίκησε ἡ Ἀναστασία !

—Ποιάν νίκησε ;

—Τὴν Θεοφανώ...

Ἡ Ὑπατία δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἔβαλε πρῶτα τὴ νέα νὰ ξαναπαθήσῃ, καὶ μόνο τότε τῆς ἀποκρίθηκε.

—Ἡ νίκη σου εἶναι πὸ ἐφήμερη κι' ἀπὸ τὴν δροσιὰ τῶν ρόδων.

—Γιατί ;

—Γιατί, μόλις ὁ νέος αὐτὸς θὰ ξαναθρεθῇ στὸ παλάτι του, μόλις θ' ἀντικρύσῃ, πάλι τὴν Θεοφανώ...

—Μὰ ποιὰν Θεοφανώ ;... Ἀφοῦ ἡ Θεοφανὼ δὲν θὰ παρουσιασθῇ πὰ ποτὲ στὰ μάτια του..

—Ἀλήθεια ! Εἶναι κι' αὐτό... εἶπε ψυχρά, καὶ σχεδὸν ἀδιάφορα ἡ γρηά.

Καὶ πρόσθεσε ἀκόμη ψυχρότερα :

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, τόσο τὸ γειρότερο καὶ γιὰ τὴν Θεοφανὼ καὶ γιὰ τὴν Ἀναστασία.

—Γιατί ;

—Γιατί, ἀπὸ τὴν στιγμὴ, ποὺ θὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ φυγή μας..

—Ἀλήθεια ! Ὡς τὴν ὥρα, δὲν φαίνεται νὰ ἔγινε αἰσθητὴ ἡ ἀπουσία μας.

—Καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ γίνῃ γνωστή, ὥς αὔριο τὸ πρωί.

—Πῶς τὸ ξέρεις ;

—Ἔλαβα τὰ μέτρα μου πρὶν φύγωμε. Ἔδωσα τὴς ὁδηγίες καὶ διαταγές ποὺ ἔπρεπε, ἔτσι ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη σὲ ζητήσῃ ἀπόψε ὁ Αὔγουστος, καὶ ἂν ἀκόμη θελήσῃ νὰ παραβιάσῃ τὸν κλειδωμένο κοιτῶνα σου, νὰ μάθῃ πὼς δὲν θέλεις νὰ τὸν δεχτῆς ὡς αὔριο, οὔτε αὐτόν, οὔτε κανέναν ἄλλον.

—Καὶ γιατὶ τῶκανες αὐτό ; ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ ἡ νέα.

—Μά, πρῶτα ἀπὸ ὅλα, γιὰ νὰ μᾶς δοθῇ ὁ καιρὸς νὰ φροῦμε σίγουρα καὶ ἀνενόχλητα τὸ καταφύγιό μας.

—Κι' ἔπειτα ;

—Ἔπειτα..... ἔκανε πὼς προσπαθοῦσε νὰ θρῇ μὲ τὸν νοῦ της ἡ γρηά— Ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε ἄλλο ἔπειτα. Αὐτὸ τὸ «ἔπειτα» μόνο τώρα προκύπτει.

Ἡ γρηὰ γονάτισε μπροστά της...

—Νὰ τὸ ἀκούσω

—Πρέπει νὰ ξαναπᾶμε στὸ Παλάτι ! ... μὰ πᾶ.. ἀγοίεψε ἀλαφασμένη ἡ κοπέλλα.

Καὶ προσθέσε :

—Ἐγὼ δὲν ξιαθα ποτὲ νὰ μετανοῶ

—Ἐσύ ; τὴν κύτταξε στὰ μάτια ἡ γρηά. Ποιὰ ἐσύ ; Ἡ Θεοφανὼ ἢ ἡ Ἀναστασία... Ποιὰ ξέρεις, εἶσαστε πολὺ μπερδεμένες ἀπὸ ἡ δυὸ σας.

—Ἡ Θεοφανώ... Ἡ Θεοφανὼ... δὲν ὑπάρχει πιά ! — ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ὅλο καὶ πιὸ ταραγμένη, ὅπω καὶ πὸ φοβισμένη ἡ νέα. Ἐξέγοντας πὸς στὸ τέλος ἡ γρηὰ νὰ τῆς ἐπιβάλλε τὴν γνώμη της.

Ἥσυχη, ἥσυχη, δίχως νὰ διάξεται ἡ γρηὰ, γονάτισε μπροστά της, τῆς ἔπιασε τὰ δυὸ της χέρια καὶ τῆς εἶπε :

—Μὴν ταράζεσαι ! Πρέπει νὰ ξαναπᾶμε καὶ θὰ ξαναπᾶμε στὸ παλάτι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ... ξαναγυρίσουμε καὶ πάλι ἐδῶ...

—Ἡ θεβαίωση αὐτὴ εἶχε τὸ ἄμεσο ἀποτέλεσμά της. Ἡ νέα ἡσύχασε, κι' ἐνδιαφέρθηκε τώρα νὰ μάθῃ τὰ σχέδια τῆς παρηαμάνας της.

Ἐκείνη τῆς ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια :

—Ἡ νίκη τῆς Ἀναστασίας δὲν θὰ ἦταν ὁριστικὴ ἂν ὁ Λαυρέντιος δὲν ἔκαμε τὴν σύγκριση μεταξὺ τῶν δυὸ διδύμων ἀδελφῶν.

—Ἡ σύγκριση ἔχει γίνει ... ἀντιμίλησε ἡ νέα.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Πῶς ἀπεκεφαλίσθη μιά πολωνίδα πριγκήπισσα

Ὁ ἔρως μιᾶς μελλοθάνατης. — Ὁ ἀββᾶς πού πληρώνει μέ τό κεφάλι του μιάν ... εὐεργεσία τ

Ἡ Πολωνίς πριγκήπισσα Λουμπομίρσκα εἶναι ἕνα ἀπό τα πολλα ψυματα τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ περιπτωση της αναφερεται συχνοτατα ὑπο τους μελετητας του κοσμοστορικου αυτου γεγονοτος ποτε, γιά ν' ἀποδειχτῆ ἡ ἀδιαφορια των επαναστατων μπροστα στό θεῖο καλλος, γιατί ἡ Λουμπομρσκα ἤταν ὁμορφη σαν τήν Ἀφροδίτη, και ποτε για νά ὑπογραμμισῆ ἡ ἀσυμμαξια τουτοθεσπεσου και τοῦ Φουκιε-Ταγβιλ, πού δέν ἐδίσταζαν νά στελνουν στο ἐκρεμμα ακομα και ὑτηκοους ξένων κρατῶν. Ἀδιαφορουσαν γιά ὅλα κ' οὔτε λογάριαζαν τῆς συνεπειες. Τό ἴδιο δε συνεβη και με τήν ὁμορφη Πολωνίδα πριγκήπισσα, πού τό μονο της ἔγκλημα ἤταν πώς ὑτῆρξε φίλη τῆς Ντυμπαρρῦ και πως ἀλληλογραφοῦσε μαζί της. Στις 29 του Μπρυμαίρ (19 Νοεμβριου) τοῦ 1793 τά ὄργανα της Ἐθνικῆς Σωτηριας τήν συνέλαβαν ξαφνικά και τήν ὡδήγησαν στις φυλακές της «Πτὶτ Φὸρς». Εἰς επιμετρον μάλιστα τήν ἔθαλαν στό διαμερισμα, πού ἐκρατοῦντο τάκοριτσια τῆς χαρᾶς».

Ἐκεῖ μέσα ἡ ὡραία πριγκήπισσα εμεινε δυό σωστοὺς μῆνες, κατα τό διαστημα τῶν ὁποίων κατεβαλε ματαιες προσπάθειες γιά νά μάθῃ τόν λόγο τῆς προσωποκρατησέως της. Τέλος τήν πρωτη τοῦ Πλυβιοῦς (20 Ἰανουαρίου) τοῦ ἑπομενου ἔτους ἔπεσε ἄρρωστη κ' ἔτοι γλύτωσε τούλάχιστον ἀπό τό οἰκτρό θεαμα τῶν φυλακισμενων ἀμαρτωλῶν, πού παραδίδοντο μπροστά στά μάτια της στά πάρ ἀφύσικα ἐρωτικά δργια. Τήν ὡδήγησαν στήν κλινικη τοῦ πολίτου Λά Σαμτέλ, ἀπό κεῖ στό νοσοκομεῖο τῆς «Ἁγίας Πελαγίας» καί στό τέλος στό «Πὸρ Λίμπρ» ὥσπου τέλος στῆς 30 τοῦ Ζερμινάλ (19 Ἀπριλίου) ἔγινε ἡ δίκη της. Ἡ Πολωνίς πριγκήπισσα ὡμολόγησε ὅτι ἤταν φίλη τῆς Ντυμπαρρῦ κ' ὅτι ἀλληλογραφοῦσε μαζί της, ὡστόσο ἀρνήθηκε πώς ἡ ἀλληλογραφία της ἤταν ἀνατρεπαναστατική». Ἐξ ἄλλου σάν Πολωνίς, πού ἤταν, δέν ἐνδιεφέρετο οὔτε ἐιμιέσως κἄν γιά τά περιστατικά τῆς Γαλλίας.

Ἐγνοεῖται πώς ἡ τόσο πειστική στήν ἀπλότητά της ἐπιχειρηματολογία τῆς πριγκηπίσσης Λουμπομίρσκα δέν ἐλήφθη καθόλου ὑπ' ὄψιν ἀπό τούς συνέδρους τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου, οἱ ὁποῖοι τήν κατεδίκασαν εἰς θάνατον. Τότε ἡ πριγκήπισσα ἐδήλωσε στό δικαστήριο, ὅτι ἐγκυμονοῦσε μές στά σπλάγχνα της μιά μέλλουσαν ἀνθρώπινη ὕπαρξη κ' ἐξέφρασε τήν ἐλπίδα πώς οἱ σύνεδροι, ἐφαρμόζοντες τούς κειμένους νόμους, πού ἀπηγόρευαν τήν ἐκτέλεση ἐγκύων γυναικῶν, θάνέβαλλαν τήν ἐκτέλεσή της γιά λίγους μῆνες. Ἤταν αὐτό ἡ ἐσχάτη καταφυγή ὅλων τῶν γυναικῶν, πού ἐτρόκειτο ν' ἀποκεφαλισθοῦν. Στήν προκειμένη ὅμως περίπτωση ἡ ὡραία Πολωνίς ἔλεγε τήν καθαρή ἀλήθεια, γιατί πράγματι ἤταν ἔγκυος.

Ὁ Φουκιέ Ταγβίλ, ὁ ἄτεγκτος εἰσαγγελεύς τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου, διέταξε τότε νά ὡδηγήσουν τήν πριγκήπισσα στό νοσοκομεῖο τῆς Ἐπισκοπῆς, ἐκεῖ πού ἐξητάζοντο συνήθως ἡ γυναῖκες τῆς κατηγορίας τῆς ὡραίας Πολωνίδος. Εἰς τό νοσοκομεῖον ὅμως αὐτό συνέβη κάτι, πού μετέβαλε τήν μέχρι τῆς στιγμῆς ἀπλήν ἱστορία τῆς πριγκηπίσσης σὲ πραγματικό μυθιστόρημα. Τό «Ὀσπὶς ντ' Ἐβεσὲ», πού φιλοξενοῦσε κατὰ τήν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως ἄνδρες καί γυναῖκες, χωριστά πάντως τούς μεν ἀπό τούς δέ, εἶχε ἕνα κῆπο, στόν ὁποῖ ἐπέτρεπαν σὲ ὡρισμένες ὧρες νά κατεβαίνουν οἱ ἐγκάθειρκοι γιά νά παίρνουν τόν ἀέρα τους. Στόν κῆπον αὐτό κατέβαιναν ἀπό μιά κοινή σκάλα. Ἄνδρες καί γυναῖκες, γιά νά κατέβουν στόν κῆπο, ἔπρεπε νά περάσουν ἀπό ἕνα ἰσόγειο λουτρό, προωρισμένο γιά τούς ἀρρώστους καί τοῦ ὁποίου τά κλειδιά κρατοῦσε ἕνας εἰδικός δεσμοφύλακας.

Ἡ πολωνίς α'Αφροδίτη, κατέβαινε συχνά στόν κῆπο τῆς φυλακῆς της, ὅπου ἤταν μοιραῖο, τήν στιγμή ἀκριβῶς πώς ἐτρόκειτο νά πάῃ στόν ἄλλο κόσμο, νά συναντήσῃ ἔγανε'Απόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρε μὲ ράσα» τόν νεαρόν ἀββά ντὲ λὰ Τρεμούϊγ, ἕτοιμον νά κάνῃ κάθε θυσία γιά χάρῃ της. Ἡ πριγκήπισσα τόν ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος. Κι' ὁ νεαρὸς ἱερωμένος ὅμως τήν ἀγάπησε μὲ τό ἴδιο πάθος. Ὅταν δὲ ἄκουσε τούς φόβους τῆς ὡραίας πριγκηπίσσης, πώς ἴσως ἡ ἐγκυμοσύνη της δέν διαπιστοῦτο ἀρκούντως, ὁ ἀββᾶς ντὲ λὰ Τρεμούϊγ ἀνέλαβε νὰ καταστήσῃ... ἀναμφισβήτητη τήν κατάσταση, πού θὰ τῆς χάριζε τήν ἠσυχία καί τήν γαλήνη της ἐπί ἐννέα μῆνες.

Παρισινή ἐπαναστάτις πού μαζί μὲ τό σπαθί διατηροῦσε καί τήν γυναικεία χάρη Ξτης.
(Ἀπό παλιά γκραβοῦρα).

Ἡ πριγκήπισσα Λουμπομίρσκα ἐδέχθηκε τήν προσφορά καί τήν ἐδέχθη ὄχι τόσο ἐπειδὴ ἤθελε μιάν ἐπί πλέον ἀπόδειξη τῆς μαρτυρίας της, τελείως περιττὴ ἄλλωστε, ὅσο ἐπειδὴ ὁ ὑπέροχος ἐκεῖνος ἀββᾶς ἤταν ὁ γοητευτικώτερος ἄνδρας, πού εἶχε γνωρίσει στήν ζωή της.

Μὲ ποιὸν τρόπο ὅμως ἤταν δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ μιὰ συνάντηση, πού θὰ ἰκανοποιοῦσε τὸ ἀμοιβαῖο πάθος των; Ὁ ἐπινοητικώτατος ἀββᾶς ντὲ λὰ Τρεμούϊγ βρῆκε ἔναν : ἡ πριγκήπισσα θὰ μποροῦσε τὸ βράδυ νὰ πάῃ κρυφὰ στήν αὔθουσα τοῦ λουτροῦ, ὁπότε αὐτὸς θὰ πήγαινε νὰ τήν συναντήσῃ καί νὰ μείγῃ μιὰν ὥρα μαζί της. Τήν ὥρα ἐκείνη ἄλλωστε τὸ λουτρὸ ἤτ[illegible] τελείως ἐλεύθερο.

Γιὰ νὰ πετύχῃ ὅμως τὸ λαμπρὸ αὐτὸ σχέδιο, ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλίσουν πρῶτα τὰ κρατοῦσε εἰδικὸς δεσμοφύλακας. Σ' αὐτὸν λοιπὸν ὁ ἀββᾶς ντὲ λὰ Τρεμούϊγ ἐστ[illegible] λες τῆς ἐνέργειές του. Τοῦ παρε[illegible] ὁ δεσμοφύλακας ἀρνήθηκε νὰ συν[illegible] μὲ τὴν ἐπιθυμία του. Τὸν ἐκετεύσε, μὲ [illegible] Τέλος ἐπεχείρησε νὰ τὸν ὠφεθοῦσ[illegible] πρόσφερε τὸ σεβαστὸ ποσὸν τῶν ὀκτ[illegible] δων σκούδων. Μὰ ὁ δεσμοφύλακας, [illegible] κὸς ἐπαναστάτης, ὄχι μόνον ἀρνήθηκε [illegible] χθῆ τὸ χρυσὸ δόλωμα, μὰ χωρὶς νὰ χάσ[illegible] ρο ἐπῆγε καὶ κατηγγείλε τὸ πράγμα στ[illegible] παναστατικὸν ἐπίτροπο Φουκιέ-Ταγβίλ. Ὁ [illegible] σοφορεμένος Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρ[illegible] ἐρωτόπληκτος ἀββᾶς ντὲ λὰ Τρεμούϊγ, [illegible] ρωσε κατόπιν αὐτοῦ τήν εἰρῆ[illegible] τοῦ πρ[illegible] νὰ σώσῃ μιὰν ὕπαρξη τοῦ θεοῦ (;) [illegible] κεφάλι του. Ἡ μαμὰ Γκιλοτίνα ἐσθ[illegible] ἐρωτικὴ φλόγα του, κόβοντας τὸ νῆμ[illegible] ζωῆς του, μιᾶς ζωῆς γεμάτης ἐλπίδες [illegible] νειρα.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἐπεδείνωσε κατ[illegible] ταν πολὺ φυσικό, τὴν θέση τῆς πρι[illegible] σης Λουμπομίρσκα. Ἀλλ' ἡ ὡραία Πολ[illegible] ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ ἐλπίζῃ, γιατί [illegible] χε καταθέσῃ στὸ δικαστήριο ἤταν πρ[illegible] κότης. Ὅταν ὅμως ὑπεβλήθη στὴν νοσ[illegible] τρικὴν ἐξέταση, συνέβη κάτι ἀγιάτρ[illegible] ἰατροὶ Νωὺ καὶ Ἀνγκυσὰρ καὶ ἡ ἐπι[illegible] τικὴ μαῖα Πριοὺ ἀνέφεραν στὴν σχετ[illegible] θεσή των, πὼς ἡ πριγκήπισσα Λουμπομ[illegible] δὲν παρουσίαζε κανένα «σημεῖον ἢ σύμ[illegible] μα ἐγκυμοσύνης». Πῶς συνέβη αὐτό; [illegible] μερικοὶ ἱστορικοί, πὼς ἡ ἰατρικὴ αὐτὴ [illegible] ματεύσεις, ἤταν ἔτοιμες ἀπὸ πρὶν κ[illegible] γιατροὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς ἐπιφρ[illegible] τυχλά. Στὴν προκειμένη ὅμως περίπτω[illegible] ἡ γνωμάτευσις ἔχει συνταχθῆ ἀπὸ τὸ μ[illegible] Ἀγκυσὰρ, τὸ ὄνομα τῆς πριγκηπίσσης [illegible] προστεθῆ ἐκ τῶν ὑστέρων μὲ ἄλλο γρ[illegible] χαρακτῆρα, πού δὲν εἶναι οὔτε τοῦ γρ[illegible] Νωὺ, οὔτε τῆς μαίας Πριοὺ. Ἐξ ἐπ[illegible] συμπεραίνουν, πὼς ἡ ἰατρικὴ γνωματευ[illegible] τὴν κατάσταση τῆς πριγκηπίσσης Λουμ[illegible] σκα ὑπηγορεύθη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐπιτρ[illegible] κὸν ἐπίτροπο Φουκιέ.

Ἡ πριγκήπισσα ὡστόσο δὲν ἔχασε [illegible] λου τὸ θάρρος της. Ὅταν μάλιστα μ[illegible] ἔγινε ἐπιθεώρηση στὸ νοσοκομεῖο τῆς [illegible] σκοτῆς καὶ μερικοὶ ἰσχυροὶ ἐπαναστατ[illegible] ράνοντες θέλησαν νὰ τὴν ἀναφρίνουν [illegible] ρως, ἡ πριγκήπισσα τοὺς πέταξε κατὰ πρ[illegible] πο τὴν περιφρόνησή της :

—Τέρατα, τοὺς φώναξε, θλέπω πὼς [illegible] μετε ἀκούοντας τῆς δίκαιες κατηγορίες [illegible] Ἀδημονεῖτε νὰ μὲ κατατάξετε μεταξ[illegible] θυμάτων σας. Θάρρος, συμπάθησε [illegible] γο σας ! Δολοφονήσετέ με ! Σκοτώσετε [illegible] πλῆγμα μητέρα καὶ παιδί. Τὸ ἄμοιρο [illegible] πού κρατῶ στὰ σπάργχνα μου. Θὰ [illegible] καθὼς ἐγὼ ἀπὸ ντροπὴ, ξέροντας πὼς [illegible] στᾶ σὲ σᾶς τὴ ζωή του. Πηγαίνετε σ[illegible] χηγούς σας. Πῆτε τους πὼς μιὰ κόρ[illegible] τοὺς γιορεύει τὸν θάνατο, ἐπειδὴ δὲν ἐπι[illegible] περισσότερο νὰ ζῇ σὲ μιὰ χώρα, ποὺ [illegible] ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων σας

Τὸ μήνυμα τῆς πριγκηπίσσης ἔπ[illegible] σως στὸν Φουκιέ, ὁ ὁποῖος... λαβὼν [illegible] τὴν αἴτησῃ τῆς ὡραίας Πολωνίδος τ[illegible] στειλε στὸ λρὸμμα στῆς 22 τοῦ Μεσσ[illegible] 1794.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Κατὰ τῆς πέντε καὶ μισή, ὁ Ρομπὲο Ρίβεϊ ἀγνιστ ν' ἀνησυχῆ.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι ὅπου, ἤταν μουχαλωμένος ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἀγνιστ νὰ πηγαινοέρχεται νευρικὰ πάνω στὸ κιζίζο γαλί μέσα στὸ μεγάλο δωμάτιο, πού ἤταν ἐπιπλωμένο μὲ καλαισθησία. Ἔξτε ρουσέσει, γιὰ νὰ δεχθῆ τὴν Ἐδμέ, μιὰ κομψὴ πυζάμα πού διέγραφε τὸ λυγερό του ἀνάστημα. Ἡ σκεπασμένες λάμπες ἐφωτίζαν ἕνα ἀπαλὸ φῶς πού ἄρεσε στὴν Ἐδμέ. Πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι ἤταν ἕτοιμο ἕνα λεπτὸ κιμονὸ γιὰ τὴν Ἐδμέ. Μέσα στὸ τζάκι ἄναβε μιὰ φωτίτσα παιγνιδάκια, γιατὶ ἡ Ἐδμὲ ἀγαποῦσε τὴς ἀναλαμπὲς τῶν ἀναμένων ξύλων. Ὅμως ἡ Ἐδμὲ δέν ἤταν ἐκεῖ... Ὁ Ρομπὲο στὴς ἀρτες τὴν περίμενε γωσί- ξεγωνιστὴ συγχίνηση. Ἀπὸ δῶ καὶ δυὸ γρόνια πού εἶχε μὲ τὴν νέα γυναίκα ἕναν ἀπὸ τοὺς θελκτικώτερους δεσμοὺς τῆς ζωῆς του, εἶχε συνηθίσει πὰ στὴν ἀταξία τῶν ραντεβοῦ της. Ἡ Ἐδμὲ ἤταν παντοιμένη καὶ πολὺ ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωή. ἐξ ἄλλου ἤταν πάντοτε ἀφοσιωμένη καὶ δὲν ἤξερε ποτὲ τὴν ὥρα... πάντα ἤταν ἀγοραστημένη... Τοῦ γύρευε συγγνώμην μ' ἕνα ὕφος γλυκωμένο... Μιὰ μικρὴ ἀγοραπορία. Δὲν ἤταν—ὀλ καὶ κανένα σπουδαῖο πράγμα!... Ναί... Μὰ σήμερα τοῦ εἶχε δώσει τὸν λόγο της πὼς θαγοτάνε στὴς τέσσερεις... καὶ ἰδοὺ πλησίαζε νὰ γίνῃ ἕξῃ ἡ ὥρα.

«Τί σημαίνει ἄραγε αὐτό; Τί νἄπαθε ἄραγε;» ἀναρωτήθηκε ὁ Ρομπὲο. Ἤταν γεμάτος ἀνωμία. Ὡς τότε δὲν εἶχε παρα ποιπέτειες γωσὶς ἐπαύριον, ὅταν στὰ εἰκοσιεστὰ του γρόνια ἀπάντησε τὴν νέα γυναίκα, τῆς ὁποίας ἡ ἀδοῆ χάση τὸν εἶχε ταγτιγέψει καὶ ἡ πρόσχαση ἐπιφύλαξή της τὸν αἰγμαλώτιζε κάθε μέρα καὶ περισσότερο. Ἐπὶ τέλους ἐκείνη ὑπεγώρησε σ' ἕνα φυσιολογικὸ ἐρωτα, ποὺ ἤταν γι' αὐτὴν, ὅπως καὶ γι' αὐτὸν ἄλλως—τε,—ὅσο γι' αὐτὸ ἤταν ἀπολύτως βέβαιος—ἡ πρώτη της ἀγάπη. Ὁ σύζυγος τῆς Ἐδμέ, ὁ κ. Ἀσὸν Ντεγναί, ἕνας ἄνθρωπος πολὺ συμπαθής, ἀλλὰ κατὰ πολὺ μεγαλύτερός της, δὲν ἤταν πλασμένος γιὰ νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα πάθος.

«Εἶναι ὁ καλλίτερος τῶν ἀνθρώπων, ἔλεγε ἡ νέα γυναίκα, καὶ τὸν ἀγαπῶ πολύ, ἀλλὰ ποτὲ μου δὲν τὸν ἐσωτεύθηκα»' Καὶ προσέθετε: «Ἐσένα, σ' ἀγαπῶ!» μὲ μιὰ τόσο θελκτικὴ δεδομότητα ποὺ ἐπάγεψε τὸν Ρομπὲο. Τὸ νὰ συναντᾶ τὴν Ἐδμὲ στὰ σαλόνια, στὰ θέατρα, τὸ γὰ γευματίζῃ σπίτι της, καὶ ποὺ πάντων—ὦ! ποὺ πάντων αὐτό!—νὰ τὴν δέγεται στὴν γκροσοκόεα του, τρεῖς ἢ τέσσερις φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἤταν, ἀπὸ δῶ καὶ δυὸ γρόνια, ἡ μόνες γαρὲς ποὺ ἄξιζαν πραγματικὰ στὴν ζωή του.

Περάσανε ἀκόμη μερικὰ λεπτά... "Ἐξῃ καὶ μισή... ἐστὰ πιρὰ τέταρτο... Δέν. Φαγοτάνε πιά.. Καὶ ὁ Ρομπὲο συλλογιζότανε μὲ τόλμο ὑπῆρξε τῆς συνέθηκε κανένα ἀστύχημα... Ἡ μπῆκε ὁ ἄντρας της ὑποθέσθηκε πίστα;...

Ἔλεγαν γτύπησε τὸ κουδούνι. Ὁ νέος ἀφκνησε πόδς τὴν ἐξύπνοσα καὶ δέγθηκε ἔνα τελεγράφημα. Τὸ ἄνοιξε θεαστικὰ καὶ διάβασε:

Αἰσθηματικὲς ἱστορίες — Φρειδερίκου Μπουτέ

Ἤταν πολὺ φυσικὸ

«Ὁ ἄντρας μου εἶναι πολὺ ἄρρωστος. Μόλις βρῆκα λίγο καιρὸ νὰ κατεβῶ στὸ ταχυδρομεῖο γιὰ νὰ σοῦ γράψω αὐτό. Ὁ γιατρὸς εἶναι πολὺ ἀνήσυχος. Κι' ἐγὼ ἐπίσης.—Ε.»

Σὲ λίγο ντύθηκε καὶ πῆγε νὰ φάῃ σ' ἕνα ἥσυχο ρεστωράν. Ὅμως ἡ σκέψη τῆς Ἐδμὲ δὲν τὸν ἄφινε οὔτε στιγμή. Συλλογιζότανε ποιὰ πρόφαση ἔποστε νὰ βοῆ γιὰ νὰ τῆς τηλεφωνήσῃ'.. Θεέ μου, τί σκληρὴ ἱστορία!

Τὴν ἄλλη μέρα ἤταν λυπημένος καὶ μελαγχολικός γιατὶ δὲν εἶγε καμιὰν εἴδηση ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἡ ἀγωνία του ἔφθασε στὸ κατακόρυφο, καὶ διεπίστωσε μ' ἕνα πεσίεσγο αἴσθημα ἀπορίας καὶ γαρᾶς μαζί πόσο τὴν ἀγαποῦσε, καὶ πόσο βαθειὰ ἤταν συνδεδεμένος μὲ τὴν ἀδοῆ αὐτὴ ὕπαρξη.

«Ἂν πεθάνῃ ὁ καϋμένος αὐτὸς ὁ Ντεγναί, θ' ἀποφασίσω νὰ τὴν παντρευτῶ ἄραγε τὴν Ἐδμέ;» διεσωτήθηκε ἔξαφνα ὁ Ρομπέο.

"Ὅμως κοκκίνισε ἀμέσως ποὺ ἔκανε τοῦτη τὴ σκέψη. Αὐτὸ ἤταν ἀπάνθρωπο! Αἰσχρό! Φτωχὲ Ντεγναί!

Πῆγε τ' ἀπουσεσήμερο νὰ μάθῃ νέα του. Δὲν τὴν εἶδε τὴν Ἐδμέ. γιατὶ ὁ γιατρὸς ἤταν ἐκεῖ. Ἔμαθε ὅμως ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια, πὼς ἡ κατάστασις τοῦ ἀρρώστου ἦταν πάρα πολὺ σοβαρὰ. πράγματ ποὺ τῶξερε ἤδη.

Ἐνόμιζε πὼς δὲν θἄπρεπε νὰ πάῃ ἐκεῖ πέρα καὶ τὴν ἑπομένη. ὅμως δὲν παρέλειψε νὰ τὸ κάνῃ τὴν ἄλλη μέρα. Τούτη τὴ φορὰ εἶδε καὶ τὴν Ἐδμέ. Μὰ Ἐδμὲ κατάγλωση μ' ἕνα πρόσωπο. Ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὴν πραγή. ποὺ τοῦκανε μεγάλη λύπη. Ἐκείνη τὸν δέγθηκε μέσα στὸ γώλλ.

—Σᾶς εὐγαριστῶ πὼ ἤρθατε. ἀγαπητὲ κύριε. εἶπεν ἡ νέα γυναίκα μ' ἕνα ὑφὸ ἀφησημένο. Ὁ ἄντρας μου εἶναι πολὺ ἄσγημα... Αὐτὸ εἶναι φρικτό...

—Ἔγστε τοὐλάγιστο καμμιὰ νοσοκόμα;

—Ναί. ναί. μέσα νύγτα. Ὅμως προτιμᾶ νὰ τὸν περιποιοῦμαι ἐγώ. Μὲ συγγωρεῖτε. πρέπει νὰ γρούσω κοντά του.

Ἔσα ὁ Ρομπὲο ἐπήγαινε τγιτγὰ πέρα πάω' ἡμέρα νὰ μαθαίνῃ νέα τοῦ Ἀσὸν Ντεγναί. τοῦ ὁποίου ἡ κατάστασις ἤταν ἀπελπιστική. Καμμιὰ φορὰ ἔβλεπε μόνον γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν Ἐδμέ. ποὺ τοὐλεγε δυὸ—τρεῖς κοινοτυπίες καὶ ξαναγύριζε ἀμέσως σμὰ στὸν ἄρρωστο. Καὶ τῆς πρὸ πολλὲς φορὲς ἔθλεπε μόνον τὴν ὑπηρέτρια.

Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα. ἡ ὑπηρέτρια ἀνοίγοντάς του τὴν πόρτα. τοῦ εἶπε μ' ἕνα ὕφος γαρούμενο.

—Ἂν θέλετε κύριε. νὰ περάσετε στὸ μικρὸ σαλονάκι. Ἡ κυρία θαοθῆ σὲ λίγο.

Μέσα στὸ σαλονάκι ὁ Ρομπὲο περίμενε λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ καδδιογτύπι τὴν ἄφιξη τῆς Ἐδμέ. Ἐκείνη δὲν ἄγγησε νὰ φανῆ. Ἤταν θαμμένη ὅπως ἄλλοτε. τὰ ξανθὰ μαλλιά της ἤταν φριζαρισμένα μὲ ἀφάνταστη γάρη καὶ ἐπιμέλεια. καὶ τὸ ἀδρὸ προσωπάκι της. μολονότι εἴγεν ἀδυνατίσει λιγάκι. ξαναδρῆκε τὴν νεανική του λάμψη καὶ ὀμορφιά.

Ἡ Ἐδμὲ ἔκλεισε προσεγτικὰ τὴν πόρτα κατόπι της. ἔτρεξε πρὸς τὸν Ρομπὲο καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

—Ὦ. ἀγάπη μου. ἀγάπη μου. ἐγλύτωσε πιὰ τοῦ ἐφώναξεν μὲ μιὰ φωνὴ δονιζομένη ἀπὸ γαρά. Τ' ἀκοῦς ἀγάπη μου. ἐσώθηκε. μοῦ τῶπε πρὸ ὀλίγου ὁ γιατρός.

'Εσώθηκε. τί εὐτυγία! Καὶ πόσον εἶμαι εὐγαριστημένη ποὺ σὲ βλέπω. ἀγάπη μου! Τί καλὸς καὶ εὐγενικὸς ποὺ ἤσουνα γάρεσα τόσα συγνὰ ὅλες αὐτὲς τῆς φρικτὲς ἡμέρες ποὺ πέρασα! Τί ἀγωνίες! Μὰ τώρα πιὰ τελείωσαν ὅλα. Γλύτωσε! Εἶναι πιὰ σ' ἀνάρωση!... Εἶναι ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν μονάγα... 'Αγάπη μου. τί εὐτυχὴς ποὺ εἶμαι! Πόσο σ' ἀγαπῶ! Πόσο λαγταρῶ νὰ σὲ ξαναδῶ ὅπως πρίν!... Τί φρικτὴ δοκιμασία. ἀγάπη μου!..

Καὶ ἡ Ἐδμὲ τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της. γελώντας καὶ κλαίγοντας συγγρόνως.

Μὰ ὁ Ρομπὲο δὲν ἤξεοε τί νὰ τῆς πῆ. ποσπαθώντας μὲ γαμηλὴ φωνὴ καὶ μὲ γλυκὰ λόγια. νὰ τὴν καθησυγάσῃ.

'Αφοῦ ἠρέμησε κάπως. ἡ Ἐδμὲ ξανάβαλε λίγη πούδρα στὸ πρόσωπό της. καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ ἄπειρη τουφεσόσγτα: «Σὲ λίγο. ἀγάπη μου». καὶ τὸν συνόδεψε ὡς τὸ γώλλ.

«Μὰ σὲ καλό μου. τί μοῦ συμβαίνει λοιπόν; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι;— διεσωτήθηκε ὁ Ρομπέο. μὲ λαγτάρα καθὼς ἐβάδιζε ἀγνὰ μέσα στὸ δρόμο.—Τὸ κάτω τῆς γοαρῆς. τῶξερα πολὺ καλὰ πὼς ἡ Ἐδμὲ εἴγεν ἕναν σύζυγο ποὺ εἶναι ἕνας λαμπρὸς ἄνθρωπος καὶ γιὰ τὸν ὁποῖον εἶγε μιὰ βαθειὰ συμπάθεια. Ὁ ἄντρας της ἀρρωστῆσε βαρειά. Αὐτὴ ἀγανασταώθηκε. ἤταν πάρα πολὺ φυσικό! Θἄταν κάτι τὸ τερατώδες ἂν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Τὸν περιπτώθηκε μ' ἀγάπη. εἶναι πολὺ φυσικό.. Καὶ τώρα θέλει, ἀφοῦ ἐπέρασε ὁ κίνδυνος νὰ ξαναγίσωμε τὴν ἀγάπη μας πρὸ ἤταν τόσο καλὰ δογανωμένη. Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικό καὶ πολὺ εὐγάριστο γιὰ μένα. Μὰ τότε γιατὶ δὲν εἶναι πιὰ ἡ ἴδια στὰ μάτια μου. καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω κἂν ἂν ἐγὼ τὴν ἴδια λαγτάρα νὰ τὴν ξαναδῶ;...»

Ἕνα κενὸ. θἄλεγε κανείς. πὼς ἀπλώθηκε μέσα στὴν ψυγή σου. Καὶ εἶδε καθαρὰ πόσο φτωχὸ κ' αὐνάτο ἤταν τὸ αἴσθημά του ποὸς τὴν Ἐδμὲ. ποὺ ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἐνόμιζε πὼς ἤταν ἡ μόνη γαληνιὴ ἀγάπη ποὺ ἐνέμιζε τὴν ζωή του... Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ. εἶδε θαθειὰ καὶ ξεκάθαρα πόσο ἤταν γελασμένος...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

— Σᾶς εὐγαριστῶ πὼ ἤρθατε, κύριε. Ὁ ἄντρας μου εἶναι πολὺ ἄσγημα . . .

Σκέψεις γιά τόν ἔρωτα

Ὁ ἔρως περνᾶ τὰν μιὰ θέλλα. Ὕστερα ἡ ζωὴ ξαναγγίζει καταάλλαγα ὅπως καὶ πρίν. Θυμᾶται ποτὲ κανείς ἕνα σύγνεφο;

(Τζὸ ντὲ Μωπασσάν)

Στὸν ἔρωτα ἡ οἰκειότης καταστρέφει πάντα τὸ ἰδανικό.

(Μπρουπὲ γτ' Ὀωεϊλλύ)

Οἱ φίλοι μας

Στὸ σπίτι μας πρόκειται νὰ συμβῇ κάποιο ἐξαιρετικὸ καὶ ἀπροσδόκητο γεγονός : οἱ φίλοι μας, ἡ οἰκογένεια Ἀγαπητίδη πρόκειται νἀρθοῦν νὰ φᾶμε μαζὶ τὸ μεσημέρι !

* * *

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἴσως νὰ μὴν εἶχε καὶ τόσο μεγάλη σημασία ἂν ἡ γνωριμία μας μὲ τὴν οἰκογένεια Ἀγαπητίδη δὲν συνέβαινε νὰ ἔχῃ ἕναν εἰδικὸν χαρακτῆρα.

Τὴν οἰκογένεια αὐτὴ τὴν γνωρίσαμε ἕνα ὁράδυ σὲ μιὰ γνωστή μας οἰκογενειακὴ—σαδιοφωνικὴ, γιὰ τὴν λεπτομέρεια—συγκέντρωση. Εἴχαμε μαζευτῆ πέντε-ἕξη οἰκογένειες στὸ φιλικὸ αὐτὸ σπίτι καὶ περμένναμε ν' ἀκούσουμε... ἀπὸ τὴν Γερμανία τὴν συναυλία τοῦ Μητροπολίου, ποὺ δὲν μετεδόθη—ὅπως μάθαμε ἀργότερα—διὰ λόγους μετεωρολογικούς.

Δὲν ἀργήσαμε ἐκεῖνο τὸ ὁράδυ νὰ πάσουμε σχέσεις μὲ τοὺς Ἀγαπητίδη. Ἦσαν ἐξαιρετικὰ καλοὶ καὶ εὐχάριστοι ἄνθρωποι. Δώσαμε ραντεβοῦ γιὰ τὴν Κυριακὴ ποὺ μᾶς ἐρχότανε, στὴν Γλυφάδα Θὰ κάναμε μαζὶ τὸ μπάνιο μας. Θὰ παίζαμε τένις καὶ μὲ λίγα λόγια θὰ γλεντούσαμε. Ἀ ! ἦσαν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστοι ἄνθρωποι !

Δυστυχῶς τὴν Κυριακὴ μάταια τοὺς περιμέναμε. Θὰ τοὺς εἶχε τύχει τοὺς ἀνθρώπους κανένα ἀπρόοπτο.

Τὴν ἄλλη μέρα μέσα στὸ τραμ τοῦ Φαλήρου τοὺς ξαναβρήκαμε. Ἀγεβαίναν στὴν Ἀθήνα. Ἐξηγηθήκαμε γιὰ τὴν... παρεξήγηση τῆς Κυριακῆς καὶ δώσαμε τὸν λόγο μας νὰ βλεπόμαστε στὸ ἑξῆς τακτικώτατα.

—Φυσικά, φυσικά ! εἶπε ἐγκάρδια ὁ κ. Ἀγαπητίδης.

—Ἀπαραιτήτως, εἴπαμε ἐμεῖς. Ἀλλὰ δὲν ὁρίσαμε κανένα ραντεβοῦ ! Εἴμαστε τόσο ἀφησημένοι ἀπ' τὴν χαρὰ ποὺ μᾶς ἔδωκε ἡ εὐχαριστη αὐτὴ συνάντησις !

Πέρασε ἀρκετὸς καιρός. Μιὰ μέρα στὰ Χαυτεῖα, ἔπεσα ἐπάνω στὸν κ. Ἀγαπητίδη :

—Συγγνώμην, κύριε... Ἄ, ὁ κ. Ἀγαπητίδης ! Τί εὐτυχὴς συνάντησις.

—Ὦ ! τὸν κ. Χ. Πῶς ἤταν αὐτό ;

Ὕστερα ἀπὸ τὴς συνηθισμένες φιλοφρονήσεις εἶπαμε νὰ ἰδωθοῦμε ἐπὰ τέλους κάπου.

—Βεβαιότατα. Πρέπει νὰ ὁρίσουμε κάτι. Νὰ βλεπόμαστε λίγο.

—Χωρὶς ἄλλο.

Καὶ γωριστήραμε... φιλικώτατα.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα ἡ γυναίκα μου γιορνώντας ἀπὸ μιὰ «ὁριστικὴ διάλυση», ἑνὸς καταστήματος μᾶς ἀνήγγειλε θριαμβευτικῶς :

—Ξέρετε ποιὰν συνήντησα στὸ δρόμο ;

—Ποιά ; Τὴν «μὲς Ἑλλάδα» μήπως ;

—Ὄχι, καλέ ! Τὴν κυρία Ἀγαπητίδου, τὴν εὐγενεστάτη ἐκείνη κυρία ποὺ γνωρίσαμε στὴν ... Γλυφάδα.

—Θέλεις νὰ πῆς : ποὺ θὰ γνωρίζαμε, ἀφοῦ δὲν ἤρθεν. Ἔ, λοιπόν, καὶ τί σοῦ εἶπε ;

—Χάρηκε πολὺ ποὺ μὲ εἶδε καὶ μοῦ εἶπε νὰ δοίσουμε μιὰ μέρα νὰ συναντηθοῦμε.

—Καὶ δοίσατε ;

—Ὄχι. Γιατὶ εἴμαστε κ' ἡ δυό μας διαστικές...

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο συναντήθηκαμε κοῦσσες τοῦ Φαλήρου. Ἡ κ. Ἀγαπητίδη νο ποὺ δὲν φίλησε τὴν γυναίκα μου κα Ἀγαπητίδης λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μοῦ πούλαζε τὸ γέρι ἀπ' τὴν δυνατὴ χειρα σερις μαζί.

—Ξέρετε, δὲν ὡρίσαμε καμμιὰ μέρα ... ρα, γιὰ νὰ συναντηθοῦμε, εἶπε ἡ κ. Α τίδη, φεύγοντας.

—Ἄ, βέβαια, εἶναι μεγάλη παρ Νὰ ὁρίσωμε, συνεπλήρωσε ὁ κ. Ἀγαπ

—Πρέπει, εἶπα κ' ἐγὼ μὲ τὴν ... μου.

Καὶ πράγματι ὡρίσαμε... ὅπου θὰ ... ἀπ' τὴν ἐξοχὴ ὅπου δὲν εἶχαν φτάσ στὸν δρόμο. Ἄ ! Ὅλα κ' ὅλα. Ἔπρε τελειώσῃ πιὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Κατασ ροῖδια.

—Κύριε Ἀγαπητίδη, σᾶς συνιστ ριο, δὲν ἔχει πιά. Θἀρθῆτε νὰ φᾶμε ... φοῦ δὲν φύγατε ἀκόμη γιὰ τὴν ἐξοχ

—Θαυμάσια !

* * *

Δὲν ἤρθανε. Ὥστε τὸ κοσμοστρο γεγονὸς δὲν θὰ... συμβῇ ; Ὅσο ... μας οἱ Ἀγαπητίδη μᾶς γέλασαν ;

Ὄχι ! Χίλιες φορὲς ὄχι !

Στὴ 1 ἤρθε ἕνα γραμματάκι : «Δυ σεσα νἀρθῶ γιατί, τὴν ὥρα ποὺ σᾶς σ σχέθηκα ἡ γυναίκα μου εἶχε ἤδη φτ τὴν ἐξοχή. Ἀγαπητίδης».

Ἡ γυναίκα μου ἀμφιβάλλει. Ἐγὼ δὲ χι. Εἶμαι βέβαιος πὼς μᾶς... γράφ τὴν ἐξοχὴ θὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν.

(Διασκευὴ) Ι. Ρ.

Ο ΜΑΚΡΥΠΟΥΚΑΜΙΣΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΝΤΟΒΡΑΚΗΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οἱ σιμωρῖτες ἀφοῦ ἔδεσαν ὅλο τὸ «συγκρότημα Κοντοβράκη» τὸ τράβηξαν γιὰ μιὰν ἄλλη... κρασοκατάνυξιν μέσα σὲ μιὰν ἀποθήκη κρασιῶν.

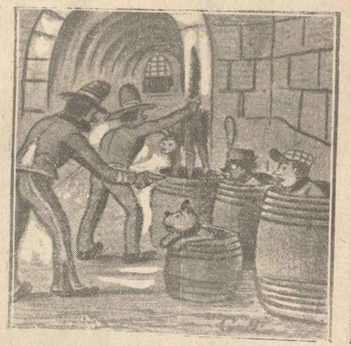

Ἐκεῖ, ὅπως ἦσαν δεμένοι, τοὺς ἔβαλαν μέσα σὲ ἄδεια βαρέλια κρασιοῦ καὶ τοὺς... συσκεύασαν ! Τὰ βαρέλια αὐτὰ θὰ ταξίδευαν σὲ ἄγνωστες χῶρες ἀγρίων.

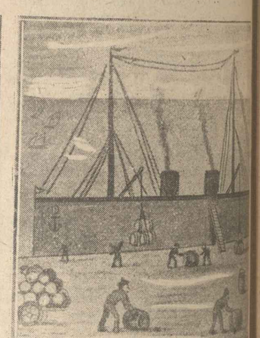

Ἐκείνη τὴ μέρα ἔφευγε ἕνα ἀκρωτ πλοῖο. Ἀγάμεσα στὰ ἄλλα βαρέλια τοὺ μεναν στὴν ἀποβάθρα μετέπειτα καὶ τὰ σερα μὲ τὸ... ζωντανὸ περιεχόμενό τους.

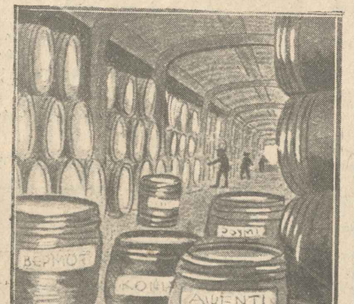

Τὸ λαθρεμπορικὸ πλοῖο εἶχε γιομάτες τὴς ἀποθῆκες του ἀπὸ βαρέλια λαθραίων οἰνοπνευματωδῶν. Ἐκεῖ μέσα προύριστο νὰ.. καλωτεράσουν οἱ τέσσερις φίλοι μας.

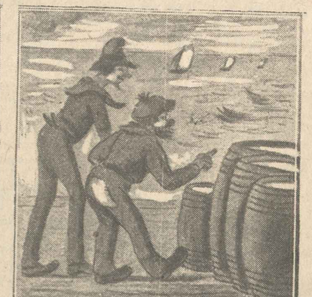

Οἱ ναῦτες τοῦ λαθρεμπορικοῦ μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων βερελιῶν σημαιδεύουν γιὰ μπαρκάρισμα καὶ τὰ τέσσερα ἐπὶ πλέον βαρέλια..

(Ἀκολουθεῖ)

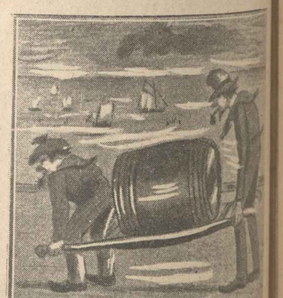

...τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν νὰ μεταφέρον... φαίνονται λίγο βαρειά. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θ σημασία. Τὸ περιεχόμενο τους θὰ εἶναι ἀ βερμοὺτ ποὺ σιγνήθως βαραίνει περισσότερ

'Αστυνομικὰ διηγήματα

τοῦ Τζὼν Κόουτερ

Μιρέττα ἡ ἀπάχισσα

Τὸ πολυτελέστατο ὑπερωκεάνειο «Μασίμπλεα» ἔπλεε ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη στὴν Λισσαβῶνα. Σὲ λίγες ὧρες θ' ἀγκυροβολοῦσε.

Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τῆς πρώτης θέσεως ἦταν καὶ ἡ πλουσιωτάτη Λαίδη Ἔλενα Λόουστερ. Ἐταξίδευε ὁλομόναχη, ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου, οἱ συνταξιδιῶται της, πλούσιοι ὅλοι ἐπιβάται τῆς πρώτης θέσεως τοῦ ὑπερωκεανείου, δὲν ἔπαυσαν νὰ θαυμάζουν τὴς περίφημες τουαλέττες καὶ τὰ ὑπέροχα κοσμήματα τῆς.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς— οἱ νεώτεροι—τολμηρότεροι λιγάκι, ἤταν ἴσως καὶ ὑποψήφιοι ἐρασταί. Ἀλλὰ μόνο ὑποψήφιοι, διότι ἡ Λαίδη νεωτάτη καὶ ζωντανήρα, δὲν ἐφαινότανε εὔκολη σ' ἐρωτικὲς πραγματώσεις.

Σὲ ὀλίγες ὧρες τὸ ὑπερωκεάνειο θ' ἀγκυροβολοῦσε στὴν Πορτογαλλικὴ πρωτεύουσα. Ἡ νύχτα ἤταν ἀρκετὰ προχωρημένη καὶ ἡ Λαίδη Ἔλενα Λόουστερ, ἐπειδὴ ἤθελε ὀλίγο ν' ἀναπαυθῆ, ἐσηκώθηκε μὲ γάντι ἀπὸ τὸ τραπεζάκι τοῦ μπρίτζ. Ἐζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς κυρίους μὲ τοὺς ὁποίους ἔπαιζε, ἐκαλησπέρισε καὶ ἀπεσύρθη.

Στὸν στενὸ ἐξώστη ποὺ ὡδηγοῦσε στὴς καμπίνες τῆς πρώτης θέσεως, ψυχὴ δὲν ἐφαινότανε. Ἀλλὰ μόλις ἡ Λαίδη πλησίασε στὴν πόρτα τῆς καμπίνας της, ἕνα βαρὺ γέρι ἔπεσε ἐπάνω στὸν γυμνὸ της ὦμο, ἐνῶ μιὰ φωνή, φωνὴ ψυχρὴ καὶ εἰρωνικὴ συγχρόνως, ἔλεγε:

—Καλησπέρα Μιρέττα... τί γίνεσαι;

Ἡ Λαίδη Λόουστερ εἶχε ὠχριάσει τρομερά.

Μιὰ στιγμὴ ἐστάθηκε ἀκίνητη, ὕστερα, ἔγυρισε ἀργὰ τὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ ἰδῆ ποιός τῆς μιλοῦσε. Στὸ φῶς τοῦ διαδρόμου, μία ἕνας συνταξιδιώτη της, εὐγενέστατος κύριος, τὸν ἰταλὸ κόμητα Μαντζίνι, ἀλλά.. ὅταν τὴν ἐπόσεξε καλλίτερα... εἶδε πὼς ἡ κοκκινὴς του φαβορίτες ἤταν μᾶλλον ψεύτικες...

Ὅλα αὐτὰ δὲν διήρκεσαν παρὰ μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ ἡ Λαίδη Λόουστερ, μολονότι εἶχε ὠχριάσει, ἐφρόντισε νὰ μὴν χάσῃ τὴν ψυχραιμία της καὶ ἀπήντησε, ἐνῶ γυπούσε φιλικὰ στὸν ὦμο τὸν ἄγνωστό της κύριο:

—Μπά!.. Ἐσὺ εἶσαι Μορκέρ; σ' εὐχαριστῶ.. Εἶμαι καλά.

Ἐκεῖνος ἐμειδίασε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας της καὶ ἐμπῆκε μέσα, μαζί της. Ἡ Λαίδη, τὸν ἐρώτησε:

—Ἔρχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτα; Τί μὲ θέλεις;

Ὁ Μορκέρ, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτὶ μὲ τυπωμένη ἐπιγραφὴ «Διεύθυνσις Γαλλικῆς Ἀσφαλείας».

—Μὴ φοβᾶσαι Μιρέττα.. δὲν εἶναι τίποτα. Ἀπλούστατα. ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τῆς Μαρίας Λαοζεβάλ, τῆς ἐπονομαζομένης Μιρέττας, ποὺ αὐτὴ τὴν στιγμὴ φέρνει τὸ ὄνομα Λαίδη Ἔλενα Λόουστερ...

Εὐτυχῶς ποὺ σὲ ἀνακάλυψα Μιρέττα μέσα στὸ πλοῖο ποὺ εἶναι γαλλικὸ ἔδαφος, ἀφοῦ ταξιδεύει μὲ γαλλικὴ σημαία, γιατὶ ἂν πρόσθανε νὰ ἔγῆς στὴν Λισσαβῶνα, θὰ εἶχα δυσκολίες νὰ σὲ πάσω σὲ ἔδαφος πορτογαλλικό..

—Πρόκειται νὰ μὲ συλλάβῆς; Μπορῶ νὰ μάθω γιατὶ κατηγοροῦμαι;

—Γιατὶ κατηγορεῖσαι Μιρέττα; Εὐχαρίστως! Ἄρχισες στὰ 1919 στὴν Πράγα, ὅπου δοθήκες γνωρίς νὰ ξέρω πῶς. Ἤσουν τότε εἴκοσι ἐτῶν. Ὡς Μαρία Λαοζεβάλ.— δὲν εἶχες ἀκόμη ἀλλάξει τότε τὸ ὄνομά σου. Ἐγνώρισες δύο αὐστριακοὺς ἐμπόρους. τοῦ ἑνὸς τοῦ ἔκλεψες ἕνα διαμάντι μεγάλης ἀξίας. τοῦ ἄλλου τὸ ποστοφόλι του μὲ διακόσιες λίρες.. Ἡ ἀστυνομία δὲν μπόρεσε νὰ σὲ πάσῃ γιατὶ τὸ ἔσκασες γιὰ τὴν Γαλλία, μᾶς εἰδοποίησε ὅμως ἡ ἀστυνομία τῆς Πράγας, εἰς τὸ Παρίσι, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆς.

—Παρακάτω; Ἤρθα στὸ Παρίσι;

—Ἤρθες, Μιρέττα, ἀλλὰ μὲ ἄλλο ὄνομα. Κατώρθωσες καὶ ξέφυγες μέσα ἀπὸ τὰ γέρια τόσων ἀστυνομικῶν. Τέλος πάντων στὸ Παρίσι, ἐπροβιβάσθηκες στὰ 1920, ἐλέγεσο Ζενεβιὲβ Προεντόλ.

—Προεντόλ;

—Μάλιστα... καὶ μὴν κάνεις τὴν ἀνήξερη, Μιρέττα. Ἐτύλιξες ἕνα παριζιάνο νεόπλουτο, τὸν παντρεύτηκες νομίμως καὶ ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἔγγαμον βίον, τοῦ τὸ ἔσκασες ἀφοῦ τοῦ ἔπῆρες ἀπὸ τὸ γραφεῖο του τριακόσιες χιλιάδες φράγκα καὶ κάτι κοσμήματα μεγάλης ἀξίας. Στὰ 1922 εἶσαι ἡ Ρωσσίδα πριγκήπισσα Σόνια Φελίτνοβα. Ἔγεις βάψει ξανθὰ τὰ μαλλιά σου. Σ' ἕνα καμπαρὲ στὴν Μονμάρτρη, μπλέκεις κάποιον ξένο διπλωμάτη. Σὲ πηγαίνει στὸ σπίτι του. Τοῦ κλέβεις κάτι διπλωματικὰ ἔγγραφα μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐκβιάζεις ἀργότερα καὶ τοῦ παίρνεις διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Στὰ 1925, ἐρωμένη ἑνὸς Λόρδου, στὸ Λονδίνο, ἐπῆγες καὶ ἀγόρασες διάφορα κοσμήματα ἀξίας σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ἀδαμαντοπωλεῖο. Ὁ ἀδαμαντοπώλης τὰ ἔστειλε μὲ ὑπάλληλό του στὸ σπίτι γιὰ νὰ πληρω-

— Μπᾶ, ἐσὺ εἶσαι Μορκέρ ;

θῆ ἀπὸ τὸν Λόρδο. Παίρνεις τὰ κοσμήματα ἀπὸ τὸ γέρι τοῦ ὑπαλλήλου δῆθεν γιὰ νὰ τὰ δείξῆς στὸν Λόρδο καὶ τὸν ἀφίνεις νὰ περιμένῃ τὰ χρήματα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐσὺ τὸ στοίβεις ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.. Ξαναγυρίζεις στὸ Παρίσι, ὅπου γίνεσαι ἐρωμένη τοῦ Μπαστιέν, τοῦ φοβεροῦ ἀπάχη. Εἶσαι τώρα παρίγνωστη: Ἡ Μιρέττα ἡ ἀπάχισσα! Στὰ 1927..

—Ἐκάναμε τὴν πρώτη μας συνάντησι Μορκέρ...

—Τὸ θυμᾶσαι, βλέπω..

—Μπορῶ νὰ τὸ ξεγάσω; Ἦταν ἡ μέρα ποὺ σκοτώθηκε ὁ Μπαστιέν ἀπὸ τὸν συντροφό σου, τὸν γωροφύλακα Ζαννιό..

—Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ζαννιὸ βρέθηκε σκοτωμένος κι' αὐτὸς μ' ἕνα στιλλέτο στὸ λαιμό. Περασμένο στὸ στιλλέτο, ἦταν ἕνα γαρτάκι ποὺ ἔγραφε...

—Σώπανε, Μορκέρ...

—"Ἕνα γαρτάκι ποὺ ἔγραφε: «Ἔτσι ἐκδικεῖται ἡ Μιρέττα».. Τὴν ἡμέρα τῆς συμπλοκῆς, ὅταν σκοτώθηκε ὁ ἀπάγης Μπαστιὲν ὁ φίλος σου, δὲν μπόρεσα νὰ τὲ πάσω. Μιρέττα, Ὕστερα σὲ ἔχασα. Ἔμαθα πὼς εἶχες πάει στὴν Ἀμερική... Αὐτὰ εἶναι ὅλα..

Ἀπαθέστατα ἡ Μιρέττα εἶπε:

—Αὐτὰ εἶναι ὅλα; Ἔγεις λάθος Μορκέρ. Ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω: Στὰ 1932, ἡ Μιρέττα ὡς Λαίδη Λόουστερ ταξιδεύει ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη στὴν Λισσαβῶνα. Μέσα στὸ βαπόρι συναντᾶ ἕναν ἀστυνομικό, τὸν Μορκέρ, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ χρόνια γωρίς νὰ μπορῆ νὰ τὴν πιάσῃ. Ἐπὶ τέλους τὴν συλλαμβάνει. ἀλλὰ ἡ Μιρέττα τοῦ τὸ σκάει...

—Ὁ Μορκέρ, ἐμειδίασε εἰρωνικά:

—Ὄχι δά, Μιρέττα. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ μοῦ τὸ σκάσῃς. Σὲ λίγη ὥρα φθάνομε στὴν Λισσαβῶνα καὶ θὰ σὲ παραδώσω στὴν Ἀστυνομία.

Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ συζήτησι, ἡ Μιρέττα ἡ ἀπάγισσα φάνηκε ὅτι εἶχε πεισθῆ.

—Τουλάχιστον ἄφισέ με ν' ἀλλάξω, τοῦ εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω μὲ τουαλέττα ἐσπερινή.

—Σὲ ἀφίνω, ἀλλὰ ἐδῶ... μπροστά μου.

—Ὅπως θέλεις, Μορκέρ.

Ἀργὰ καὶ μὲ μεγαλοπρέπεια ἡ Μιρέττα ἄφισε τὸ φορεμά της νὰ πέσῃ χάμω. Εἶχε μείνει τώρα μόνο μὲ μιὰ λεπτότατη δαντελένια κομπιναιζόν.

—Ἔχεις πολὺ ὡραῖο σῶμα, Μιρέττα, τῆς εἶπε. Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ κάλλη, θὰ μποροῦσες νὰ εἶσαι ἡ πιὸ ἐπιθυμητὴ γυναίκα καὶ νὰ ἔγῆς περιουσίες στὰ πόδια σου, γωρίς νὰ ἔγῆς καὶ δοσοληψίες μὲ τὴν Ἀστυνομία.

—Εἶσαι βλάκας, Μορκέρ. Αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, τὰ ξέρω... μὰ ὅ,τι κάνω, δὲν τὸ κάνω γιὰ τὸ χρῆμα. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ τραβᾶει, ποὺ μὲ μεθᾶ, εἶναι τὸ ἄγνωστο, ἡ περιπέτεια, ὁ κίνδυνος, ἡ ἀγησυχία. Ὁ φόβος ἐκεῖνος ποὺ σὲ κάνει νὰ μὴν ἐρῆς ποὺ θὰ εἶσαι αὔριο; Στὸ μέγαρο κανενὸς ἑκατομμυριούχου, ἢ στὴ φυλακή. Ἡ χαρὰ ποὺ νοιώθεις ὅταν ξεφεύγεις ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Ἀστυνομίας!.. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή, ἡ ἀληθινὴ ζωή, Μορκέρ, καὶ ὄχι ἡ ἄλλη..

Μὲ μιὰ κίνησι ἐνῶ μιλοῦσε εἶχε ἀφίσει νὰ πέσῃ καὶ ἡ δαντελλένια της κομπιναιζόν.

Ὀλόγυμνη, ἐπλησίασε τὸν ἀστυνομικὸ καὶ ἐκάθησε στὰ γόνατά του.

Ἐκεῖνος ἀνατρίγιασε. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ γυμνὸ γυναικεῖο κορμί, ἡ αἰσθήσεις του εἶχαν παραλύσει. Χωρὶς νὰ σκεφθῆ τί κάνει, ἐκόλλησε τὰ χείλη του στὰ χείλη της.

Εἰς τὸ βάθος τῆς καμπίνας, τὸ μπουῦλο τῆς Μιρέττας ἄνοιξε σιγὰ καὶ χωρὶς θόρυβο. Ἕνας ἄνδρας ἤταν μέσα. Ἐπλησίασε ἀπὸ πίσω τὸν Μορκέρ καὶ ξαφνικά, τοῦ ἔβαλε στὸ στόμα ἕνα πανὶ μὲ χλωροφόρμιο. Ὁ Μορκέρ, ἔπεσεν μισοαναισθητος. Σὲ δυὸ λεπτὰ ἤταν σφικτὰ δεμένος. Ἡ Λαίδη Λόουστερ, ἔσκυψε καὶ τοῦ ἐψιθύρισε.

—Ἄκουσε, Μορκέρ... μὴν τὰ βάζεις μαζί μου... Εἶμαι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ σένα. Ἀλήθεια, ἤθελα νὰ σοῦ συστήσω τὸν Πίππο, ἕναν καλὸ μου φίλο ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ σκοτώσῃ καὶ νὰ σκοτωθῆ γιὰ μένα..

Ἔπειτα σηκώθηκε, ντύθηκε βιαστικὰ καὶ εἶπε:

—Πᾶμε Πίππο. Μόλις προσθαίνομε.

Μαζὶ μὲ τὴν Μιρέττα, ὁ Πίππος ἔβαλαν τὸν ἀστυνομικὸ μέσα στὸ μεγάλο μπαοῦλο ὅπου τὸν ἐκλείδωσαν. Ἡ Μιρέττα ἐφώναξε τὸν καμαρώτο.

—Ἄκουσε, παιδί μου. Ἐγὼ θὰ ἔγω στὴν Λισσαβῶνα βιαστικὰ γιὰ νὰ προλάβω τὸ τραῖνο. Αὐτὸ τὸ μεγάλο μπαοῦλο θὰ τὸ ἀφίσετε στὸ Πελωνεῖο.

—Πολὺ καλά, κυρία.

Τὸ ὑπερωκεάνειο, εἶχε φθάσει στὸ λιμάνι. Μεγαλοπρεπῆς καὶ ψύχραιμη ἡ Λαίδη Λόουστερ ἀνέβηκε στὴν γέφυρα. Ὁ πλοίαρχος τὴν ἐπῆκησε:

—Λαίδη Λαίδη, μᾶς ἀφίνετε;

—Μάλιστα πλοιαρχέ μου, ἀφοῦ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴς περιποιήσεις σας.

* * *

Τὸ ἴδιο ὁράδυ, σὲ μιὰ κακόσημη συνοικία τῆς Λισσαβῶνος, μέσα σ' ἕνα ἄθλιο ὑπόγειο ὅπου ἐγόρευαν καὶ γλεντοῦσαν διάφοροι κακοποιοί καὶ ἄλητες, μιὰ γυναίκα ἀγκάλιαζε καὶ φιλοῦσε τὸν φίλο της, ἐνῶ τοῦ ἔλεγε:

Ἄ! Πίππο!... Τί ὡραῖο πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀγάπη.. Πίππο!.. Πίππο... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωή!...

ΤΖΩΝ ΚΟΟΥΤΕΡ

Ἰατρός τῆς οἰκογενείας

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν ἰατρόν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράφῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του.

Οἱ ἀναγνῶσται οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἰατρὸν δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς αὐτὸν διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ἐσωκλείοντες καὶ 50 δρχ.

Μαραμένο ἄνθος. Γιὰ νὰ κατορθώσετε αὐτὸ ποὺ προσαθεῖτε, νὰ ἀποφεύγετε τὰ λιπαρὰ φαγητά, τὰ ἀμυλώδη καὶ τὴν κατάχρησιν τῶν ρευστῶν. Τὰ ξυνὰ θὰ σᾶς κάμουν καλό, ὡς καὶ ἡ πεζοπορία καὶ ἡ γυμναστική.

Μακεδονοπουλαν. Δ ρ ά μ α ν. Ἡ ἀσθένειά σας μοῦ κινεῖ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν θὰ ἤθελα νὰ μοῦ γράφατε κάπως λεπτομερέστερα, ἐὰν δὲ εἶναι δυνατόν, στείλατέ μου τὴν διεύθυνσίν σας διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ταχυδρομικῶς.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ κατάστασίς σας δύναται νὰ βελτιωθῇ ἐὰν ἐκτελῆτε κάθε βράδυ τὴν ἑξῆς ἄσκησιν:

Ταχείαν καὶ ἀπότομον κάμψιν τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερά. Ἡ ἄσκησις αὕτη δέον νὰ συνοδεύηται ἀπὸ ὀλίγον μασάζ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ μέρους ὡς καὶ κατὰ μήκους αὐτοῦ.

Ἐπίσης, ἐφ' ὅσον σᾶς εἶναι δυνατόν, κάμετε μίαν σειρὰν ἐνέσεων «Optarson».

Θ. Π. Πόστ-Ρεστάντ. Χ α γ ι ά.— Ἀτυχῶς δὲν συνεμορφώθητε μὲ τοὺς ὅρους τῆς στήλης αὐτῆς.

Satami — Ἀδυνατῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω διότι αἱ πληροφορίαι σας εἶναι πολὺ ἀσαφεῖς.

Μ ι ὰ δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η. Γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ μόνον τοῦ εἶναι φύσει ἀδύνατον. Δύναται ὅμως νὰ ἐπανορθωθῇ χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιλητόν. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ μὲ συναντήσετε ἢ νὰ μοῦ γράψετε τὴν διεύθυνσίν σας διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω δι' ἐπιστολῆς.

Γ. Νεσ. Ἀποφεύγετε ὅσον δύνασθε τὰς συνναστροφὰς ποὺ κατὰ κανόνα εἶναι πάντα βλαβεραί. Ἀγοράσετε δύο κυτία « Protestine Richter » εἰς δισκία καὶ παίρνετε τρία ἡμερησίως ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Τὴν ἡμέραν χθ' ἢν δὲν θὰ παίρνετε μίαν ἔνεσιν στρυχνίνης τῶν 0,002, ἐν ὄλῳ 12.

Ἔχετε ἐπίσης ὑπ' ὄψιν σας ὅτι πρέπει ν' ἀκολουθήσετε τὴν φυσιολογικὴν ὁδὸν καθ' ὅτι εὑρίσκεσθε σὲ μιὰν ἡλικία κατὰ τὴν ὁποία ὅλα εἶνε καλὰ ἀναγκαῖα.

Χ. Ψ. Φοιτητήν. Ἐὰν βεβαίως ἡ διάγνωσις ἔγινε καλή, πρᾶγμα ποὺ φαντάζομαι, τότε οὐδεὶς λόγος ἀνησυχίας ὑπάρχει. ἐφ' ὅσον μάλιστα τηρεῖτε ὡρισμένα προφυλακτικὰ μέτρα. Σᾶς συνιστῶ ἀνάπαυσιν καὶ ὑπεσσιτισμόν. Ἡ κατάστασίς σας θὰ ὑπογωρήσῃ συντόμως. Ἐὰν σᾶς εἶναι εὔκολον νὰ μὲ συναντήσετε προσωπικῶς, θὰ μποροῦσα ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς νὰ σᾶς ἔδινα σαφεστέρας πληροφορίας.

Νόελ. Ἐφ' ὅσον εἰσθε νέος, μοῦ φαίνεται ὅτι μπορεῖτε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν νευρασθένειαν ὄχι τόσον διὰ φαρμάκων ὅσο διὰ τῆς τονώσεως τοῦ ἠθικοῦ σας.

Κ α ο δ ί α ν α ἰ μ ά σ σ ο υ σ α ν. Δυστυχῶς αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ ζητεῖτε ἐκφεύγει τῆς ἀρμοδιότητός μου.

Ἀ π ο γ ο η τ ε υ μ έ ν ο ν. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῆς πιτυρίδος ἀπαιτεῖται τακτικὸν λούσιμον, νὰ σίπτετε ὀλίγον τοῦ ὕδατος μιὰ κουταλιὰ τῆς σοῦπας ἀμμωνία. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἄσπρα σας μαλλιὰ εἰδικώτερος εἶναι ὁ κουρεύς σας.

Ἰατρὸς Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Κουβεντοῦλες

Μερικοὶ γονεῖς νομίζουν ὅτι ἡ μόνη εὐτυχία ποὺ μποροῦν νὰ δώσουν στὰ παιδιά τους εἶναι ἕνας πλούσιος γάμος καὶ διάζονται κάποτε τόσο πολύ, ὥστε χωρὶς νὰ πολυεξετάσουν σπεύδουν νὰ τὰ παντρέψουν. Ἄκουσαν πὼς κάποιος νέος ἔχει περιουσία, κοινωνικὴ θέσι καλή; Ἐξαπολύουν ἀμέσως γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, στήνουν πολυορκία στὸν νέο καὶ ὅταν κατοροθώσουν νὰ πάρουν τὴν συγκατάθεσί του, νομίζουν ὅτι ἐξετέλεσαν τὸ καθῆκον τους ἀπέναντι τῆς κόρης των. Ἐξήτασαν ὅμως, ἂν τὰ δυὸ πρόσωπα ποὺ θέλουν νὰ ἑνώσουν συνεννοοῦνται ψυχικῶς; Ἡ ψυχικὴ συνεννόησις εἶναι κάτι τι ἐξαιρετικὰ δύσκολο καὶ συντελεῖ πολὺ στὴν εὐτυχία δυὸ ἀνθρώπων. Ἂν δὲν συνεννοοῦνται ψυχικῶς, δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι.

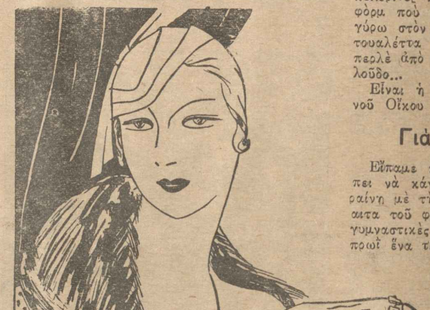

Ἀνοιξιάτικο καπελλάκι ἀπὸ κορδέλλα γκρὶ γκραὶν.

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀδιαφοροῦν. Δὲν σκέπτονται τὶς συνέπειες. Φθάνει νὰ μποροῦν νὰ ποῦν: «παντρέψαμε τὸ κορίτσι μας».

Προάξενη ἀντίληψις καθήκοντος, μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ εἶναι ἄξια τῆς τόλμης των τὰ κορίτσια ποὺ τόσο εὔκολα δέχονται νὰ πάρουν ὁποιον νέον τοὺς προτείνουν μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἔχει χρήματα ἢ καλὴ κοινωνικὴ θέσι. Γιατὶ αὐτὰ ἔχουν τὴν ὑπογοέωση νὰ ὑποδείξουν στοὺς γονεῖς των, ποὺ ὅ,τι κάνουν δέβαια τὸ κάνουν γιὰ τὸ καλό τους, τῆς ἀσυμφωνίες ποὺ μποροῦν, ἴσως, νὰ ὑπάρχουν.

Πόσα λιγότερα διαζύγια καὶ λιγώτερους ἀτυχεῖς γάμους θὰ εἴχαμε ἂν μερικοὶ γονεῖς ἤσαν λιγάκι πιὸ ἐξετασταικοὶ καὶ ἂν οἱ συμβαλλόμενοι δὲν ἔπαιραν μὲ τόση ἐπιπολαιότητα μιὰ τόσο σπουδαία ἀπόφασι, ἀποβλέποντας μόνο σὲ μιὰν ὁποιαδήποτε ἀποκατάστασιν...

Ε.

Μόδα

Μαζὶ μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἐποχῆς ποὺ σημειώνεται πάντα περὶ τὰ τέλη Μαρτίου ἔχουμε καὶ τὶς πρῶτες τουαλεττίτσες ποὺ σπεύδουν νὰ πάρουν ἀνοιξιάτικη ὄψι. Ἂς ρίξωμε λοιπὸν μιὰ ματιὰ νὰ ἰδοῦμε τί θέλουν νὰ μᾶς παρουσιάσουν ἐφέτος. Πρῶτα κάνουν τὴν εὐφάνισί τους τὰ σποστὶφ φορεματάκια ποὺ βασιλεύουν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ φθινόπωρο. Τὸ π.χ. παρουσιάζει ἕνα σπορτὶφ φόρεμα ζερσὲ σὲ χρῶμα ρούβι καὶ ἔχει τὴ σμέλα τὸ κορσάζ καὶ τὴς τσέπες καὶ τὸ μπιαὶ καὶ κουμπιά, τὰ δὲ μανίκια ὡραιότατες νερβοῦρ ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ ὤμους.

Ἕνα ἐπανωφοράκι σὲ ἴδιο χρῶμα πληρώνει τὸ ὡραῖο σύνολο.

Πολλὰ λλινάζ ἐπίσης χρησιμοποιοῦνται σὲ χρώματα ἀνοιχτὰ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ διάφορες χαριτωμένες λεπτομέρειες φανταζεῖ γιαχᾶς, ντεκοὺπ, ζῶνες ποὺ κόβουν ἀπὸ τὰ πλάγια καὶ φθάνουν σὲ μιὰ γοαβάττα καὶ ἄλλα.

—Τὰ καπέλλα εἶναι πάντοτε μικρὰ καὶ κλοσάκια, εἶδος τουρμπάν, μπερέδες συνδυάζονται κατὰ τὸ πλείστον μὲ τὰ νωφόρι. Γιὰ φορέματα δὲ ἀκμαίτερα φόρεμα πολὺ μικρὰ μπερὲ σχηματισμένα ἀπὸ σουτάς. Γιὰ βράδυα συνηθίζονται γιὰ γαρνίρισμα καπέλλων ἢ παγιέτες.

—Τὰ βράδυα φορεῖται ἐπίσης τὸ πελερίνες κοντὲς ἀπὸ βελοῦδο κομψὲς φόρμ ποὺ κλείνουν μὲ ἕνα δέσιμο ἀπὸ γύρω στὸν λαιμό. Ἄλλη φόρμ ἀπὸ τουαλέττα ἀπὸ μαροκαὶν μαῦρο ἀκριβὸ περλὲ ἀπὸ τοῦλι καὶ ζώνη ἀπὸ πολὺ λοῦδο...

Εἶναι ἡ τελευταία κρεασιὸν τοῦ Οἴκου Γουόρθ.

Γιὰ τὴν ὁμορφιά σας

Ἔθαμε πολλὲς φορὲς ποιὰ θέματα πρέπει νὰ κάνῃ μιὰ γυναίκα γιὰ νὰ μὴ γηράνῃ μὲ τὴν ἡλικία, δὲν ἀρκεῖ ὅμως τὰ λόγια τοῦ φαγητοῦ: γυμνάζοντας καὶ μερικὲς γυμναστικὲς ἀσκήσεις ποὺ ἂν γίνωνται ἀπὸ πρωΐ ἕνα τέταρτο καὶ μὲ σύστημα, μποροῦν νὰ φέρουν λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀποκαμωμε ἀπότομα, γιατὶ ἡ ἀναπνοὴ πρέπει νὰ συνηθίσουν σιγά σιγά. Μιὰ ὑπερβολὴ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὀλέθριο ἀποτέλεσμα.

Μετὰ τὸ πρωϊνὸ λουτρὸ ἀκόμα εἶναι, προτιμώτερο νὰ τρῶμε μὲ ἀτώμπ. κάνετε τὴν ἄσκησι τέσσερις φορὲς τὸν χρόνο τὸ δωματίου σας περισσότερο στὴς μύτες τῶν ποδῶν μὲ τὰ γάμπες καλὰ τεντωμένες καὶ ἀνοιχτὲς ἀπὸ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ.

Ἡ Γιόννη Πρεντὰν ποὺ σπουδάζει γιὰ τὴν κομψότητά της.

Ἔπειτα ξαπλώνεσθε ἀνάσκελα καὶ ἀνεβάζετε τὰ πόδια σας ἀργὰ μὲ τὰ γόνατα κλειστὰ καὶ τὰ χαμηλώνετε

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ Εβδομάδος

Τὸ βιβλίο

«Διηγήματα»

Γ. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

Ἡ ζωὴ ἡ σημερινή—ποὺ ὁλόκληρη εἶναι ἕνας ἀγῶνας αὐτοσυντηρήσεως— ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ θέμα ποὺ ἡ φιλολογία θὰ κατεργαστῇ σὲ στοχαστικὰ κομψοτεχνήματα τοῦ λόγου, μὲ αἰτιολογημένη τὴν συγγραφή τους, ὅταν θρεφῇ σὲ χερια ἀληθινοῦ σημουργοῦ.

Ὁ κ. Σφακιανάκης στὸν τόμο τῶν «Διηγημάτων» του, προσπαθεῖ νὰ διηγηθῇ ἱστορίες παγκόσμες, ἱστορίες δίχως εὐθικότητα καὶ τοπικὸ χρῶμα, οἰκουμενικὲς, θἄλεγε κανεὶς μὲ μιὰ λέξη.

Δίχως νὰ κάνῃ σκόπιμη φιλολογία — ἐνῶ τὰ θέματά του εἶναι πολεμικὰ καὶ κοινωνιολογικὰ — μᾶς δίνει ἀνάγλυφα καὶ δίχως φραστικὲς ὑπερβολὲς τὸ ἀνθρώπινο παράπονο γιὰ τὴν ἄδικη τῆς ζωῆς μοῖρα.

Τὰ διηγήματά του : Ὁ «Πόθος τοῦ Θεοφυλάκτου» «Sacra Famiglia» κ' οἱ «Μοιραῖοι» κλείνουν μέσ' στὶς γραμμές τους ὅλη τὴν τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τσαλαπατᾶ ὅλους τοὺς θεσμοὺς καὶ τῆς παραδόσεις γιὰ τὴν αὐτοσυντήρησή του, ποὺ τὴν κάνει προβληματικὴ μέρα μὲ τὴ μέρα ἡ τραχειὰ ζωή.

Ἀλλὰ τὸ διήγημα ποὺ ξεχωρίζει εἶναι «οἱ σκελετοὶ ποὺ ψηνοῦν». Σ' αὐτὸ — ἕνα τραγικὸ ἐπεισόδιο τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου— διαγράφεται μὲ τὰ ἐντονώτερα χρώματα ἡ κτηνωδία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν πεῖνα πουλᾶ καὶ τὰ κόκκαλα τῶν πεθαμένων του !

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σφακιανάκη εἶναι πολιτισμένο. Ἔχει γραφτῇ ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη κι' ὄχι ἀπὸ φιλολογικὴ ἐπίδειξη. Βέβαια δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἀπολύτως ἐξαιρετικό. Ὡστόσο στέκει ἕνα βιβλίο μὲ λογοτεχνικὲς ἀπαιτήσεις. Κι' ὁ συγγραφέας του ἔχει κάθε δίκηο νὰ ἀπαιτῇ νὰ τὸν προσέξουν.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝ.

= □ =

Ξέρετε ὅτι...

....Ἐκυκλοφόρησε τὸ ὑπ' ἀριθ. 364 τεῦχος τῆς «Μεγάλης Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαιδείας» περιέχον τὰ ἀπὸ τῆς λ. Σπαθάρης μέχρι τῆς λ. σπορεὺς ἄρθρα, 966 τὸν ἀριθμόν, ἐν οἷς τὰ περὶ σπάθης, Σπαρτάκου, Σπάρτης, σπειροχαιτῶν, Σπένσερ, στερμάτων, Σπετσῶν, στηλαίων, Σπινόζα, σπογγαλιείας, σπόγγων, σπονδυλικῆς στήλης, σπορελαίων κ. ἄ. Τὰ πραγματεύονται οἱ κ. κ. Ν. Βέης, Γ. Γεωργαλᾶς, Ι. Κανδήλης, Τ. Καρακάλος, Γ. Καψάλης, Ι. Κούμαρης, Ν. Λαπαθιώτης, Ν.Λούβαρης, Σ. Λυκοῦδης, Ν. Μιχαηλίδης, Δ. Παπαγιαννόπουλος, Θ. Παπακωνσταντίνου, Γ. Σωτηρίου καὶ ἀπερπεντήκοντα ἄλλοι συνεργάται, ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι.

...Στὸ θέατρον «Κοτοπούλη» ἀρχίζει ἐντὸς ὀλίγου τὰς παραστάσεις του ὁ νέος ὀπερετικὸς θίασος «Γκουζέππε — Πατρικίου», μὲ τὴν νέα ὀπερέττα τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδη «Ἑλληνικὴ μιλγιὰ».

...Στὸ θέατρο Παταϊωάννου συνεχίζονται μ' ἐξαιρετικὴ κοσμοσυροὴ ἡ παραστάσεις τῆς νέας ἐπαθεωρήσεως «Φουτουρισμὸς», τῶν συνεργατῶν κ. κ. Παταδούκα καὶ Καραβία.

...Στὸ «Ἐθνικὸν», συνεχίζονται ἡ παραστάσεις τοῦ ὑπερόχου δράματος τοῦ Ἔρρικου Ἴψεν «Γιάννης Γαβριὴλ Μπόρκμαν», τὸ ὁποῖο παίζεται ἐξαιρετικῶς καὶ μόνον κατὰ τὴν τρέγουσαν ἑβδομάδα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ : Λόγῳ ἀναχωρήσεως εἰς τιμὴν μεγάλης εὐκαιρίας σαλονάκι, χαλιά, κομψοτεχνήματα μαγκάλι ντορμέζα κ.λ.π. Πατησίων 140 11—5 μ. μ.

Εὔθυμα

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

Ἡ κόρη.— Μαμά, ἔκανες ποτὲ φλὲρτ, ὅταν ἤσουν κορίτσι ;

Ἡ μητέρα.— Ναί, μιὰ φορὰ, ἀλλὰ τιμωρήθηκα.

Κόρη.— Τιμωρήθηκες ;

Ἡ μητέρα.— Παντρεύθηκα τὸν πατέρα σου.

= □ =

ΔΕΝ ΥΠΕΓΡΑΨΕ ΑΣΧΗΜΑ

Ἕνας γιατρὸς περιλύπως ἔλεγε πὼς μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ εἶχε μεγάλη πελατεία καὶ κέρδιζε πάρα πολλά. Τώρα, ὅμως, ἔμεινε χωρὶς κανένα πελάτη.

—Μὰ πῶς σοῦ συνέβη αὐτό ;

—Μὴ ρωτᾶτε, κύριε. Διαβολικὴ σύμπτωσις. Μοῦ ἔφεραν κάποτε γὰ ὑπογράψω ἕνα πιστοποιητικὸν θανάτου ἑνὸς πελάτη μου καὶ κατὰ λάθος, ὑπέγραψα στὴν στήλη ποὺ ἔπρεπε νὰ σημειώσω τὴν αἰτία τοῦ θανάτου του...

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Κυρία μου...

Τώρα ποὺ κάθε ἐπιθυμία σας, κυρία μου,
ἐξετελέσθη «μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα»
κι' εἶμαι ἕνα ἄθυρμα σπασμένο ἀπὸ τὰ γέρια σας.
ἕνα μπεμπλὼ ἔξω ἀπ' τὴ μόδα. κάποιο ἀδεῖγμα
ἄνευ ἀξίας", ποὺ ὅμως σεῖς ἕνα διάστημα
τ' ἀναζητούσατε μὲ ξύφρενη μανία,
ἀπ' τὴν ζωή σας κουρασμένη, τὴν μονότονη,
πλημμυρισμένη ἀπὸ πλήξη, ἀπὸ ἀνία...
Τώρα λοιπόν, ποὺ ὡς «φαρμονέττα» σας κυρία μου,
κινοῦμα, ὅπως τὸ θέλει ἡ προσταγή σας.
θάταν καλὸ ἀνακεφαλαίωση νὰ κάνουμε
σὲ μετικὰ ἀπ' τὰ κεφάλαια τῆς ζωῆς σας:
Ὥρ:μη σεῖς γυναίκα. καθὼς βλέπατε
τὰ γρονια σας νὰ φεύγουν. νὰ κυλᾶνε
κι' ὡς ἀπόγοι 'Ισπανικοὶ» πιὰ νὰ γκρεμίζωνται
τὰ ὄνειρά σας. νὰ διαλύωνται. νὰ σκορπᾶνε...
Ἀπελπισμένη ἀναζητήσατε τὸν ἴλιγγο.
μὲ τὴν «κοκό» καὶ τὴν μορφίνη—ἄλλοί!—κυρία!
Ὥσπου τυχαία κάποια νύχτα ἀπαντηθήκαμε
κι' ἀγρίνισε ἡ δική μας ἱστορία...
Κι' ἔγινα ἡ ἀντίθραση. ἡ ἀνάπαυλα
στὰ τόσα ὄργια τῆς ἔκφυλης ζωῆς σας
κι' εἶδα στὸν στρόβιλο τῆς ἐκμηδ'νισης νὰ σβύνωνται
τὰ δικαιώματά μου στὴ ζωή. μαζί σας...
Μὰ ὡστόσο. ἐκ συνηθείας βαρεθῆκατε
κι' ἐπλήξατε στὴν στωγκή μου σκέπη
καὶ φεύγοντας ἀναζητήσατε τὸ Ἄγνωστο
στὴν «πιάτσα». μὲ κυρίους καθὼς πρέπει...
Κι' ἐνῶ. κυρία. δίχως τίτλο μιὰ τελειώνατε
ἀκόμα στὴ ζωή σας κωμωδία.
γιὰ γενικὸ τίτλο τοῦ βίου σας σημείωσα.
κυρία μου. τὴν λέξη: ἀηδία...

ΝΙΚΟΣ Α·Ι·ΒΑΛΙΩΤΗΣ

Παιχνίδια

Ἱστορικὸ παιχνίδι

Ζ

Ὅλα τὰ ζητούμενα ὀνόματα ἀρχίζουν πὸ Ζ. Ὅλα ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 21. Εἶναι δέ:

1) Ὀπλαρχηγὸς ἐκ Θεσσαλίας.
2) Ὀπλαρχηγὸς ἐκ Μεσσηνίας.
3) Διάσημος πρόκριτος Λεβάδειας φιλικός.
4) Ἕνας ἀπὸ τοὺς τολμηροτέρους πρόκριτες πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως.
5) Δραματικὸς ποιητής.
6) Ἀθηναῖος πρόκριτος καὶ ἥρως κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν.
7) Ἀγωνιστὴς ἐκ Κρήτης.
8) Ὀπλαρχηγὸς. ἐκ τῶν Ἀγράφων.

(Ἡ λύσις στὸ ἑπόμενο).

(ΛΥΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Σταυρωτὲς λέξεις

Ζ	Ν	Α	Ζ		Η	Β	[illegible]
Α			Α				[illegible]
Ο		Α	Α	Γ	Ο	Σ	[illegible]
Τ	Α	Ο	Α		Υ	Π	[illegible]
Υ		Κ	Ο	Α	Τ	Σ	[illegible]
			Ν				[illegible]
Ι	Β	Α	Μ	Ι	Ζ	Α	Β
				Κ			[illegible]
Ι		Μ	Ι	Α	Μ	Ι	[illegible]
Ε	Υ	Α		Ν		Κ	Τ
Ρ		Τ	Ζ	Ι	Β	Α	[illegible]
Ο				Κ			[illegible]
Ν	Ω	Ε		Α		Ρ	Ι

Αἴνιγμα

Τὸ φέρετρο

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΤΙΑΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

(Τὰ προηγούμενα)

Ὁ κόμης Ροβέοτος Ἀλιμένα ἀφιερώνει τὴν ζωὴ καὶ τὴν περιουσία του στὴν ἀνεψιέση μιᾶς γυναικὸς στὴν ὁποία ἀνήκει ἕνα κομμένο χέρι ποὺ βοῆκε κάποτε μέσα στὸ τσαΐνο. Ποὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν φτάνει στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ντετέκτιβ Νέιλ Λέσλυ ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ ζητεῖ ὀνομάζεται Μαρία καὶ βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ καυπτοῦ Μάκους Χέννερ. Ἕνα βράδυ, μέσα σὲ μιὰ τραβέρνα ὁ ὑπηρέτης τοῦ Χέννερ, Τζών, τοὺς δίνει πολύτιμες πληροφορίες.

22

(Ἡ συνέχεια).

—Ὦ! Λατρεύω αὐτὴ τὴ φτωχὴ γυναίκα!

—Καὶ τὸν μισεῖτε αὐτὸν τὸν Μάκους Χέννερ—δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ὄχι, δὲν τὸν μισῶ.

—Τὸν φοβᾶσε λοιπόν;

—Λίγο.

—Καὶ γιατὶ τὸν φοβόσαστε; Τί μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ;...

—Τὰ πάντα! ψιθύρισε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ὁ Τζών.

—Μὰ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τίποτα!

—Σέρσι ὅλα ὅσα συμβαίνουν!

—Μὰ θὰ τὸν νικήσουμε αὐτὸν τὸν ἀγεῖο! Θὰ τὸν σκοτώσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι! Ἔλάνισε σὰν λυσσασμένος ὁ κόμης Ἀλιμένα.

—Ὁ Μάκους Χέννερ δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ! ἀπάντησε ὁ Τζών μ' αἰνιγματικὴ φωνή.

—Ἀ! καὶ γιατί;

—Ἔχει κουμμένο τὸ ἐλιξήριο τῆς ἀθανασίας...

—Ψέματα! Σᾶς κοροϊδεύει! Εἶναι ὁ μεγαλύτερος παλιάνθρωπος— ἕνας αἴσχος ἀπατεώνα!...

—Τὸν φοβᾶμαι... θὰ μοῦ κάνῃ κακὸ.. ψιθύρισε τρέμοντας ὁ Τζὼν μὲ μιὰ βαρειὰ βραχνὴ φωνή.

—Μὰ θέλετε ὅμως νὰ τὴν σώσετε αὐτήν!—δὲν εἶν' ἔτσι;... ἐπέμενε ὁ κόμης Ἀλιμένα. ἐννοώντας πὼς ἔπρεπε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο νὰ παίσῃ τὴν σκέψι τοῦ ὑπηρέτη.

—Ναί—ναί! θέλω! Πιστεύτε με πὼς πραγματικὰ. ἀπὸ καιρὸ ἤθελα καὶ θέλω—μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο!

—Γιατὶ ἀδύνατο;

—Ὁ Μάκους Χέννερ εἶναι πολὺ ἰσχυρός. πολὺ μεγάλος! Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσουμε νὰ κομήσουμε τὴν διορατικότητά του...

—Ἂν μᾶς βοηθήσετε ἐσεῖς. θὰ τὸ κατορθώσουμε!

—Τίποτα! Θὰ πεθάνουμε ὅλοι...

—Τί παιδάκι! φώναξε ὁ Ροβέοτος Ἀλιμένα μὲ θυμωνὴ φωνή.

—Ἐγὼ δὲν ἔγω καμμιὰ ὄρεξι νὰ πεθάνω ἀποφασισμένος μὲ ὀβέο ὁ Τζών.

—Μὰ θὰ τὴν σώσουμε. θὰ τὸ δῆτε! Καὶ κανεὶς ἀπὸ μᾶς- δὲν θὰ πεθάνῃ... ἀπάντησε ἡ Ἀλιμένα θέλοντας νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν ὑπηρέτη μὲ τὴν φωνή του τὴν θέλησί του καὶ τὴν ἐλπίδες του.

—Κι' ἂν ἀκόμα κατορθώσουμε νὰ τὴν σώσουμε ὁ Μάκους Χέννερ θὰ μᾶς καταφέρῃ ὅλους μᾶς σκλάβῃ... Κατορθώνει πάντα ὅπι θέλῃ!

—Ὄχι ὅμως καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Μαρίας! πάτηξε ὁ Ροβέοτος Ἀλιμένα μὲ σφιγμένα δόντια.

—Καὶ τί ξέρετε ἐσεῖς γι' αὐτό... κύριε;

—Ἐσεῖς τὸ εἴπατε! Καὶ τὸ πιστεύω... ψιθύρισε ὁ κόμης.

—Ἀλλά... μιὰ στιγμή! Ποιὸς εἶσθε ἐσεῖς; ποιός;... ρώτησε ὁ Τζὼν ταλαντευόμενος μεταξὺ ἐμπιστοσύνης καὶ ὑποψίας.

—Ἕνας ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Μάκους Χέννερ! μίλησε εἰλικρινὰ ὁ Ἀλιμένα.

—Γιατὶ εἶσθε ἐχθρός του;

—Γιατὶ χωρὶς κανένα λόγο. μοῦκανε τὸ περισσότερο καὶ μεγαλύτερο κακὸ ποὺ μπόρεσε νὰ κάνῃ σὲ ἄνθρωπο...

—Ὥστε βρίσκεσθε σὲ μάχη μαζί του;...

—Ναί! σὲ μιὰ ἄγρια μάχη! Ἀλλὰ—πάω' ὅλα αὐτὰ ἐγὼ θὰ νικήσω.

—Ὁ Μάκους Χέννερ εἶναι ὁ δυνατώτερος τῶν ἀνθρώπων! Εἶπε ὁ Τζὼν γεμάτος ἀπογοήτευσι.

—Ὑπάρχει ὅμως καὶ θεός! Αὐτὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ..

—Μπᾶ! Ἡ κυρία μου παρακάλεσε τόσο πολὺ τὸν θεό!...

—Ποσεύγεται ἀκόμα;... ρώτησε αὐστηρὰ ὁ Ἀλιμένα.

—Ναί—σγεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ μὲ μεγάλη πίστη...

—Καὶ μισεῖ τὸν Μάκους Χέννερ;

—Τὸν συγαίνεται!

—Κ' αὐτὸς τὴν ἀγαπᾶει;

—Τὴν λατρεύει. κύριε!

—Καὶ γι' αὐτὸ τὴν τυραννάει μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο;

—Τί νὰ κάνῃ; Ἡ κυρία Μαρία δὲν θέλει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ...—κ' αὐτὸς ἐκδικεῖται!

—Ὁ ἄτιμος! Ὁ ἄτιμος!... ἀλλὰ μήπως ἀγαπᾶει κανένα ἄλλον;... πρόσθεσε τρέμοντας ὁ κόμης.

—Ὄχι! Δὲν πιστεύω... ψιθύρισε ὁ Τζών.

—Δὲν ἀναφέρει ποτὲ κανέναν;

—Ποτέ.

—Δὲν εἶγε ποτὲ τῆς κανέναν φίλο. ἕναν ἐρωμένο τέλως πάντων—ἕναν ἄντρα;

—Ποιό- ξέρει; μοῦ φαίνεται πὼς...

—Τί σᾶς φαίνεται;

—Νά!—πὼς εἶγε ἕναν σύζυγο.

—Εἶσθε σίγουρος γι' αὐτό;...

—Ὄχι. Δὲν εἶμαι βέβαιος παρὰ γιὰ ἕνα πρᾶγμα.

—Ποιό;...

—Πὼς ἔγει μιὰ κόρη.

—Μιὰ κόρη; Ποῦ; Ποῦ;

—Δὲν ξέρω! ἀλλὰ ἔγει μιὰ κόρη! Εἶμαι βέβαιος.. Εἶμαι!

—Μικρή. κοριτσάκι;

—Ὄχι· μεγάλη.

—Μεγάλη... τί ἡλικία;

—Δεκαεπτά— δεκαοκτὼ ἐτῶν!

—Ὥστε εἶναι μεγάλη ἡ κυρία Μαρία...

—Ὄχι. κύριε.

—Τί ἡλικία ἔγει λοιπόν;

—Τριανταποιῶν ἐτῶν καὶ κάτι. νομίζω.

—Ὦ! Εἶναι νέα.. Εἶναι ἀκόμα νέα!... φώναξε εὐχαριστημένος ὁ Ἀλιμένα—Βέβαια! Θὰ ποντοεύθηκε πολὺ μικρή... Βέβαια... κ' εἶναι νεώτερη μου! Θεέ μου! Ἀλλὰ—πέστε μου ἀκόμα—ποῦ εἶναι ἡ κόρη της;

—Εἶναι πολὺ μακρυά... Ὁ Μάκους Χέννερ μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἔδωσε καὶ γώρισε τὴν μητέρα ἀπὸ τὴν κόρη... Γι' αὐτὸ κ' ἡ κυρία μου κλαίει καθημερινῶς.

—Καὶ πῶς λένε τὴν κόρη της;

—Ραγήλ.

—Ραγήλ;... Ραγήλ!... ποῦ ξανάκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα;... ἀναρωτήθηκε ὁ Ἀλιμένα.

—Τί εἴπατε κύριε; ρώτησε ὁ Τζὼν περίεργος ἀπὸ τὴν συγκίνησι τοῦ Ροβέοτου Ἀλιμένα καὶ τὴν νέα τροπὴ ποὺ ἔπερνε ἡ συζήτησι.

—Ὦ—τίποτα! ἀπάντησε γλήγορα ὁ κόμης. Πέστε μου κάτι ἀκόμα γιὰ τὴν κυρία Μαρία. Μιλάει συγνὰ γιὰ τὴν κόρη της; Τῆς γράφει τακτικά; Παίρνει γράμματά της;

—Ὄχι. κύριε.. Τίποτα!...

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω. ἐξηγηθῆτε καλλίτερα!...

—Ὁρίστε! Ἡ κυρία Μαρία δὲν ξέρει ποῦ εἶναι ἡ κόρη της ἐδῶ καὶ δώδεκα ἔω. δεκατοία γρόνια. Ὁ Λέβις κι' ἐγὼ νομίζαμε πὼς ὁ γιατρὸς Μάκους Χέννερ ἀπήγαγε τὴν κυρία καὶ τὴν ἐμπόδισε ἀπὸ τότε νὰ ξαναδῇ τὸν ἄντρα της καὶ τὴν κόρη της. Σ' αὐτοὺς μάλιστα λέει πὼς ἡ κυρία Μαρία πέθανε ὅπως. καὶ σ' αὐτὴν ὅτι ἡ κόρη της γάθηκε πιο' ὅλο ποὺ πολλὲς φορὲς τὴν τυραννάει ἀκόμη περισσότερο λέγοντάς της πὼς ἡ κόρη της Ραγὴλ μπορεῖ καὶ νὰ ζῇ...

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Λέβις;

—Εἶναι ὁ ἀογειυπηρέτης!... ἀπάντησε ὁ Τζών.—Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Μάκους Χέννερ ἕνα εἶδος « alter ego » . . .

—Ὥστε κι' αὐτὸς ὁ Λέβις θὰ εἶναι λοιπὸν ὁ δεύτερος δήμιος τῆς Μαρίας;... ρώτησε ὁ κόμης Ἀλιμένα.

—Ὄχι κύριε! Ὁ Λέβις ἀγαπᾶ τὴν κυρία ὅπως ὅλοι μας! Πολλὲς φορὲς ποὺ ὁ Μάκους Χέννερ τοῦ δίνει διαταγὲς κατὰ τῆς κυρίας μου. αὐτὸς οὐδέποτε τὶς ἐκτελεῖ... Π. γ. Ἡ κυρία Μαρία γράφει ἀδιάκοπα στὴν κόρη της. Δὲν ξέρει ὅμως ἡ φτωχὴ γυναίκα σὲ τί διεύθυνσι νὰ τῆς ἀποστείλῃ. καὶ γι' αὐτὸ τῆς φυλάει θησαυρωτικὰ γράφοντας ἀδιάκοπα ὅλο καὶ καινούργιες ἐπιστολές. Ὁ Μάκους Χέννερ δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ μάθῃ ποῦ κρύβει ἡ κυρία μας αὐτὰ τὰ γράμματα. Ὁ Λέβις ὅμως τὸ ξέρει!...

—Πρέπει νὰ σώσουμε τὴν Μαρία! φώναξε ἀποφασιστικὰ ὁ Ἀλιμένα.

—Δυὸ φορὲς ἐπιχείρησε ἡ κυρία νὰ ἀποπειράθῃ. ἐξαχολούθησε ὁ Τζών.—Ὁ Λέβις εἶμαι βέβαιος πὼς ἦταν σύμμαχός της. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ σχέδια τῆς ἀποδράσεω. δὲν ἦταν καλὰ σχεδιασμένα... Ἡ κυρία δὲν ἔγει καθόλου γράμματα κ' γὼ εἶναι εἰς βάρος της!... Ὕστερα ἐπειδὴ ἐδῶ καὶ δώδεκα γρόνια δὲν βλέπει πιὰ κανένα. ἔγει γάσει κάθε ἐντόπιωτα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ θάταν ἀδύνατο νὰ κάμῃ ἔστω καὶ δυὸ βήματα μονάγη της στοὺς δρόμους...

—Θὰ τὴν ὑπερασπισθῶ ἐγὼ θὰ τὴν βοηθήσω!... τόνισε ὁ Ροβέοτος Ἀλιμένα. Ἀλλὰ γνωίς τὴν βοήθειά σας Τζών. δὲν μποροῦμε νὰ ἐπιχειρήσουμε τίποτα... τόνισε κυττάζοντας παρακλητικὰ τὸν ὑπηρέτη.

—Μὰ τί θέλετε νὰ κάμετε μὲ τὴν κυρία μου. κύριε;... ρώτησε ὁ Τζὼν μὲ μιὰ ἀποτελεσμένη ἐλπίδα πὼς ὁ κόμης θέλει τὸ καλὸ τῆς φυλακισμένης του κυρίας.

—Θέλω νὰ τὴν ἐλευθερώσω ἀπὸ τὴν φυλακή της! Νὰ τὴν ἀποσπάσω γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν τυραννικὴ ἐπίδοσι τοῦ Μάκους Χέννερ! Νὰ τῆς ξαναδώσω τὴν ἀγαπημένη της κόρη...

—Ὅστε ἀγαπᾶτε τὴν κυρία Μαρία. κύριε;

—Ναί! τὴν λατρεύω..

—Μὰ δὲν τὴν γνωρίζετε...

—Σωστά. δὲν τὴν γνωρίζω— ἀλλὰ τὴν ἔγω δῆ...

(ἀκολουθεῖ)

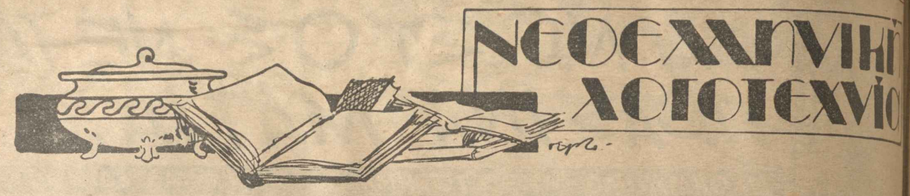

Χαμένα ὄνειρα

Δειλινό, ἀνοιξιάτικο, μελαγγολικό. Καὶ τὸ παιδὶ τοῦ θλιβεροῦ πεπωμένου, ἀφοῦ βάδισε τόσην ὥρα, ἐπὶ τέλους σταμάτησε. Εἶδε τοιγύρω του τὸ μιὰν ἔκταση γιομάτη ἀπὸ πολύχρωμα λουλούδια, ποὺ σκόσπιζαν τὰ μῦρα τους στὸν ἀγέρα. Σὲ μιὰ μεριὰ ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ τοιαντάφυλλα καὶ μενεξέδες καθόταν ἡ ζωή. Κ' ὕστερα, ἀφοῦ θαύμασε τὴν ὑπέροχη ὁμορφιά της, κύταξε πιὸ πέρα...πιὸ μακρυά. Κ' εἶδε ἕναν κόσμο ὁλάκερο μὲ δακρυσμένα μάτια, ποὺ συνέγιζε τὸ κλάμα του λυπητερά.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ ἐξετάση οὔτε νὰ ρωτήση τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ ἀνθρώπινο κλάμα ποὺ τάραζε τὴ γαλήνη τοῦ δειλινοῦ, γιατὶ τὰ κόκκινα γείλη τῆς ζωῆς, ὁμοια μὲ δυὸ πέταλα ρόδου, τοῦ κλείσανε τὸ στόμα σιγανά. Κ' ἐνῶ τὰ ὑπέροχα μάτια της τὸν πλημμύριζαν μὲ τὴ γοητεία τους καὶ τὰ γέρια της τὸν κρατοῦσαν γερμένο στὴν ἀγκαλιά της, τοῦ ψιθύρισε ἕνα σωρὸ ὑποσχέσεις γιὰ τὰ πιὸ ἀπραγματοποίητα ὄνειρα. Καὶ κείνος τὰ πίστευε ὅλα κ' ἔταν σηκώθηκε νὰ φύγη τὸ χαμόγελο τῆς ἀπέραντης εὐτυχίας πλανιόταν στὰ γείλη του.

Ἀπόβραδο γειωνιάτικο, θλιμμένο. Καὶ τὸ παιδὶ τοῦ θλιβεροῦ πεπωμένου ἔνοιωσε πάλι ἀγὰ τὸ βῆμα του στὰ γιλιοπάτηματα μονοπάτια, γερασμένο, μὲ τὰ λιγοστὰ κουρέλια τῆς καρδιάς του, ποὺ τοῦ ἀπόμειναν ἀπ' τὸ κυνήγι τῆς ἀσύλληπτης γίομακας. Κ' ἔστασε στὸν γνωστὸν του ἀνθότοπο. Ἤοβε γιὰ νὰ γυρέψη ἀπὸ τὴ ζωὴ τὰ χαμένα του ὄνειρα, γιὰ νὰ τῆ- πῆ πὼς ὅλες ἡ ὑποσχέσεις της ἦσαν κάτι ψεύτικο, μαχρυνό. Κ' ὅμως δὲν τὴν ηὗρε πουθενὰ κ' ἔστοιψε παντοῦ ἐρευνητικὰ τὸ βλέμμα τοῦ, ρωτώντας γ' αὐτήν.

Κάποιο γέρι στκώθηκε βαρεμένα κ' ἔδειξε μακρυά. Στήλωσε τὸ βλέμμα του σ' αὐτὸ τὸ μέρος: Ἕνα σῶμα, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο, ἕνα φάσμα γερασμένο ἀπὸ τὰ γόνια, μὲ μαρμαμένα γείλη, βοισκόταν ἀνάμεσα στοὺς μενεξέδες.

Κ' αὐτὴν, τὴν ὥρα εἶδε ἕναν ἄλλον μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ζωῆς, ποὺ στὰ χείλη του πλανιόταν ἕνα γαυόνελο εὐτυχίας. Τοῦ σάνηκε παράξενο γιατὶ αὐτὸς δεχόταν μὲ τόση εὐχαρίστηση τὰ γάδια ἀπὸ τὰ σκελεθωμένα γέρια τῆς ζωῆς.

Καὶ δὲν ἤξερε τὸ παιδὶ τοῦ θλιβεροῦ πεπωμένου, πὼς εἶχε φανῆ παράξενο κάποτε καὶ στοὺς ἄλλους ὅταν αὐτὸς δεχόταν τὰ γάδια ἀπὸ τὰ χαμαλιόκια γέρια της, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ δῆ πὼς ἦταν τέτοια.

Κ' ἡ εὐμδία τῶν λουλουδιῶν χαμνόταν ἀδιάκοπα τοιγύρω αὐτὸ μὲ τὸ ἀνθρώπινο κλάμα.

ΣΠΥΡΟΣ ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

= □ =

Ἀλητεία

Τρεβέξανε ποιχτὲ- σὰν Δικαστήριο
—ἕνα χουφέλι τῆς ζωῆς—κάποιον ἀλήτη
ποὺ ὡς φταῖσμα του εἶχε τὸ φοιγτὸ κατάντιο
γάγη τῆς ρούγες καὶ τοὺς φάγτες σπίτι.

Ζητοῦσαν ν' ἀπολογηθῆ... Τί νἄλεγε
στὴν πλάνη τῶν μεγάλων Ἰδεῶν;
Τὰ γείλια του στεγνὰ ἀνοιγοκλείσανε
—βοαγνᾶς ἡ εἰρωνεία τῶν συμφοιῶν.

Τὰ, πόσαν ἀπὸ νεῖ ἀφοῦ δικάστηκε
λιὶ μῆνες φυλακὴ γιὰ ἀλητεία.
Κ' ἐλάτε ὁ φτωχὸ- σὰν νὰ παραλάστηκε:
«Φοντζίζει καὶ γιὰ μᾶς ἡ Πολι-εία!!»

ΜΑΚΗΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Μιὰ μοντέρνα γνωριμίο

Σᾶς ζήτησα—θυμᾶστε;— στὸ γοιρὸ
κ' ἀφοῦ μὲ εἴδατ' ὅλον μ' ἕνα βλέμμα
μοῦ κάνατ' ἕνα νεῦμα τρυφερὸ
ποὺ ψέναψ—κυρία μου—τὸ ἄμα

Σᾶς εἶπα πὼς γοοεύετε καλὰ
πὼς ἔχετ' ἕν ἐξαίσιο σωματάκι,
μὰ σεῖς ὅλο γελούσατε τοελλὰ
μ' αὐτὸ τὸ τόσο—δά σας στοματάκι.

Χορεύαμε ἀκέτοητους γοοοὺς
ταγχὸ καὶ βάλς πολλὰ—ποῦ νὰ θυμᾶμαι;—
κι' ἐγὼ σᾶς εἶπα λόγους τολμηροὺς
ποὺ κάναν καὶ τοὺς δυό μας νὰ γελᾶμε.

Πιὸ ὕστερα στῆς σάλας μιὰ γωνιὰ
π' ἀμέτοητα τὴ στόλιζαν γεράνια.
γιὰ νὰ λυθῆ τοῦ in connu ἡ παγωνιὰ
σᾶς πρότεινα ν' ἀνοίξω μιὰ σαμπάνια.

Δεγτήκατε καὶ ἤπιαμε πολὺ
καὶ δεύτερο καὶ τέταστο μπουκάλι,
κ' ἔταν μονάγ' ἕνα σᾶς ζήτησα φιλὶ
δεγτήκατε—Κυρία μου—καὶ πάλι...

Μὰ ἄλλο δὲν μοῦ δώσατε φιλὶ
καὶ φεύγοντας—τί πεζοτάτη λύσις;—
ἕνα κοινὸ μοῦπατε «γάοηκα πολὺ»
κ' ἐγὼ σᾶς ἐμουρμοῦσα: «Ἐπίσης»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΥΚΑΣ

= □ =

Κάποιες μέρες

Κάποιες μέρες ξεχωρίζουν μέσ' στὴ μαύρη
τὴ ζωή μας
ποὺ σὰν διαβατάρικ' ἴσκοι τώρα πιὰ ἔγουν
χαθῆ
μὰ ἀφίσανε γιὰ πάντα μέσ' στὰ βάθη τῆς
ψυχῆς μας
κάποια ὄνειρα σβουμένα ποὺ ἡ καοδιά μας
νοσταλγεῖ!

Τ' κ' ἄν τότ' ἀγαπημένη ἐκοατούσαμε στὰ
γέρια
τοιαντάφυλλα καὶ κοῖνα κ' ὁλοποάσινες
μυοτιές
καὶ κυτοούσαμε μὲ φόβο τὰ τρεμάμενα τ'
ἀστέρια
ποὺ φωτίζανε τὴ νύγτα σὰν λαμπάδες νε-
κοικές!

Ποιὸς νὰ τῶξεοε στ' ἀλήθεια πὼς σὲ λίγο
πεθαμένα
τ' ἀνεμόβοογο τὰ φύλλα θὰ τὰ σώριαζε στὴ
γῆς
καὶ τὰ ὁλόγλυκα ὄνειοά μας ποὺ ἐπλάσαμ'
ἕνα— ἕνα
θὰ σβυνότανε σὰ ὀόδα, μέσ' στὴ θύ-λλα
τῆς ζωῆς!

Κάποιες μέρες ξεγωρίζουν μέσ' στὴν ἀδειανή καοδιά μας
ποὺ σὰν διαβατάοικ' ἴσκοι τώρα πιὰ ἔγουν
σβυστῆ
κ' ἔγουν πάοει καθὼς φύγαν τῆς ἐλπίδες,
τὰ ὄνειοά μας
καὶ ἀφίσανε στὴ σκέψι κάποια θύμησι
πικοή!!!

ΜΙΧ. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ

= □ =

Ἕνα βράδυ μόνο...

Στὴ ζωή σου ἕνα φιλάκι μᾶγει βάλει.
Στὴ ζωή μου ἕνα χάδι ἔγεις μπῆ.
Δὲν ἀγαπηθήκαμε ὅπως ἄλλοι,
δὲν εὐώδιασε γιὰ μᾶς τὸ γιασεμί.

Ἕνα βράδυ μόνο ποὺ μ' ἀνατοιγίλα,
—εἴματς στὴν κῆπο πλάι οἱ δυό.—
σκύψαν καὶ σιλήθηκαν τὰ φύλλα,
σκύβω καὶ σὲ φίλησα κ' ἐγώ!

Κ. ΜΑΝΩΛΕΣΑΚΗΣ

Μπιάνκα! Μπιάνκα!

Μπιάνκα! Θὲ βλὲ νὰ σὲ πῶ ἱστορία... ἴσως ἀληθινή, μὰ πὰς δὲν θὰ σᾶξουν κάποιες στάλες ἀπὸ τὰ σου ἂν νοιώσης νὰ τοαῶνοης θεια σου ἀπ' τὸν πόνο.....Ἐλ τὸ κουσε.....

Ἤτανε κάποτε ἕνας ποιητής—βαλός—φτωχός κ' ἀσήμαντος..... μ' τὰ τραγούδια του, ἄφταστα σὲ τέλε μιλοῦσαν γιὰ κάποιαν ἀγάπη, ποὺ πλότεο' ἀπ' τῆς ἄλλες καὶ ποὺ κάποια μαγεμένα δειλινά... Μιλοῦσ κάποιες ἀνεμώνες, σύμβολα αἰ παθιάσκης ἀγάπης..... Κ' ἐν ἡδονόπαθες κυλιόντουσαν στὰ πόδ ποιητή, αὐτὸς περνοῦσε ἀλάφοοος γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ σβύση σ' ἐσύμφ νὲς τὴ θεία φλόγα ποὺνοιωθε κάπ Διψοῦσε γιὰ μιὰν ἀγάπη ὅτι σὰν τ λες διαβατάοες.... μιὰν ἀγάπη ποὺ ἀ τῆς ριζώνεται βαθειὰ στὴν καοδιὰ κ βγαίνει, ποσὰ μαζωμένος .....

.....Ἤταν μιὰ νύγτα πρόκ. Διέβηκε κάποια σιμά του..... Τ' πούγυνε τ' ἀγαλματένιο της κοοῦ τ βῆξε σκλάβο του.... Τὴν ἀγάπησε ἀ ἔρωτα παράφοοο. θερμό... ἔνοιω γνωοίζει στὸ διάβα του ἐμπόδια... κείνη, μιὰν ὁμοοφη ζωὴ μὲ σὰν γλυκ ντή μας, ὅσπου μιὰ μέρα ἔνοιγε ἄλλοῦ τὴ γαοά..."Ἔβουγε κάποιο κα δειλινό, ἀφίνοντας γιὰ μόνη σύν στὸν τραγουδιστὴ—κάποιας γαμένης πὰ τώρα τὸν πόνο τὸν καταλυτ ψη τὴν ἀτέλειωτη..... Καὶ κλαίει τῆς γιὰ τὴ γαυένη του ἀνάπ... Μπιάνκα! Μπιάνκα!..... γιατὶ κλα τάγα σοῦ θυμίζει ἡ παλιὰ αὐτὴ ἱστο Συγχώρησέ με, Μπιάνκα, ποὺ σταθ φοσιὰ νὰ θυμηθῆς κάτι ποὺ σεσα σπαραγμό..... Μπιάνκα! Ποιὰ τάγα ρουσᾶν τὸ κοαὶ τῆς ἡδονῆς ἀπ' τὶ σου ποσωόγοωμα:.... Ποιὸ κοαὶ τὰ γάδια ἀπ' τὰ κοινένια δάντελ Ποιῶν καοδιῶν γτύποι σνίζουν τ σου:.... Μπιάνκα! Μπιάνκα... θυμ σαγε καμιὰ φοσά, τὴν ἐλπίγοοη μας τὴν ἐσωτική:..... Συγχώρ Μπιάνκα ποὺ σὲ πίκοανα. Ἤταν κοινὴ ἱστορία. ἀνάξια νὰ ἕνα τραγ

ΓΙΩΡΓΟΣ. Κ. ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΗΣ

= □ =

Τὸ μονάκριβο παράπονό τ

Ἕνα εἶγε ποθήσει: ν' ἀγαπήτ κα γαοτθῆ...

Στὴν πνιγοὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ποὺ νέκοωσε πόθοια στὴν ἀπλὴ ψυ τὴν γάθε γαοὰ, τὸν πόθον της δὲν ἠ νὰ πραγματοοτῆται. Ἤμεγε ἕνα- νὰ ὄνειοο ἀνάμεσα στὰ τόπ... Κ' ἐ ποσωπιακότητα μποοοῦμε κάποτε νὰ τὴ νειοποιήσωμε, ἕνα ὄνειοο εἶναι τὸ σάτεοος φοοὲς ἀδύνατο νὰ τὸ ζωντα Κ' ἔνοιωσε ἕνα πικοὸ παράπονο παιδικὴν ψυγή της ὅλα παοουσι σὰν ὀπτικὸ φάσμα σὲ μιὰ ὁμόκλ τικη.

Καὶ κάποια θλιμμένη ὥρα ἐνῶ ν σμένου δειλινοῦ τοῦ Γεννάοι. πανισμένα δάκοια κάποιων λαμπ φων, στὸ πικοὸ σένναμα τοῦ ὀστ ἀπαλὸ σῶμα της θὰ ἔνεγε νικοὸ λωμα μιᾶς πτεονῆς ἀπονοήτοσης. κείνο ποὺ ἐπόθησε τόσο τὴν ζωή...

ΑΡΗΣ ΤΡΙΠΟΛΑΚΗΣ

Παράτασις προθεσμίας

Ὁ διαγωνισμὸς τῶν ἐπαγγελμάτων

Ἡ προθεσμία τῶν ἀπαντήσεων

Εἰς τὴν προθεσμίαν τῶν ἀπαντήσεων, κατόπιν παραχλήσεως πολλῶν ἀναγνωστῶν μας τῶν ἐπαρχιῶν, δίδεται παράτασις 5 εἰσέτι ἡμερῶν, ἤτοι μέχοι τῆς 20 Μαρτίου ἐ. ἔ. Τὰ ὀνόματα τῶν συμμετασχόντων θ' ἀρχίσουν νὰ δημοσιεύονται ἀπὸ τὸ ἑπόμενο φύλλο μας, παραλληλόως δὲ εἰς ἕκαστον ὄνομα θὰ δημοσιεύεται καὶ ἕνας ἀριθμὸς ποὺ θὰ δηλοῖ πόσα ἐπαγγέλματα ηὗρε ὀοθὰ ὁ λύτης.

Αἱ ἀπαντήσεις

Ἡ ἀπαντήσει- πρέπει νὰ φέρουν ἐν ἐπικεφαλίδι τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συμμετέχοντος. Κατόπιν, τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φωτογοαφίας (1, 2, 3, κλπ.), παραπέοθω- δὲ τὸ ἐπάγγελμα σὸ ὁποῖον φοονεῖ ὅτι ἀνήκει ὁ ἄνδοας τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἡ φωτογοαφία.

Πῶς θὰ λάβετε μέρος.

Ἡ «Ἑβδομὰς» ἐδημοσίευσε σὲ τέσσερα προηγούμενα σύλλα τὴς ὑπ' ἀοιθ. 279, 280, 281 καὶ 282 12 ἐν ὅλῳ φωτογοαφίας ἀνδοῶν, καὶ σᾶς προσκαλεῖ τώοα νὰ ΜΑΝΤΕΥΣΕΤΕ τὸ ἐπάγγελμα ἑκάστου!

Ἴσως σὲ μεοικοὺς ἡ ἐρώτησίς μα- αὐτὴ νὰ παρῆ δίλγο... ἀδιάκοιτη. Μήπως οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται τῆς «Ἑβδομάδος» εἶναι μάντεις, γιὰ νὰ μποοέσουν νὰ λάβουν μέοος- στὸν διαγωνισμό μας αὐτό :

Καὶ ὅμως δὲν ἔχουμε καμιὰ ἀμφιβολία πὼ- ὁ διαγωνισμός μας αὐτὸς θὰ κινήση ἐξαιοετικὸν τὸ ἐνδιαφέοον τῶν φίλων μας. καὶ θὰ σημειώση μεγάλην ἐπιτυχία. ὅσων ἐσημείωσε στὸ Παοισινὸ περιοδικὸ «Βῦ», ὅπου πρωτοστοίνησε.

Δὲν χοειάζεται ἄλλωστε καμιὰ μαντικὴ ἱκανότης γιὰ νὰ συμμετάσγετε ὅλοι σας : ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι τὸ περιβάλλον καὶ πρὸ πάντων τὸ ἐπάγγελμα ἀσκεῖ ὡρισμένας ἐπιδράσεις ἐπὶ τοῦ ἀτόμου καὶ ἀφίνει ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του καὶ τῆς ἐκφράσεώς του ὡρισμένα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι πολὺ ἐμφανῆ δὲν μποροῦν νὰ διαλάθουν τὴν προσοχὴν τοῦ προσεκτικοῦ παρατηρητοῦ. Θὰ πασαστῆ μόνον ἡ ἀνάγκη νὰ βάλετε εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ ψηγολογικά σ.ς χαρίσματα. Ὡς ἐκ περισσοῦ. γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνομε δημοσιεύομε ἐδῶ τὸν κατάλογο τῶν 12 ἐπαγγελμάτων στὰ ὁποῖα ἀνήκουν ἡ 12 φωτογοαφίες ποὺ ἐδημοσιεύσαμε, καὶ δὲν ἔχετε πασὰ νὰ βοῆτε ποιὸ ἀρμόζει στὸν καθένα!

Τὰ 12 αὐτὰ ἐπαγγέλματα εἶναι :

Πυγμάχος
Καθηγητὴς τῶν φυσικῶν
Συμβολιογοάφος
Ἰδιοκτήτη- Ξενοδοχείου
Τοαπεζιτικὸς ὑπάλληλος
Ἀστυνομικὸς
Σοφὲρ
Καλλιτέχνης
Μηχανολοιμήχανος
Ἐμποοοοράπτη-

Γά βραβεῖα

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν ὅλων τῶν ὀνομάτων. θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ βραβεῖα εἰς τοὺ- ἐπιτυχόντας τὰς περισσοτέοας ὀοθὰς λύσεις. Εἰ- περιέπτωσιν δὲ ἰσοψηφίας. θὰ δοθοῦν διὰ κλήοου τῆ- κληοώσεω- γενομένης εἰς μίαν τῶν δημοσίων συνεδοιάσεων τῆς Ε. Φ. Ε., ἀναγγελλομένης καταλλήλως. Βραβεῖα θὰ δοθοῦν τὰ ἑξῆς :

1ον) Βραβεῖον: "Ενα ἐπτραπέζιον ὡρολόγιον γραφείου.

2ον) Βραβεῖον: "Ενα ἑπτραπέζιον ὡρολόγιον γραφείου.

3ον) Βραβεῖον : "Ενα μελανοδοχεῖον Γραφείου.

4ον) Βραβεῖον : Ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».

5ον) Βραβεῖον : Ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».

6ον) Βραβεῖον : 6μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».

7ον) Βραβεῖον : 6μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».

8ον) Βραβεῖον : 3μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».

9ον) Βραβεῖον : 3μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».

10ον) Βραβεῖον : 3μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».

Σταματήσατε τοὺς πόνους τῆς ῥάχεως.

Μεγάλην ἀνακούφισιν δὰ ἔχετε ἀμέσως μετὰ μίαν ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν Σλόανς.

Τὸ Σλόανς διεισδύει ταχέως καταπραΰνει τοὺς φλογισμένους μῦς καὶ σταματᾶ τὸν πόνον.

Χρησιμοποιήσατε Δι' Ἰσχιαλγίας, Ρευματισμούς, Στραμπουλήγματα, Ἀτυπήματα καὶ ὅλους τὰς μυϊκοὺς πόνους.

ΣΛΟΑΝΣ ΛΙΝΙΜΕΝΤ καταπαύει τὸν πόνον.

Ἀθῆναι. ΔΙΑΦ. ΜΗΝΥΤΩΡ.

Μεταξύ μας

Ι. Σαροῆν. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του. Εἶναι τόσος ὁ ὄγκος τῶν ἐγκεκριμένων ποὺ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐκνευρίζη ἡ ἀργοπορία στὴν δημοσίευση. Αὐτὸ τὸ λέμε καὶ γιὰ ὅλους ὅσους ἐγκείναιμε τὴν συνεργασία τους. Πόλα— Ζάνα. Ὄχι καλό Διαβάστε. Ἀκόμη καὶ ὀοθογοαφία, γιατὶ εἶναι τοομερὸ νὰ γοάφετε τὴν δίνη ὡς δοίνοι. Τζιοβάνι. Δίχως καμιὰν ἀνώτερη πνοή. Μ. Σπύρου. Στοὺς στίχους σας διαβλέπουμε πολλὲς λογοτεχνικὲς ἀρετές. Δυστυχῶς δὲν κατορθώνετε νὰ ὁλοκληρώσετε ὅ,τι γοάφετε. Π. Σινόπουλον. Ἡ ποίησις δὲν εἶναι ὁμοιοκαταληξία. "Ενα τραγούδι γιὰ νἄναι καλὸ πρέπει ἐκτὸς ἀπ' τὴ μοοφικὴ ἀρτιότητά του νὰ εἶναι καὶ στὴν οὐσία μεστωμένο. Ε. Βασιλειάδην. Στίγοι τοῦ κλείδωνα. δίνω- καμμὰν βαθύτεοον λογοτεχνικὴ ὀοή. Ι. Μπάκον. Ἀτεχνα. Δ. Παπαδόπουλον. Ἐρωτικοὶ γλυκασμοί. Ἀ. Χαραλαμπόπουλον. Γιὰ νὰ δημιουργήσετε κάτι τὸ ὑπολογήσιμο, μὲ ἀξιώσεις λογοτεχνικὲς, ποέπει νὰ ἐργασθῆτε ἀκόμη πολύ. ἐν βέβαια νοιώθετε τὴν ἀνάγκη νὰ πῆτε καινούγια καὶ πρωτότυπα πράγματα. Τ. Κουρούτην. Ἡ κριτική μα- δὲν γωνίζεται σὲ αὐστηοὴ κ' ἐπιεικῆ. Μὲ τὰ ἴδια σταθμὰ κοίνωνται ὅλοι ὅσοι μᾶς στέλνουν συνεργασία. Οἱ στίγοι σας ἄεγνοι. Διαβάστε. Π. Τάοταοον. "Ενα διήγημα γιὰ νἄναι καλὸ δὲν ποοῦποθέτει μιὰ καλὴν ὑπόθεση ἀλλὰ καὶ σωστὴ ἀφήγηση ποσ γκα ποὺ σᾶς ἀρέσει. Σ. Σεβέρεν. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Π. Καοατζᾶν. Μὴν καταπιανεσθῆ μὲ τόσο γενικὰ θέματα. Ἐπιγιοῆστε νὰ διηγηθῆτε μόνο κάτι ποὺ σᾶς συνέβη ἢ ποὺ αἰσθάνεσθε. κάτι τέλος ποὺ τὸ ἔγετε ζήσει καὶ τὸ κατέγετε καλά. Μ. Κοκκιβέλου. Δυστυχῶς δὲν θὰ μποοέσουμε νὰ δημοσιεύσουμε τοὺς στοίγους σας εἰς τὰς ἐγκεῖτους στείλαν μας. ὅπως τὰ ἐπιθυμεῖτε γιατὶ ἀπλούστατα... δὲν εἶναι στίγοι. Ζουζουνίαν. Πολὺ παιδικό. Χ. Νικολέα. Ποείπλοκα νοήματα μέσα σὲ ποείπλοκους στίγους. ἔσα ποὺ νὰ μὴν κατοοθώνουμε νὰ καταλάβουμε τίποτε. Ἐκφράσεις ἀπλούστεοες στὸ μέλλον. Ἠλ. Π. Κοτσόπουλ. Δυστυχῶς ποοτοῦ δυνατοὶ ἔοεις. Μπορεῖ. Ἀοκετὰ καλὸ. Δὲν εἶναι ὅμως [illegible] Ἀλγ. Ν. Π. «Φοντζάνοντας ἀρκετὰ ἔβοηνα νοοιωσιῆ». Δὲν ἔχει ὅμως θέση στὴν «Ἑβδομάδα». Δώοα Ν. Δίοεθήκατε τὸ λεκτικὸ σας ποὺ εἶνε ἐοβεγὲ ἀκατάστατο. Φιλέλληνα. Γοάφετε ἀοβόμετα κ' ἁπλᾶ. ποοοῦν ποὺ ποέπει νὰ σᾶς δίνω ἐλπίδες. [illegible] θὰ κατοφέρετε κάποτε καλά. Ἐπιωελθῆτε ὅμως τὰ θέματά σας ποὺ εἶναι γνωοὶ κ' ἐπεξεογασμένα.

Ν. Ρυσιάνον. Ἀκόμη τόσο ἀσσαμιστὸ ποὺ δὲν σταέει σ' ἕνα νέο. σὰν κ' σᾶς. Μὴν ποοπαθῆτε νὰ τὸ μοοφολῆ νὰ σπάσετε ἐάγγη. Π. Βοοκάνον. Αὐτὰ ποὺ μᾶς στείλατε δὲν θὰ ἠποοοῦσε πὼς μποοεῖτε νὰ γοάψετε πολὺ καλύτεοα ποάγματα ἂν ἐπιμελῆθῆτε τὸ ὕφος σας.

Α. Κονταοᾶτον. Ἀπέγετε ἀκόμη πολὺ

ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ποίηση. — Φ. Σπαθάρην. Τὰ τελευταῖα σας («Ἴσως», «Ἦταν», «Ἰκεσία») προχειρογραμμένα. — Π. Γρηγοράν. Μεταχειρίζεσθε τὸν.. δεκαεννιασύλλαβο, ποὺ ὅπως πρέπει νὰ ξέρετε, δὲν ὑφίσταται στὴν ποίηση. Γιατὶ δὲν γράφετε πεζά ; Κ. Ἀρκάδα. Τὸ ποίημά σας ἄτεχνο. — Ν. Π. Γιὰ τὸ διήγημα σᾶς ἀπαντήσαμε στὸ προηγούμενο. Οἱ στίχοι σας δίχως νόημα. — Θ. Φανουράκην. Ἀρκετὰ καλά, ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμα. — Ἄσ. Ἀσημακ. Ὄχι καλό.— Α. Σ. Ἐπαναλαμβάνεσθε, πράγμα ποὺ σᾶς ζημιώνει πολύ. — Α. Παπ. Γραμμένο διαστικά. Τὸ θέμα κοινότυπο.— Ι. Καμαρινέα. Τὰ τελευταῖα σας ὑστεροῦν. Γιατί ; —Ν. Ψαριανόν. Παιδιάστικη στιχοπλοκή, χωρὶς βαθύτερο νόημα.—Δ.Μάτσαν. Ἄτεχνα. — Π. Κοκκίην. Διαβάστε ὀρθογραφίαν.—Φαίακα. Κάτι προσπαθεῖτε νὰ ἐκφράσετε. Δυστυχῶς δὲν τὸ κατορθώνετε.— Τ. Λουκᾶν. Κακὴ ἀπομίμησις μοντέρνων τεγνοτροπιῶν. — Ε. Ραγκούση. Ὑστεροῦν μετρικῶς.— Α. Βρεττάνην. Ὡς θέμα καλό. Δὲν κατορθώνετε ὅμως νὰ τὸ ἀποδώσετε λογοτεχνικά. — Θ. Φιέρην. Ἡ λεξιθηρία δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσῃ σέ τίποτε. Γίνετε ἁπλότερος. — Ι. Καλογιάννην. Οἱ στίχοι σας ὄχι ἀκόμη μεστωμένοι. Διαβάστε ποίηση. — Γ. Ἰωαννίδην. Καλὸ μόνο τὸ «Φτωχὸ βιολί» καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Σοφίαν. Λίχος ἀνώτερη λογοτ-γνωσι ἠνοή. — Σ. Δ. Γιώργαν. Σχετικὰ καλύτερο τὸ «Κάποιο βράδυ». Θέλει ὅμως ἀκόμα διόρθωμα.— Σπακώφ. Προσέχετε στὸ μέτρο ποὺ χαλᾶ τὸ σύνολο. — "Ἀστρον Αὐγέρην. Μᾶς στέλνετε ἕνα ποίημά σας ὅπου μιλᾶτε γιὰ.. τὰ τσαγούδια σας καὶ λέτε :

«Καὶ πέθαναν τὰ τέσσερά μου τὰ παιδιά...
Καὶ μόλις.. τὰ διάβασαν.... Πᾶνε»

Ἀφοῦ λοιπὸν πέθαναν ἀπ' τὸ διάβασιά τους τὰ... τέσσερά σας τὰ παιδιά φαντασθῆτε τί θὰ πάθαιναν οἱ ἀναγνῶσεις μας ἂν τὰ δημοσιεύαμε. Ἐπιτρέψτε μας λοιπὸν νὰ μὴν τὸ κάνουμε ! — Κωστῆν Ἄφραν. Φλύαρο καὶ ἀποσέκτα διατυπωμένο. — Ἄλκιν Ὁ «Ψωροᾶς» μ' ἕνα προσεγκικὸ διόρθωμα ἰδίως στὴ σύνα. θὰ γινόταν πολὺ καλός. — Π. Ἀθηναῖον. Τὰ πεζά σας δείχνουν πὼς εἶσθε ἕνας φτωνὸς ἐρωτευμένος ὄχι μόνο τῆς τέχνης ἀλλὰ καὶ κάποιας ἄλλης ὑπάξεως, ποὺ δυστυχῶς δὲν τὸ κατορθώνει νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ καὶ σπουδαῖα ποάγματα. — Κ. Σ. Τ. Δυστυχῶς ἰδιαίτερες ἀπαντήσεις δὲν μᾶς εἶναι δυνατὸ νὰ δίνουμε, λόγω τοῦ ὄγκου τῶν ἐπιστολῶν. Μπορεῖτε νὰ περάσετε ἀπ' τὰ γραφεῖα τὴν ὥρα 10—12 π. μ. Οἱ στίχοι σας ἄτεγνοι ἀκόμη. Ἱππότην ἀοβύλας. Δὲν κατορθώνετε νὰ διατυπώσετε οὔτε μιὰ φράσι ἀοτία γραμματολογικῶς. Ἀσυνταξία καὶ ἀγοσθογραφία εἶναι τὰ γαγακτηριστικὰ τοῦ πεζοῦ ποὺ μᾶς στέλνετε. — Γ. Σαράντην. Θέμα γιλογοαμμένο. Γίνετε ποωτοτυποτέρος. — Μ. Μπουκουβάλα. Μᾶς ἤρθε παράκαιρα.— Κ. Στεργιόπουλον. Ἡ νυκτερινὴ εἰκόνα σας πολὺ ἄτονη καὶ ἐξεζητημένη. — S. S. Ἀποφεύγετε τὴν σλυγκίν καὶ τὴς ποειτὲς ποιγγαφές. Οἱ τύποι σας δὲν καθοείζονται καὶ τὰ γλιθθιατά τους ἀλληλοσυγκρούονται. — Ι. Νικάκην. Ἄτεγνο. — Μ. Νακόπουλον. Στοὺς στίχους σας διαβλέπουμε μελετηοὸ στιχουργικό. Δὲν εἶναι ὅμως ἀκόμη δημοσιεύσιμοι. — Ν. Γκοεγόν. Ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά του. Πάντως δὲν ἦταν δημοσιεύσιμο.— Κ. Ἀλμπατζιδάκην. Ἡ «Ρίτα» σχετικὰ καλύτεοη. Ὄγι ὅμως δημοσιεύσιμη. — Ἀογκάν. Κάτι πᾶτε νὰ πῆτε χωρὶς νὰ τὸ ὁλοκληρώνετε. — Π. Παν. Δυστυχῶς τὸ πεζό σας κοινόστυπο. — Β. Γογόλην. Μὴν κατεπλάνεσθε μὲ τόσο πλατειὰ θέματα. Γράφετε μόνο ὅ,τι ξήσατε ἢ ὅ,τι νοιώσατε. — Μ. Παπαθανασίου. Ἀράδισμα ἐπιτηδευμένων λέξεων καὶ φράσεων. Πρόσέγετε στὸ μέλλον, ἂν θέλετε νὰ γράψετε κάτι ὑπολογίσιμο. — Μ. Βαγενᾶ. Διορθῶστε τὸ καὶ ξαναστεῖλτε το μας. — Θ. Παῖζην. Διηνεῖστε ἁπλᾶ καὶ ὡραία. Ἀλλὰ τὸ θέμα σας θυμίζει πολλὲς παρόμοιες μὲ τὴ διοή σας ἱστορίες. Γιατί ; — Μποέμ. Ὑστεοεῖ μετοικῶς. — Μ. Καραγιαννίδην. Ὄχι ἀκόμα δημοσιεύσιμα. — Σ. Γαϊτάνου. Ἀκατοργάστοι στίχοι μὲ θέμα κοινότατο. — Ἀντ. Σ. Ὄχι ἀρκετὰ διοοθωμένο ὥστε νὰ δημοσιευθῇ.— Μ. Σάλια. Τὸ διηγηματάκι σας ἀρκετὰ καλό. Ἰδίως ὁ διάλογός του στρωμένος καὶ μ' ὅλη τὴν ἀπατουμένη λακωνικότητα σὲ ὑποθέσεις σὰν αὐτὴ ποὺ πήρατε. Δυστυχῶς δὲν εἶναι τόσο ἄρτιο ποὺ νὰ μπορῇ νὰ δημοσιευθῇ. — Σάββαν Λατασάκην. Οἱ στίχοι σας ἀκατάστατοι μετοικῶς. —Ἀνδοιώτην. Ἀνοσθόγραφα καὶ ἀσύντακτα. Ἡ ὑπόθεσίς τους τοαθηγμένη. Διαβάστε.—Π. Μιναδάκην. Ὁ μεγάλος ἀνακεμεμενισμὸς στὸ θέμα σας ζημιώνει τὸ σύνολό του. Γράφετε στὸ μέλλον δημιουργικώτερα.— Κ. Δαμασκηνιώτην. Σᾶς λείπει ἡ ζωτικὴ ὁρμὴ ποὺ δημιουργεῖ κάθε ἔργο τέχνης καὶ λόγου. — — Εὔφην Ροδάνθην. Δυστυχῶς τὰ τελευταῖα σας γραμμένα πρόχειρα καὶ χωρὶς διάθεση. — Μ. Ρόδη. Ρηχοὶ καὶ ἄβαθοι στίχοι.—Λ. Ἀϊβαζίδην. Προτοῦ ξαναγράψετε μελετῆστε Ἕλληνας πεζογράφους. — Σ. Γιαννάτον. Ἀποτυχημένη φιλοσοφικὴ διάθεσις. — Ε. Φραγκούλην. Ἀποφεύγετε τὴν θεματογραφία.— Γ. Μπελίτσαν. Ἔγασε τὴν ἐπικαιρότητά ;ου. — Ἄστρον Αὐγέρην. Ἄτεχνο καὶ διαστικὰ γραμμένο. — Νίκην. Μᾶς γράφετε : «Σᾶς στέλνω ἕνα διηγηματάκι ἀνέκδοτο, ποὺ ἔκαμα μόνη μου» κ. τ. λ. Δυστυχῶς, παι' ὅλον ποὺ τὸ γράψατε μόνη σας, δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε, γιατὶ δὲν παουσιάζει καμμιὰ λογοτεχνικὴν ἀοεστή. — Β. Στουπῆν. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας ἐξετάσαμε τὸ πεζό ποὺ μᾶς στεῖλατε. καὶ τὸ βοήκαμε ἀκόμη πολύ... ἄρρωστο. Μὴν ξαναγράψετε ποοτοῦ διαβάσετε πολύ. — Κ. Η. Μᾶς ἦρθε ποόκαιρα. — Γ. Φεργαδιώτην. Τὸ θέμα του καλό. Ὑστεοεῖ ὅμως μετοικῶς. — Η. Γεωργιάδου. Μιχτὴ κι' ἀκατάστατη ἡ γλῶσσα σας, τόσο ποὺ νὰ ζημιώνῃ τὸ θέμα σας. — Ε. Μακοῆ. Τὰ πεζά σας δείχνουν πὼς ἔχετε μπῆ στὸ νόημα τῆς λογοτεχνικῆς ἀφηγήσεως. Δὲν εἶναι ὅμως ἀκόμα δημοσιεύσιμα. — Ν. Παπανικολάου. Καλὴ ἡ «Ἐπιμολόγησι» καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Ν. Χάλκην. Τὸ πεζό σας δίχως καμένα ἐνδιαφέον. Ἀνκμασᾶτε χιλιογραμμένα πράγματα. — Σ. Δ. Γιώργαν. Ὄχι ἀκόμη δημοσιεύσιμα. Ἐπιμεληθῆτε περισσότερο τὴν οἶμα σας. — Δ. Τουοκάκην. Φοβεοὰ ἄτεγνοι οἱ στίχοι σας. Ἡ ποίησις δὲν δημιουογεῖται μὲ τὸ στανιό. πιστέψτε μας. — Θ. Βασιλάκην. Ἀσυνάρτητο τόσο ποὺ ἀγγίζει τὸν... σουρεαλισμό. Μ' αὐτὸ δὲν ἐννοοῦμε βέβαια πὼς εἶσθε συμβολιστής, ἀλλὰ πὼς ποέπει νὰ κατοτισθῆτε ἀκόμα λογο-γνωσικῶς πολύ.— Ε. Ραγκούση. Ἀνεπτυγῆ. Μὴ βιάζεσθε. — Π. Μιναδάκην. Ὁμοίως.—Σ. Χοηστίδην. Μὴν ποοσπαθῆτε νὰ φαίνεσθε ἐκεῖνο ποὺ δὲν εἶσθε. Γράφετε μόνο ὅ,τι νοιώθετε. — Γ. Γεραλῆν. Κοινότυπο καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς ἀπόδοσις.— Ἀντ. Σ. Οἱ στίχοι σας ἔχουν τόσην δόσιν τραγικοῦ στοιχείου ποὺ ἀγγίζουν τὸ γελοῖον. — Ν. Παοφαΐον. Τὰ καλὰ λόγια σας μᾶς συνεκίνησαν. Φαίνεσθε ἄνθοωπος μὲ φύτοκοτικὴ κι' αὐτὸ μᾶς πείθει πὼς κάποτε θὰ παουσιάσετε ἀξιόλογα ποάγματα. — Μ. Τακόπουλον. Περιγοαφὴ μᾶς συνηθισμένης ἐοωτικῆς περιπετείας, δίχως σιολογικὲς ἀξιώσεις. — Α. Ψύλλαν. Στίχοι κατάλληλοι γιὰ ἐλληνικὴ αιλολογία. — Μ. Θ. Γοαμμένο λεπτὰ καὶ φροντισμένα. Θὰ δημοσιευθῇ. — Μ. Ζωγράφον. Ἀσχίζεσε πολὺ καλὰ καὶ τελειώνετε μὲ τὸν κοινότεοο τοόπο. Χοειάζεται ἀκόμη λίγη μελέτη, ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ τὸν βαθυὶ τῆς ἀοιστότητος. — Θ. Ζωντάνιαν. Ἐλνῶ κατέγεσε πολὺ καλὰ τὸν στίχο, γοάνάτε τὸ σύνολό του μὲ μεοινὲς ἐπηρδευμένες φράσεις ποὺ δὲν ἔχουν διάλλου τὴν θέση τους.— Κ. Παπαναστασίου. Ὄχι ἀκόμη δημοσιεύσιμα. — Π. Χρονίδην. Ἄτεχνα. Γιατὶ βιάζεσθε τόσο ; — Π. Εὐαγγελυίδην. Ἀρκετὰ ποιοιμοσμία ποὺ εἶναι ἀπαοαίτητη γιὰ ἕνα λογοτέχνημα.

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ„ ΕΝ ΑΜΕΡ
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» καθ' ὅλην
Ἀμερικήν, διὰ τὴν κατὰ
λον πώλησιν εἶναι ἡ :
NEW-YORK NEWS AGE
616 8th Ave New York.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀναστ. Λεοντιάδην. Ἀ
νούπολιν.— Ἡ ἐπιστολή σας εἶ
σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς πλ
Ἐλπίζομεν τώρα νὰ μᾶς γράφετ
τεοα. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται εἰς
δ)σιν. Ἀναγνώστην. Κλάσ
στυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς εὐχαρ
διότι ὁ νόμος «περὶ λαγείου τῆ
ἀπαγορεύει τὴν πώλησιν ξένων λα
τὴν Ἑλλάδα.— Λεων. Νείδη
σαλονίκην. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν κα
κάοδιο γράμμα σας. Τὰ ζητηθέντα
δια τοῦ «Πλίγνου» ἐστάλησαν.— Μ
Μπονάτσου. Ἰεοάπετραν — Ἐ
Ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν, δι
σκολος ἡ δημοσίευσις τοῦ.— Π.
Κομνηνόν. Λεύκην— Ὑπάρκει
γῶς ποοηγουμένη σας ἐπιστολὴ δ
φθη, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον θ
λεῖται πα' ἡμῖν— Ἀμαλ. Θ
λου. Λάρισαν. Ἐὰν ζητεῖτε μόνον τ
λάδια τοῦ «Πλίγνου» γράψατε μας
τὰ στείλωμεν δωσεάν. ἐὰν ὅμως θ
λόκληρα τὰ τεύχη βιβλιαστὲ μας
διὰ νὰ σᾶς τὰ ἀποστείλωμεν.—
Ἀναστασοπούλου. Μάστ
σᾶς ἀπαντήσωμεν ὅταν ἔλθῃ ἡ σ
ἀπὸ τῆς στήλης «Μεταξὺ μας». Τ
στολάς σας θὰ ἀπευθύνετε: Ποιοθ
ἐδουιάς». Ἀθήνας.— Γεώργ. Τ
νίδην. Χανιά—Κρήτης. Σᾶς ἐπ
μεν θεωμότατα γιὰ τὰ συνεντεύξ
σας. Ὅλα τὰ ποοηγούμενα φυλλ
«Πλίγνου» σᾶς ἐστάλησαν.— Ἀβ.
μαπελλάτον, Ληξούριον. Δυ
μὴ δυνάμενοι νὰ σᾶς εὐχαριστ
Κων. Μαλεβίτην. Πάτρας. Ἐ
στοθμεν γιὰ τὰ καλὰ λόγια σας. Τ
θέντα τεύχη σᾶς ἐστάλησαν.— Κ. Μ
τιάδην. Κων) πολιν. Τὰ ἐν λόγῳ
καθὼς καὶ ὅλα τὰ ποοηγούμενα τεύ
«Ἑβδομάδος» ὑπάρχουν. τιμάσε

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΠΑΘΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
Εἰδικὸς νοσημάτων
Στομάχου - Ἐντέρων - Ἥπατος
Σόλωνος 66 3-6 μ. μ.

ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Ταγεῖα, ριζικὴ ἀνώδυνος θεραπεία τῆς ὑπερτριχώσεως τοῦ προσώπου διὰ τῆς διαθερμίας. Πρώτη ἐπίσκεψις διὰ λεπτομερεῖς πληροφορίας δωρεάν.
Θ. ΚΑΛΑΒΡΟΣ
Κυδαθηναίων 19 3—6 μ. μ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΟΡΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ-ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ἀκαδημίας 65
ΑΘΗΝΑΙ

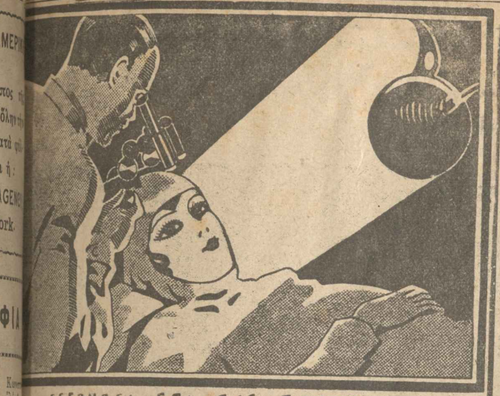

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ
ΜΙΑΣ ΣΟΦΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΩΝ ΜΙΑΝ ΝΕΑΝ ΚΑΙ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΣΥΝΤΑΓΗΝ

Ἑκατκτα ἐργαστηριακὰ πειράματα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν
μιαν νέαν συνταγὴν πούδρας, ἀπέδειξαν ὅτι τώρα αἱ γυ-
κες δύνανται νὰ κάμνουν ἕνα θαυμάσιον καὶ νεανικὸν
μα καὶ ν' ἀπαλλαγοῦν τελείως τῆς γυαλιστῆς μύτης,
σιγμάτων καὶ τῶν ἄλλων μειονεκτημάτων τοῦ χρώμα-
Τὸ συστατικόν, τὸ ὁποῖον προξενεῖ αὐτὴν τὴν ἀξιοση-
τον διαφόραν, ὀνομάζεται MOUSSE de CREME.
νει τὴν πούδρα νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέρα, παρὰ τὸν ἄ-
ον ἢ τὸν βροχερὸν καιρόν, καὶ ἀκόμη παρὰ τὴν ἐφίδρω-
τὴν προξενουμένην ἀπὸ τὸν χορὸν ἢ τὰ σπόρτ. Τὸ δικαί-
τῆς παρασκευῆς τῆς νέας καὶ θαυμαστῆς αὐτῆς συντα-
ἠγοράσθη δι' ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν οἶκον ΤΟΚΑΛΟΝ.
τὴν πούδραν Τοκαλὸν ἡ MOUSSE de CREME
τωρα ἐπιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέ-
ον ἀναλογίαν, κατὰ τρόπον πατενταρισμένον μὲ τὴν
λεπτὴν ἐξαερωμένην πούδραν. ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ σήμερα
ἕνα κουτὶ πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ, ἡ μόνη πούδρα μὲ
USSE de CREME Ἡ ἄμεσος καὶ θαυμαστὴ καλλι-
ς τῆς ἐμφανίσεώς σας θὰ κάμῃ τὰς φίλας σας νὰ σᾶς
ίσουν.

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεῖα
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

ΘΕΡΑΠΕΥΘΗΤΕ
ΜΕ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ
ΜΟΡΙΣΟΝ
ΤΟ ΓΝΗΣΙΩΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΟΥ ΕΙΣΗΧΘΗ ΠΟΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΔΡΑΧΗ. 1.—Ἐλαφρὸν καθαρτικὸν (Laxatif). Θεραπεύει ριζικῶς τὴν δυσπε-
ν καὶ τὴν δυσκοιλιότητα, αἴτινες εἶνε ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἀσθενειῶν. Διαλύει τὰς
ς καὶ τὰς κακοχυμίας ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ οὕτω ἐμποδίζει τὴν παλαιω-
τῶν ἰσιῶν καὶ τῶν κυττάρων καὶ ἀπομακρύνει τὸ γῆρας. Λαμβάνεται πρὸ
φαγιοῦ ἢ πρὸ τῆς κατακλίσεως.
ΔΡΑΧΗ. 2.—Καθάρσιον (Purgatif). Πατάσσει τὰς ἀδιαθεσίας καὶ τὸν πυρετόν.
ὑπὸ δραστικώτερον τοῦ ρετσινολάδου, οὐδόλως ἐξαντλεῖ, ἀλλὰ τοὐναντίον το-
τὸ σύστημα. Συγκεντρώνει ὅλας τὰς ἰδιότητας τῆς κινίνης καὶ τῆς ἀσπιρί-
συνεπῶς εἶνε τὸ ἀπαράμιλλον προληπτικὸν τῶν ἀσθενειῶν καὶ τὸ ἀβλαβέ-
φάρμακον διὰ τοὺς ἔχοντας ἀδύνατον τὴν καρδίαν, καθ' ὃ φυτικόν.
ὑπόδειται σίανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας μὲ κενὸν στόμαχον.
Χρησιμοποιήσατε τὸ καθαρτικὸν «ΜΟΡΙΣΟΝ», ἐθαυματοὐργησεν εἰς ὅλον τὸν κό-
ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα. Ἐθεράπευσεν ἑκατοντάδας χιλιάδων νεφριτικούς,
ούς, στομαχικοὺς κτλ.
Ἀπαλλάσσει ἀπὸ δερματικὰ νοσήματα καὶ ἀπὸ ρευματισμούς, διότι καθαρίζει
ὡς οὐδὲν ἄλλο φάρμακον καὶ σαρώνει τὰ ἄλατα ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ.
Ζητήσατε πλήρεις ὁδηγίας τῆς χρήσεως.
Γεν Ἀντιπροσωπεία «ΜΟΡΙΣΟΝ» Ὁδὸς Ἀλεξ. Σούτσου 2.
«ΣΤΥΛ»

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ. Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι